

Joe
HALDEMAN
—◆—
CAMUFLAJ

Traducere din limba engleză de
Gabriel Stoian

JOE HALDEMAN s-a născut în 1943 la Oklahoma City.

A făcut studii de astronomie la Universitatea Maryland și a luptat în războiul din Vietnam.

A debutat ca scriitor de science-fiction în 1969.

Războiul etern (Premiile Nebula, 1975 și Hugo, 1976) și Pacea eternă (în 1998 Premiile Nebula și John W. Campbell) sunt cele două romane care l-au făcut celebru.

A mai scris numeroase nuvele și romane, dintre care: Anul războiului (1972), Conexiunea Psi (1976), Tricentennial (Premiul Hugo, 1977), AH My Sins Remembered (1977), Tool of the Trade (1987), Buying Time (1989), The Hemingway Hoax (Premiile Nebula, 1990 și Hugo, 1991), Graves (Premiul World Fantasy, 1993), /I Separate \A/ar (2006).

În prezent, Haldeman este profesor la faimosul Massachusetts Institute of Technology.

Cu recunoștință, autorul le mulțumește pentru ajutor lui Chris Nelson, călăuza noastră prin necunoscuta lume care se cheamă Samoa, și doamnei Cordelia Willis, pentru cunoștințele sale despre tehnologia criminalistică și ADN.

PROLOG

Monstrul își avea originea pe una dintre nenumăratele planete din roiul de stele situate la zece mii de ani lumină, pe care oamenii îl numesc Messier 22. Un milion de stele cu zece milioane de planete — toate, cu excepția uneia, fiind lipsite de orice formă de viață.

Această parte a spațiului nu este favorabilă vieții. Toate planetele acelea se află pe orbite instabile, iar stelele se apropie atât de mult una de alta, încât își fură planetele, și le redistribuie, ori le înghit.

Acest lucru dă naștere unor modificări geologice și climatice de neînchipuit; majoritatea planetelor seamănă cu niște bile sterile de biliard ori aglomerări gazoase ce amintesc de atmosfera de pe Jupiter. Însă, pe singura planetă unde a reușit să se înfiripeze o unică formă de viață, aceasta este cu adevărat o

luptătoare.

Și capabilă de adaptare. Ce fel de organisme ar putea trăi pe o lume având temperatura planetei Mercur, care se trezește brusc la aceeași distanță de soarele său ca și Pluto de al său.

Această formă de viață supraviețuiește grație simplității ei — dormitează până când revin condiții corespunzătoare. Cu toate acestea, forma dominantă de viață se bazează preponderent pe schimbare. Vorbim de o creatură ce-și poate impune propria evoluție — nu prin selecție naturală, ci prin mutație artificială, modificându-se în funcție de modul în care variază condițiile. Devine ceea ce trebuie să fie — iar după milioane de modificări produse la intervale tot mai scurte, se transformă în ceva ce nu mai moare.

Prețul eternității a fost o viață fără altă noimă decât simpla conservare a existenței. În condițiile în care planeta gonea demential prin roiul de stele, creatura își petrecea timpul târându-se prin deșert și rozând roci,

traversând porțiuni de gheață ori scufundându-se în noroaie, pentru a căuta orice fel de mâncare ce nu reușea să-i fugă din cale.

Lumea ei a rătăcit de ici, colo, până când forțele aleatorii au azvârlit-o într-un târziu către marginea roiului, departe de văpaia neîncetată a milioanei de sori — ajungând pe o orbită stabilă: o lume pe care mărele îngăduitoare au favorizat diversitatea. Zecile de specii au devenit milioane, iar animalele au ieșit târâș din marea călduță pe pământul ce începuse a înverzi, gemând de forme de viață.

Cum viața a devenit ușoară peste noapte, creaturile nemuritoare s-au liniștit. Au ridicat privirile spre noapte și au descoperit stelele. Treptat, au devenit curioase; au dezvoltat filozofia, apoi știința. La vreme de zi, priveau printre gene spre cerul unde, orbitor, sclipeau mii de sori. Iar în bezna nopții, dincolo de oceanul spațiului, ovalul rece și vălurit al Căii Lactee a apărut îmbietor.

Unele dintre ele au construit nave și s-au azvârlit, odată cu ele, în noapte. Aveau să călătorească milioane de ani, însă ele se zăbuseră mai mult decât atât pentru a ajunge să trăiască, astfel că aveau răbdare.

Cu un milion de ani înainte de apariția omului și de nașterea istoriei sale, o astfel de navă a coborât în Oceanul Pacific. S-a scufundat adânc, parcă urmând instinctul firesc de a se ascunde. Creatura pe care o adusese pe Pământ a ieșit din navă, a evaluat situația, apoi a luat forma corespunzătoare care să-i poată asigura supraviețuirea.

Vreme îndelungată a trăit pe fundul întunecat al oceanului, sub kilometri și kilometri de apă, uriașă și invincibilă, analizându-și șansele. În cele din urmă a abandonat viața anaerobă și a căpătat forma unui rechin, marele alb, viețuitoare situată în vârful lanțului trofic, după care a pornit în explorare, în timp ce cea mai mare parte a esenței sale a rămas în siguranță, înăuntrul navei.

Multă vreme, a ținut minte unde se afla

nava, locul din care a venit și motivul acelei călătorii. Pe măsură ce secolele s-au scurs, și-a amintit tot mai puține lucruri. După zeci de milenii, s-a mulțumit să trăiască, să observe și să se modifice.

Confruntându-se cu umanitatea, a remarcat superioritatea pe care a dobândit-o — dar și situarea acesteia, chiar dacă trecătoare, în vârful oricărui lanț trofic. Apoi a devenit o balenă ucigașă, după care delfin, iar apoi a ieșit pe țărm ca înotător, gol-goluț și neștiutor.

Neștiutor, dar dornic să învețe.

1

BAJA CALIFORNIA, 2019

La scurt timp de la începutul secolului XXI, după ce avusese o funcție organizatorică nu tocmai de prim rang, dar care îi adusese destule frustrări în cadrul a două programe de explorare a planetei Marte, Russel Sutton și-a spus că își făcuse datoria cu vârf și îndesat față de guvernul SUA. Când eșuase și cel de-al doilea program, îi spusese „la revedere” Unchiului Sam și, în general, spațiului cosmic, revenind la dragostea lui dintâi, biologia marină.

Aflat la conducerea micii sale companii, Poseidon Projects, lucra totodată și ca inginer. Avea doisprezece angajați, jumătate dintre ei doctori în filozofie. Se desfășurau simultan doar două sau trei proiecte, privind

probleme tehnice delicate ce țineau de explorarea și gestionarea resurselor marine. Oamenii companiei erau considerați mici vrăjitori, fiind recunoscuți și pentru faptul că păstrau secretul activității și își respectau promisiunile. Își puteau permite să refuze multe contracte — cele care nu prezentau suficient interes și orice venea din partea guvernului.

Este așadar lesne de înțeles de ce Russ nu s-a arătat deloc entuziasmat când la ușa sa a bătut cineva și în prag a apărut un bărbat în uniformă de amiral. Primul gând ce i-a venit în minte a fost acela că firma și-ar fi putut permite o secretară; abia după aceea s-a gândit cum să-și formuleze refuzul, pentru ca individul acela, cu aspect militaros, să plece și să nu-i mai strice dimineața.

— Doctore Sutton. Sunt Jack Halliburton.

Începea să devină interesant.

— V-am citit cartea în perioada specializării. N-am știut că sunteți militar.

Chipul bărbatului i se imprimase în me-

morie destul de vag, datorită fotografiei de pe ultima copertă a cărții: Măsurători și calcule privind scufundările la adâncime; acum nu mai purta barbă, și avea ceva mai puțin păr. Și arăta tot ca un Don Quijote care ține cură de slăbire.

— Luați loc, a spus Russ și a făcut un semn către singurul scaun pe care nu se aflau cărți ori maldăre de hârtii. Dar țin să vă spun din capul locului că nu acceptăm proiecte guvernamentale.

— Știu, a zis, și s-a așezat, după care și-a pus chipiul pe podea. Tocmai de aceea am venit.

A desfăcut fermoarul unei mape albastre și a scos din ea un dosar protejat de un plic din plastic. L-a întors pe o parte și a apăsat cu buricul degetului mare în colț; după identificarea amprentei digitale, plicul s-a deschis. Apoi l-a așezat pe biroul lui Russel.

Pe prima pagină nu se vedea nici un titlu, ci doar inscripția „Strict secret — Doar pentru persoanele avizate”, cu majuscule de culoare

roșie.

— Nu pot să-l deschid. Și, așa cum am spus...

— Nu este chiar strict secret, asta deocamdată. În afara micului meu grup de cercetători, nici o persoană din vreo instituție guvernamentală nu are habar de existența acestui raport.

— Dar ați venit la mine ca reprezentant oficial, nu? Presupun că aveți și îmbrăcăminte fără însemne ale gradului.

— O să vă explic. Mai bine uitați-vă aici.

Russ a avut un moment de ezitare, apoi a deschis plicul. Prima pagină era, de fapt, o fotografie a unui obiect de forma unei țigări de foi ce ieșea puțin afară dintr-un strat de noroi cenușiu.

— Aceasta este fotografia care a condus la descoperirea obiectului. Noi voiam să realizăm o hartă a gropii Tonga-Kermadec, folosind un radar pozitronic.

— Dar de ce tocmai a acelei zone?

— Tocmai acest aspect este strict secret.

Și fără legătură cu subiectul vizitei mele.

Russ a avut senzația că în viața lui apărea o cotitură, iar asta nu-i surâdea câtuși de puțin. S-a învârtit încet cu scaunul, a perceput mai bine aglomerarea de obiecte din birou, la care se adăugau fotografiile și diagramele de pe pereți, și a avut un sentiment de confort mintal.

Rămas cu spatele la Halliburton, a spus:

— Nu cred că ne putem ocupa de așa ceva rămânând aici.

— Bineînțeles. Am ales un loc în Samoa.

— Asta zic și eu atracție. Caniculă, umiditate insuportabilă și mâncare proastă.

— Eu prefer să gândesc altfel: fete frumoase și absența iernii, a zis el și și-a ridicat ochelarii care-i alunecaseră pe nas în jos. Dacă nu ții la rețetele specific americane, mâncarea nu este deloc rea.

Russ s-a întors și a examinat fotografia.

— Va trebui să-mi precizați de ce v-ați dus tocmai în acel loc. Marina a pierdut ceva în zonă?

— Mda.

— Cu personal la bord?

— Nu pot răspunde la o asemenea întrebare.

— Tocmai ați făcut-o. Apoi a trecut la cea de-a doua fotografie, reprezentând o imagine mai precisă a obiectului și a zis: Asta nu rezultă din evaluarea pozitronică.

— Ei, de fapt este, numai că reprezintă o combinație a imaginilor luate din diferite unghiuri, după ce s-a eliminat zgomotul parazitar.

„Bună treabă”, a gândit Russ.

— Și la ce adâncime se află obiectul?

— În zona respectivă, groapa are 11 200 de metri adâncime. Artefactul se găsește sub încă 12 metri de nisip.

— Groapa e de origine tectonică?

Halliburton a încuviințat cu un gest din cap.

— De acum un sfert de milion de ani.

Russ s-a uitat ceva mai lung spre Halliburton.

— Nu cumva am citit despre asta într-un roman mai vechi de-al lui Stephen King?

— Uitați-vă la următoarea pagină.

Aceasta era o fotografie color obișnuită. Obiectul se afla pe fundul unei gropi adânci. Russ s-a gândit la proporțiile acțiunii de excavare; dar și la costuri;

— Marina are cunoștință de treaba asta?

— Nu. Dar noi am folosit echipamentele Marinei, bineînțeles.

— Și ați găsit ceea ce a pierdut Marina?

— Da, dar facem publică știrea abia săptămâna viitoare, a zis el, privind pe fereastră. Va trebui să mă încred în discreția dumneavoastră.

— N-o să vă torn celor de la Marină.

Halliburton a dat încet din cap, apoi, alegându-și cu atenție cuvintele, a spus:

— Am găsit și submarinul care s-a pierdut în groapa aceea. La nici patruzeci și cinci de kilometri de acel... obiect.

— Nu l-ați raportat. De ce asta?

— Am lucrat în Marină aproape douăzeci

de ani. Luna viitoare îi voi aniversa. Oricum voiam să mă pensionezez.

— Din cauza deziluziilor?

— Niciodată nu mi-am făcut „iluzii”. Acum douăzeci de ani, când am vrut să plec din învățământ, Marina mi-a făcut o ofertă interesantă. Iar activitatea de acolo a reprezentat o carieră fascinantă. Însă asta nu m-a convins să mă încred în militari, ori instituții guvernamentale. În ultimii zece ani, am alcătuit o echipă — bărbați și femei — care gândesc la fel. Sincer vorbind, pe unii dintre ei voiam să-i trag după mine la pensionare — ca să înființez o firmă, ca a dumneavoastră.

Russ s-a dus spre automatul de cafea și și-a umplut din nou ceașca. I-a oferit una și lui Halliburton, dar acesta a refuzat.

— Cred că am înțeles unde vreți să ajungeți.

— Ia să vedem.

— Vreți să vă retrageți cu acest grup de persoane și să înființați o companie. Dar dacă veți „descoperi” peste noapte acest obiect,

instituția guvernamentală ar putea constata imediat coincidența.

— Nu este departe de adevăr. Dar mai bine uitați-vă la următoarea pagină.

Aceasta reprezenta o fotografie de aproape a obiectului. Suprafața lui curbată reflecta perfect sonda care făcuse fotografia.

— Am încercat să obținem o mostră de metal pentru a o analiza. Toate burghiile folosite acolo s-au rupt.

— E din diamant?

— Mai dur decât diamantul. Și e masiv. Nu-i putem calcula densitatea, pentru că nu am reușit nici să clintim obiectul, darămite să-l ridicăm.

— Dumnezeu mare!

— Dacă ar fi fost vorba de un submarin atomic, l-am fi ridicat fără probleme. Reprezintă o zecime din dimensiunea unui submarin. L-am fi ridicat chiar dacă ar fi fost confecționat din plumb. Ori dacă ar fi fost din uraniu solid. Dar e mai dens decât asemenea metale.

— Am înțeles, a spus Russ. Pentru că noi am reușit să scoatem Titanicul la suprafață...

— Îmi permiteți să pun punctul pe i?

— Chiar vă rog.

— Ar exista posibilitatea de a-l scoate la suprafață cu o versiune a tehnicii dumneavoastră de flotație. Și veți păstra tot profitul, care ar putea fi considerabil. Însă există riscul ca totul să vă iasă pe nas dacă s-ar face legătura cu operațiunea inițiată de Marină.

— Prin urmare, ce propuneți?

— Ceva simplu. Halliburton a scos o diagramă din mapă și, cu un pocnet, a desfăcut-o pe biroul lui Russ. O să demarați o activitate în Samoa...

SAN GUILLERMO, CALIFORNIA, 1931

Înainte de a ieși din apă, și-a alcătuit haine pe exteriorul corpului. Studiase mai mult marinari decât pescari, astfel că a ales îmbrăcămintea celor dintâi. A ieșit pe uscat printre valuri, purtând o uniformă albă, care nu șiroia de apă, pentru că nu era confecționată din pânză. Hainele sale luceau ca pielea unui delfin. Avea organele interne preluate mai mult de la delfin decât de la om.

Soarele apusese și întunericul se îndesea. Pe plajă, altfel pustie, se afla un singur bărbat, care s-a apropiat în goană de mutant.

— Sfinte Sisoe! De unde-ai apărut și tu înot?

Mutantul l-a măsurat de sus în jos. Omul era cu aproape două capete mai înalt, cu

musculatură bine pronunțată și purta un costum de baie de culoare neagră.

— Ce-ai pățit, ți-ai înghițit limba, micuțule?

Mamiferele pot fi ucise cu ușurință prin lezarea violentă a creierului. Astfel că mutantul l-a prins pe om de încheietura mâinii și l-a doborât la pământ, apoi i-a zdrobit țeasta dintr-o lovitură.

După ce trupul omului nu s-a mai mișcat, mutantul i-a deschis toracele și a examinat așezarea organelor și mușchilor. Printr-un proces lent și dureros, s-a reconfigurat ca să imite ceea ce constatasese. Trebuia să câștige în jur de 30% de masă corporală, astfel că, după ce le-a studiat, i-a îndepărtat ambele brațe, și le-a atașat la corpul lui până când acestea au fost absorbite. Și-a adăugat câteva mâini de măruntaie.

Apoi a scos chilotul de baie și a copiat structura reproductivă pe care o conținea acesta, după care și l-a tras pe corp. După aceea a cărat cadavrul golit și mutilat spre

ape adânci și l-a lăsat în voia peștilor.

A pornit de-a lungul plajei spre luminile localității San Guillermo, arătând ca un tânăr bine făcut și atrăgător, reprodus până la amprente digitale, un proces care nu necesitase gândire, ci doar o oră și jumătate de dureri înfiorătoare.

Însă nu vorbea limba oamenilor, și își trăsesese costumul de-a-ndoaselea. Înainta cu pași legănați, ca un marinar; cu excepția bărbatului pe care-l ucisese, în ultimul secol nu văzuse decât oameni care mergeau pe puntea unor nave mai mari sau mai mici.

S-a îndreptat spre lumină. Până să ajungă la mica așezare de vacanță, s-a întunecat și cerul s-a umplut stele, dar fără Lună. Ceva l-a făcut să se oprească și să le admire îndelung.

Orașul era împodobit pentru Crăciun. A observat că oamenii erau aproape complet acoperiți cu haine. Își putea produce și alte obiecte de îmbrăcăminte pe piele, ori putea ucide pe cineva, numai că ar fi trebuit să gă-

sească pe cineva singur și de statura potrivită. Nu i-a surâs o asemenea șansă.

Dintr-un mic restaurant au ieșit cinci tineri cu o pungă plină cu hamburgeri. Râdeau cu toții, apoi au încremenit brusc.

— Hei, Jimmy, a spus o fată atrăgătoare. Ce cauți aici?

— Nu-i cumva prea frig pentru ținuta asta? l-a întrebat un băiat. Ce părere ai, Jim?

S-a apropiat de el. A rămas calm, știind că-i putea ucide cu ușurință pe toți. Însă nu era nevoie. Ei au continuat să emită sunete.

— A pățit ceva, a sugerat unul mai în vârstă. Jim, ai avut vreun accident?

— L-am văzut plecând cu planșa de surfing după masa de prânz, a spus fata simpatcă, privind de-a lungul străzii. Nu-i văd mașina.

Nu și-a amintit ce era limba, dar știa cum comunicau balenele între ele. A încercat să imite sunetul pe care îl scoteau ele: „jiiim”.

— Vai de mine, a zis fata. Cred că s-a lovit la cap. S-a apropiat de el și a întins mâna

spre fața lui. El i-a respins-o.

— Au! a exclamat ea. Jim, ce Dumnezeu te-a apucat?

Apoi și-a pipăit antebrațul, ce părea aproape rupt.

— Mike ciudat, a rostit el, încercând să imite expresia de pe fața ei.

Unul dintre băieți a tras-o înapoi pe fată.

— Ce nebunie mai e și asta? Feriți-vă de el!

— Domnule polițist! a strigat fata mai în vârstă din grup. Domnule Sherman!

Un bărbat masiv, îmbrăcat într-o uniformă albastră, a traversat alene strada.

— Jim Berry? Ce s-a întâmplat?

— M-a lovit, a spus fata drăguță. Se poartă ciudat.

— Jim, ce Dumnezeu te-a apucat? a rostit el, imitându-i până și intonația.

— Amice, unde-ți sunt hainele? l-a întrebat Sherman, desfăcând închizătoarea tocului de revolver.

Și-a dat seama că se afla într-o situație

complexă și periculoasă. Știa că avea de a face cu creaturi sociale, care comunicau între ele. Era preferabil să învețe cum.

— Amice, unde-ți sunt hainele? a repetat el cu voce adâncă, amintind de un mârâit.

— S-o fi lovit la cap cât a făcut surfing, a spus fata care se ținea de antebrațul care o durea. Doar știți că nu-i un băiat rău.

— Nu știu unde să-l duc: acasă, ori la spital, a spus polițistul.

— La spital, a zis mutantul.

— Cred că e o idee bună, a zis Sherman.

— O idee bună, a repetat el, iar când ofițerul l-a luat de cot, nu l-a ucis.

3

UNDEVA ÎN MIJLOCUL PACIFICULUI, 2019

Lucrurile funcționau cam așa: Poseidon Projects obținuse un contract de la un afiliat al companiei Sea World — de fapt, o corporație-fantomă, pe care Jack Halliburton o construise cu bani și imaginație — pentru a scoate la suprafață o relicvă de pe vremea războiului dintre Spania și America, un distrugător scufundat, din Samoa. Însă nici nu și-au instalat bine echipamentele că au primit un apel urgent din partea Marinei SUA — în groapa Tonga se găsea un submarin nuclear, iar Marina nu-l putea ridica atât de repede ca Poseidon. Se temeau că mai sunt oameni în viață pe el. Au parcurs cele cinci sute de mile cât de iute au putut.

Jack Halliburton știa, desigur, că submari-

nul se rupsese și că nu mai era nici o șansă de a mai descoperi supraviețuitori. Însă asta îi oferea posibilitatea lui Russell Sutton să măture Gropile Tonga și Kermadec. În cursul operațiunilor, a făcut cercetări cu sonarul și a descoperit o epavă misterioasă nu departe de submarin.

Eforturile celor două grupuri de oameni au fost reflectate cu respect în numeroase reportaje — Sutton lucra atât din patriotism, cât și din dorința de a-și dovedi profesionalismul. Scoaterea la suprafață a navei Titanic îi oferise credibilitate și renume. În toată vânzoleala, patima și fascinația stârnită de povestea submarinului, faptul că echipa lui Sutton descoperise ceva interesant și solicitase drepturi de salvare a trecut aproape neobservat, devenind ceva minor.

Imaginea submarinului, ieșind la suprafață din apa învolburată, ridicat de baloanele portocalii de dimensiuni uriașe, pe care Russ le adusese pentru operațiune, a impresionat profund pe toată lumea. Apoi camerele de

filmat s-au oprit, pentru că s-a trecut la neplăcuta sarcină de a scoate și identifica rămășițele marinarilor. Filmările au reînceput când cele 121 de sicrie învelite în drapelul național au fost depuse pe puntea portavionului ce se legăna ușor pe mare, alături de corpul recuperat al submarinului.

Apoi reporterii au plecat la treburile lor, și abia după aceea a început adevărata poveste.

4

SAN GUILLERMO, CALIFORNIA, 1931

L-au îmbrăcat cu un halat de spital și l-au pus să stea jos, într-un cabinet. A urmat calea sigură a comportamentului imitativ, atât cu doctorii și asistentele medicale, cât și cu bărbatul și femeia care erau părinții lui Jimmy, ajungând chiar să reproducă până și lacrimile mamei.

Tatăl și mama l-au însoțit pe doctor într-o cameră unde puteau discuta netulburați.

— Nu știu ce să vă spun, a început doctorul Farben. Nu am descoperit nici o lovitură vizibilă. Pare să aibă o stare excelentă de sănătate.

— A suferit o criză ori vreun atac cerebral? l-a întrebat tatăl.

— Probabil. E cea mai plauzibilă posibilita-

te. Îl vom ține sub observație câteva zile. S-ar putea rezolva de la sine. Dacă nu, dumneavoastră va trebui să luați anumite decizii.

— N-aș vrea să-l trimit la un spital de boli nervoase, a spus mama. Ne putem ocupa noi de îngrijirea lui.

— Să așteptăm până descoperim mai multe elemente, a sugerat doctorul, atingând-o pe mână ușor, dar privind spre tată. Mâine va fi consultat de un specialist.

L-au dus într-o rezervă, unde a examinat cu atenție comportamentul celorlalți pacienți, ajungând până acolo încât a învățat să folosească și pisoarul. Compoziția chimică a fluidului pe care l-a produs ar fi uimit pe orice om de știință. Asistenta a remarcat mirosul de pește, neștiind că o parte din vezica urinară era de delfin.

Și-a petrecut noaptea suferind în tăcere, pe măsură ce organele interne s-au reorganizat. A păstrat aceeași înfățișare exterioară. În minte, a trecut în revistă tot ce observase în legătură cu comportamentul uman, con-

știent că va mai trece ceva timp până să interacționeze în mod convingător.

S-a gândit apoi la sine. Nu era nicidecum uman, așa cum nu fusese nici delfin, balenă ucigașă, ori mare alb. Cu toate că, de-a lungul mileniilor, amintirile se cam șterseseră din mintea lui, ajungând lucruri vagi și abisale, avea senzația că cea mai mare parte din sine încă aștepta undeva, în adâncul mării. Poate reușea să se întoarcă acolo sub formă umană, ca să-și descopere și partea lipsă. La reflux, o pereche care se plimba pe plajă ca să se bucure de aerul sărat a descoperit un cadavru lăsat de mare într-o adâncitură înconjurată de stânci. Era în întregime acoperit de crabi care se hrăneau. Nu mai rămăsese nimic din fața sau din părțile lui moi, însă judecând după statură, medicul legist a stabilit că era vorba de un bărbat. Un rechin sau altă viețuitoare marină îi mâncase ambele brațe, precum și toate viscerele. Nu fusese dat dispărut nici un localnic sau turist. Judecând că brațele îi fuseseră smulse

pentru a nu putea fi identificat după amprente, un reporter a sugerat o crimă comisă de mafia. Legistul l-a condus la fața locului ca să-i arate rămășițele umane și pentru a-i explica modul în care considera că-i fuseseră smulse brațele — prin răsucire, nu prin retezare ori tăiere — însă, la jumătatea demonstrației, reporterul a dat bir cu fugiții.

Raportul legistului a remarcat că, judecând după gradul de descompunere, acel cadavru stătuse în apele mării cel mult douăsprezece ore. Poliția din Sacramento a afirmat că nu deținea informații privind dispariția unor persoane cu asemenea semnalmente, atâtea câte se descoperiseră. Așadar, putea fi vreun vagabond fără loc de muncă. Zonele rurale gemeau de astfel de oameni, și, uneori, câte unul se ducea să înoate, dar fără intenția de a mai și reveni pe mal. În următoarele două zile, Jimmy a fost examinat de trei specialiști neurologi, care au rămas perplecși și s-au declarat neputincioși. Anumite aspecte ale simptomelor su-

gerau un atac cerebral; altele, o amnezie profundă, provocată de un traumatism cranian, pentru care nu existau însă dovezi. Pe de altă parte, putea fi vorba de o tumoare, dar părinții nu și-au dat acordul pentru realizarea unei tomografii cerebrale. Acest lucru a venit în sprijinul mutantului, deoarece cutia sa craniană conținea deopotrivă creier de delfin și de om, iar anumite părți ale sale erau alcătuite din cristale și metale, ce nu aveau nici o legătură cu apartenența la umanitate.

Un psihiatru a stat câteva ore cu Jimmy, dar a obținut prea puține date utile. Reacția lui la testul privind asociațiile de cuvinte s-a dovedit cel puțin interesantă: a maimuțărit fiecare cuvânt pronunțat, imitând până și accentul german al doctorului. Ulterior, acesta avea să clasifice comportamentul drept agresiv-pasiv, însă părinților le-a spus că, la un anumit nivel, tânărul își păstrase majoritatea facultăților mintale, însă regresease, ajungând la o stare infantilă. A sugerat

ca băiatul să fie încredințat unui azil, unde i se putea pune la dispoziție un tratament modern.

Mama a insistat să-l ia acasă, însă i-a îngăduit doctorului să încerce terapia febrei, injectându-i lui Jimmy sânge de la un pacient cu malarie. Jimmy a rămas zâmbitor vreme de trei zile, fără ca temperatura să i se modifice — fiindcă organismul mutantului consumase paraziții de malarie laolaltă cu mâncarea oferită de spital — și, în cele din urmă, după o săptămână de analize și examinări care nu au dus la niciun rezultat, le-a fost încredințat spre îngrijire la domiciliu.

Părinții au angajat o asistentă și un asistent; casa lor, cu vedere spre mare, avea suficiente camere pentru ca cei doi îngrijitori să poată fi găzduiți fără probleme.

Amândoi lucraseră cu copii și adulți cu handicap mintal, însă, după câteva zile, și-au dat seama că Jimmy nu făcea parte din acea categorie de bolnavi care provoca asistenților frustrări. Era complet pasiv, dar nici-

odată nu lăsa impresia că se plictisea. În realitate, părea să-i studieze cu o pasiune devoratoare.

(Femeia, pe nume Deborah, era obișnuită să fie privită cu patimă: era atrăgătoare și voluptoasă. Atenția pe care i-o acorda Jimmy o nedumerise, pentru că nu părea să aibă nicidecum conotații sexuale, iar un băiat de vârsta și în starea lui trebuia să clocotească de energie și curiozitate sexuală. Însă dezvăluirile și atingerile ei „accidentale” nu dăduseră naștere nici unei reacții. Pacientul nu prezenta niciodată erecții, nu încerca să se uite în decolteul ei și nici nu lăsa urme care să dovedească faptul că s-ar fi masturbat. La acea etapă a evoluției sale, mutantul putea doar să maimuțărească orice comportament văzut.)

Învăța să citească. După masa de prânz, Deborah a petrecut o oră citindu-i lui Jimmy dintr-o carte pentru copii, urmărind cuvintele cu degetul. Apoi i-a dat cartea lui Jimmy, care a repetat totul, cuvânt cu cuvânt — dar

cu vocea ei.

Ea l-a pus pe Lowell, asistentul medical, să-i citească lui Jimmy care, bineînțeles, l-a imitat și pe acesta. De aceea, performanța lecturii a părut mai puțin impresionantă. Însă memoria lui s-a dovedit uimitoare. Dacă Deborah îi arăta vreo carte din care citise, Jimmy era în stare să o recite în întregime.

Mama lui s-a simțit încurajată de asemenea progrese, însă tatăl nu părea prea convins. Când doctorul Grossbaum, psihiatrul lui Jimmy, a făcut vizita săptămânală, el s-a arătat la fel de sceptic ca și tatăl. Jimmy repetase papagalicește lista nervilor faciali pe care trebuie să o învețe orice student la medicină, iar apoi un poem de Schiller, într-o germană impecabilă.

— Dacă nu cumva a studiat germana și medicina, a afirmat Grossbaum, nu-și amintește nimic din ceea ce s-a petrecut înainte de presupusul accident.

Le-a povestit apoi părinților de savanți idioți, care aveau puteri mentale incredibile

într-o specialitate foarte îngustă, dar care, în rest, nu puteau funcționa în mod normal. Însă el nu auzise încă de cineva care, dintr-o persoană normală, să devină savant idiot; a promis totuși că va studia problema.

Progresele înregistrate de Jimmy în domeniul mai puțin intelectuale erau foarte rapide. Nu mai dovedea stângăcie când se plimba prin casă ori pe afară — la început, părea că nu știe la ce slujeau ușile și ferestrele. Lowell și Deborah l-au învățat să joace badminton, iar după deruta de la început, a evidențiat un talent aproape înnăscut — lucru deloc surprinzător, pentru că fusese cel mai bun jucător de tenis din clasa lui. Au rămas de asemenea trăsniți de ceea ce putea face în piscină — după prima săritură, făcuse cu repeziciune două lungimi de bazin pe sub apă, folosind un stil de înot pe care nici unul dintre ei nu l-a putut identifica.. După ce ei i-au arătat stilurile craul australian, bras și spate, el și le-a „reamintit” imediat.

În cea de-a doua săptămână, luă masa cu

restul familiei, reușind nu numai să manevreze fără cusur tacâmurile complicate folosite la cină, ci și să comunice dorințele sale către servitori, cu toate că încă nu era în stare să poarte nici o conversație simplă.

Mama lui l-a invitat pe doctor Grossbaum la cină, pentru a vedea cât de bine se descurca Jimmy dacă primea ajutor. Psihiatrul a rămas impresionat, dar nu a considerat acest lucru drept o dovadă de evoluție pozitivă. Totul amintea de episodul legat de nervii faciali și de poezia în germană; la fel ca și badmintonul și înotul. Băiatul putea imita perfect pe oricine și orice. Când îi era sete, arăta spre pahar, iar acesta îi era umplut.

Evident, părinții nu băgaseră de seamă că Jimmy dădea din cap și zâmbea de fiecare dată când vreun servitor i se adresa în vreun fel. Dacă acțiunea servitorului se concretiza, el înclina ușor din cap și surâdea din nou. Din pricina asta i se dădea o mulțime de mâncare, însă era un băiat în creștere.

Partea interesantă era că evidențele îngri-

jitorilor nu arătau nici o creștere în greutate. Să fi fost vorba de mișcare?

Părea ceva neștiințific, dar Grossbaum a recunoscut în sinea lui că băiatul acela nu-i plăcea defel, și, din motive obscure, îi inspira teamă. Poate se lăsa influențat de faptul că-și făcuse rezidența ca psihiatru în sistemul penitenciar — probabil că apăreau anumite proiecții din acea perioadă tulburătoare. Însă avusese mereu impresia că Jimmy îl studia cu multă concentrare, la fel cum procedau și deținuții inteligenți, care probabil gândeau astfel: ce-aș putea obține de la individul ăsta?

Un psihiatru mai priceput ar fi observat că mutantul trata pe toată lumea la fel.

APIA, SAMOA INDEPENDENTĂ, 2019

În zona tropicală, cimentul are nevoie de mult timp pentru a face priză, de aceea, artefactul rămăsese învelit și susținut la suprafață în largul coastei, vreme de două săptămâni, cât betonul gros, armat din belșug, se întărea treptat. Se știa că podeaua nici unei fabrici nu putea susține obiectul masiv fără să se fărâmițeze. Avea dimensiunile unui camion mic, însă cântărea mai mult decât un submarin din clasa Nautilus: cinci mii de tone. Asta însemna că, dacă ar fi fost alcătuit din metal solid, obiectul ar fi fost de trei ori mai dens decât plutoniul.

Halliburton își lăsase barba și părul să crească din ziua în care își încheiase misiunea față de Marină. Barba îi era dezordonată

și cu porțiuni mai dese, surprinzător de albă, și contrastând puternic cu pielea bronzată de soare. Începuse să poarte cămăși hawaiiene în culori șocante, la costume tropicale de culoare albă. Ar fi arătat și mai spilcuit dacă nu s-ar fi apucat să fumeze pipă, ceea ce făcea ca scrumul căzut să-i lase pete cenușii pe hainele albe.

Russell își privea partenerul cu un amestec de afecțiune și rezervă. În așteptarea mesei de prânz, beau cafea pe o verandă cu vedere spre plaja Harbour Light.

Vremea era frumoasă, ca în majoritatea dimineților de primăvară de acolo. Turiștii făceau plajă și se plimbau pe nisipul cenușiu, copiii râdeau și se jucau, iar câteva perechi manevrau fără prea multă pricepere pe deasupra recifului bărci cu motor închiriate, stârnind probabil iritarea scufundătorilor.

Russell a pus mâna pe binoclu și le-a studiat pe câteva dintre femeile de pe plajă. După aceea, a scrutat linia orizontului spre nord, unde aproape că se puteau zări fani-

oanele ce marcau comoara lor plutitoare.

— Ai reușit să discuți cu Manolo în dimineața asta?

— Se îndrepta spre șantier, i-a răspuns Halliburton, dând din cap. Spunea că astăzi o să testeze rulourile.

— Cu ce Dumnezeu?

— Cu câteva tancuri ale Marinei SUA. Au fost date dispărute din forța de pe Pago Pago, împreună cu câteva echipaje. Vrei să știi cât costă?

— Asta e problema ta.

— Nada. Absolut nimic, a zis el, chicotind. E un exercițiu de mobilizare.

— Admirabil. Înseamnă că e vorba de colonelul acela de la Marină, cu care am luat cina.

— Bineînțeles.

Chelnerii le-au adus mâncarea, două platururi cu fructe feliate și o crăticioară cu cârnăciori sfârâind. Halliburton a cerut să-i fie luată ceașca de cafea și a comandat un Bloody Mary.

— Sărbătorești ceva?

— Tot timpul.

Fără să ia în seamă fructele, s-a aruncat asupra cârnăciorilor.

— Testul ar trebui să înceapă la ora două fix.

— Cât cântăresc tancurile? a întrebat Russell, servindu-se cu mango, papaya și pepene roșu.

— Ar trebui să verific. În jur de șaiszeci de tone.

— A, bun. Se apropie cât de cât de ordinul de mărime.

— Va trebui să extrapolăm.

— Vom vedea, a zis el, și a tăiat pepenele cu precizie matematică. Dacă o găină de aproape un kilogram poate sta pe ouă fără să le spargă, să extrapolăm efectul pe care l-ar produce o găină de o tonă.

— Ha-ha!

Chelnerul a adus paharul cu Bloody Mary și i-a șoptit: „Cu gin, domnule”, iar Halliburton a dat din cap imperceptibil.

— Nu este tocmai legea lui Hooke¹. Cum poți obține o cifră care să aibă o semnificație?

Halliburton a lăsat tacâmurile pe masă și și-a șters degetele cu grijă, apoi a scos un microcomputer din buzunarul cămășii. A atins display-ul cu degetul de câteva ori.

— Algoritmul Wallace-Gellman.

— N-am auzit de așa ceva.

A reglat luminozitatea ecranului și a rotit computerul către Russell.

— Se referă la compresibilitate. Plăcile de fixare pe care le-am plantat în nisip. De fapt, coloana de nisip susține masa obiectului, bineînțeles.

— Aha, o casă construită pe nisip. Am citit despre asta. Russell a examinat microcom-

¹ Legea lui Hooke: Pentru un material elastic, deformarea este proporțională cu greutatea sau solicitarea aplicată. Valoarea solicitării la care un material încetează să mai respecte legea lui Hooke reprezintă limita de proporționalitate (n. tr).

puterul și a introdus câteva variabile pentru a se lămuri mai bine. A mormăit aprobator și a înapoiat microcomputerul. De unde-ai făcut rost de ăsta?

— De pe net, la Best Buy.

S-a strâmbat ușor.

— Mă refeream la algoritm.

— Regulamentul construcțiilor din California. Dacă nu-l respectă, o casă construită pe nisip nu stă în picioare.

— Hm! Și cât cântărește un bloc de locuințe?

— Nu pot face decât o aproximare. Este limpede că se va tasa într-o oarecare măsură. Tocmai de aceea am apelat la structura cu șanț și baraj.

— Dacă se tasează mai mult de cinci metri, nu vom mai face șanțul. Vom avea un laborator submarin.

După ce obiectul era plasat, planul prevedea realizarea unui dom prefabricat, înalt de cinci metri deasupra lui, săparea unui șanț în jur și apoi construirea unui baraj înalt în

jurul șanțului. (Dacă obiectul se tasea cu mai mult de două picioare, apa avea să se infiltreze în jurul lui în timpul fluxului. Șanțul făcea ca acea situație inevitabilă să devină o caracteristică a proiectului.)

— Nu se va întâmpla asta. Când l-am găsit, stătea pe nisip, nu mai ții minte?

Da, dar nu nisip vulcanic, s-a gândit Russell, însă nu ținea să se contrazică. Nisipul din corali nu era cu mult mai compresibil, a bănuțit. I-a făcut semn chelnerului.

— Josh, am trecut de amiază?

— Desigur. Vin alb?

— Te rog, a zis el, înfigând furculița într-un cârnăcior.

— Și când sosesc tancurile?

— Au promis că la ora unu.

— Ora locală din Samoa?

— Ora Marinei Militare a SUA. Trebuie să le aducă înapoi până la căderea întinericului, așa că vor fi punctuali.

Tancurile au sosit însă ceva mai devreme. La unu fără un sfert, au auzit duduțul în-

fundat al elicopterelor de transport care ocoleau insula. Probabil că nu voiau să o survoleze ca să nu irite o populație înarmată. Erau două elicoptere-macara, fiecare cu motoarele ambalate puternic sub greutatea sarcinii, câte un tanc Powell, de culoare nisipie, care se legăna cu grația impunătoare a unui pendul de șaizeci de tone. Au dat roată recifului, după care au coborât pe șantierul companiei Poseidon, un romb de nisip și vegetație sărăcăcioasă cu suprafața de aproape paisprezece hectare, înconjurat de un gard înalt din plasă de sârmă. Doi oameni de la sol au dirijat elicopterele, iar tancurile au fost depuse pe nisip cu un scrâșnet. Eliberate de povară, motoarele elicopterelor au bâzâit ușurate și și-au rulat cablurile de transport, după care s-au așezat cu delicatețe pe covorul de aterizare din plăci de oțel, perforate, și plasate deasupra liniei de nivel maxim al apei la flux.

Pe șantier așteptau trei ingineri de la Poseidon. Greg Fulvia, care părăsise Marina în

urmă cu câțiva ani, s-a dus să stea de vorbă cu echipajele tancurilor, în vreme ce Naomi Linwood și Larry Pembroke au efectuat o ultimă colimare a celor patru perechi de teodolite cu laser ce aveau să măsoare deformarea plăcii de beton în timp ce mașinile grele de luptă se deplasau de colo, colo.

Doi muncitori au sosit cu un vehicul de plajă și au întins o copertină deasupra unei mese pliante, unde Russell și Halliburton stăteau sub bătaia soarelui. Au adus patru scaune și un răcitor cu apă minerală, precum și lămâi la gheață. Naomi s-a apropiat și s-a servit, strigând peste umăr că-i va aduce ceva și lui Larry.

Bronzată după atâta ședere în bătaia soarelui, Naomi era la fel de masivă ca și Russell, cu o constituție athletică, având bicepsii bine profilați pe sub hainele de lucru de culoare kaki, iar la subsuori i se formaseră deja pete mai întunecate de sudoare. Avea trăsături de o severitate arăbească și un zâmbet sclipitor.

Și-a stors jumătate de lămâie într-un pahar, a turnat apă minerală deasupra și, în timp ce bulele de bioxid de carbon încă sfârâiau, a înjumătățit paharul din două înghițituri. S-a șters la gură cu o batistă albastră, apoi și-a trecut-o peste frunte.

— Roagă-te să plouă, i-a zis ea lui Halliburton.

— Vorbești serios?

Ea a făcut o grimasă.

— Rugăciunile mele n-au nici un efect, a spus și a privit norii cumulus ce se înălțau deasupra insulei. Ar fi bine dacă am rezolva treaba în mare până la două și jumătate. (De obicei, ploaia începea la ora trei.) Și plouă torențial, s-ar putea să ne bage nisip în garnituri.

— Și asta ar afecta măsurătorile?

Ea și-a tras ochelarii de soare pe nas și s-a uitat la el pe deasupra lor.

— Nu, acum sunt etanșate. Dar aș prefera ca în seara asta să văd ceva la televizor decât să desfac trepiedele ca să le curăț.

Unul dintre tancuri și-a ambalat motorul și a scos un nor de fum alb.

— În regulă, a zis ea, a așezat paharul pe masă și s-a dus în fugă spre Larry cu restul sticlei.

Nu era nevoie ca Russell și Halliburton să se afle acolo; măsurătoarea se realiza automat. Însă nu aveau altceva de făcut până a doua zi, când urma să fie adus artefactul. De pe minicomputerul său, Halliburton a apelat computerul central și i-a transmis cifrele Wallace-Gellman, care reprezentau, de fapt, numărul de centimetri cu care placa de beton se îndoise în vreme ce tancurile se deplasaseră dintr-un loc în altul. Artefactul avea să fie așezat în mijlocul plăcii, care era ceva mai mică decât un teren de baschet, însă trebuia să ajungă în acea poziție prin rostogolire sau târâre dinspre o margine. Voiau să fie siguri că placa nu se va îndoii în asemenea măsură, încât să se spargă în cursul operațiunii.

Necazul a apărut sub înfățișarea unui tâ-

năr îmbrăcat total nepotrivit pentru canicula din Samoa. Locul lui părea a fi într-un birou cu aer condiționat, fiindcă avea haină, puțin boțită, e adevărat, și cravată. A înaintat până la limita perimetrului înconjurat cu bandă galbenă, pe care scria — PERICOL! — NU PĂ-TRUNDEȚI! — și a făcut un semn din mână spre Halliburton și Russell, strigând:

— Alo! Mă auziți?

Era un bărbat negru, cu un accent britanic.

Russell l-a lăsat pe Halliburton cu numerele lui și s-a apropiat precaut de bărbat. Prin zonă nu se prea vedeau persoane necunoscute, iar atunci când acestea se aventurau pe acolo, erau însoțite de câte o gardă de corp.

— Cum ai trecut de paznic? l-a întrebat Russ.

— Paznic? a făcut omul și a ridicat din sprâncene. Am văzut o gheretă, dar nu era nimeni înăuntru.

— Ori ai așteptat până când paznicul s-a dus la toaletă, și atunci te-ai strecurat. Cred că ar trebui să angajăm doi. Doar ai văzut

semnele, nu?

— Da, proprietate privată; asta mi-a stâr-nit curiozitatea. Am crezut că e vorba de o plajă privată.

— Nu mai e.

— Dar poarta era deschisă...

Paznicul a apărut curând în goană:

— Îmi pare rău, domnule Sutton. A trecut pe lângă...

Russ i-a făcut semn că nu ținea să-l asculte.

— Am închiriat porțiunea asta de plajă, i-a spus el bărbatului de culoare.

— Prin Atlantis Associates, a zis el, dând din cap.

Chestia asta nu era trecută pe anunț.

— Așadar, știi mai multe despre mine decât cunosc eu despre tine. Lucrezi la vreo agenție guvernamentală?

Omul a surâs.

— Pentru guvernul american. Sunt reporter la Pacific Stars and Stripes.

Prin urmare, un reporter la un ziar militar.

— Ești militar? l-a întrebat, pentru că nimic nu sugera asta.

Omul a confirmat cu un gest.

— Sergent Tulip Carson, domnule, Apoi, văzând privirea întrebătoare a lui Russell, a adăugat: în plin proces de schimbare a sexului, domnule.

Apăruseră prea multe amănunte ca să poată fi absorbite pe dată, însă Russ a reușit să găsească răspunsul potrivit:

— Deocamdată, nu dăm declarații presei.

— La începutul anului, v-ați oferit să scoateți la suprafață un submarin, a spus el pe un ton precipitat, apoi ați cerut drepturile de salvare pentru un vas scufundat pe care l-ați descoperit în perioada operațiunilor.

— Asta e o chestiune de notorietate publică, a spus Russell. La revedere, domnule sergent.

S-a întors și a dat să se îndepărteze, însă a auzit din spate:

— Dar nu există nici un indiciu privind scufundarea vreunui vas în această zonă,

domnule Sutton. Iar acum aveți pluta aceea acoperită ce așteaptă în larg... și elicoptere, plus tancuri...

— Îți doresc o zi bună, sergent, a spus Sutton zâmbind, fără să se mai întoarcă.

Așa voiseră să se declanșeze acțiunea publicitară. Ceva misterios? „Cine, noi?”

Până în momentul când vor afla ce era cu artefactul, întreaga lume va fi cu ochii pe ei.

SAN GUILLERMO, CALIFORNIA, 1932

Mutantul a început să alcătuiască singur propoziții imediat după Anul Nou, dar acestea nu erau complexe, iar adeseori frizau absurdul ori sunau ciudat de încifrat. Încă „nu erau în regulă”, după cum a spus cu amărăciune mama lui Jimmy.

Mutantul nu simțea nevoia de a acumula inteligență, din care avea chiar în exces, dar trebuia să înțeleagă și să folosească inteligența în mod uman. Aceasta se situa departe de cea a creaturilor acvatice pe care reușise să le imite atât de bine.

Provenea dintr-o rasă cu un grad superior de organizare socială, însă uitase totul în urmă cu milenii. Pe Pământ trăise sub forma unei colonii de creaturi individuale în adân-

curile întunecate și fierbinți ale mării; înainte de asta, existase ca un simplu covoraș de protoplasmă. Pentru scurt timp, trăise ca un banc de pești, dar în ultimii zeci de mii de ani fusese un prădător solitar.

Constatase că, la aceste creaturi, caracterul de prădător suferise modificări; oamenii se aflau în vârful lanțului trofic, însă când aceștia ajungeau să o consume, hrana de origine animală era moartă deja de multă vreme. În mod firesc, a încercat să înțeleagă modul de organizare al societății: hrana era ucisă într-un loc necunoscut, ori îndepărtat, apoi preparată și distribuită prin intermediul unui proces misterios.

Unitatea familiară era organizată în jurul prezentării și consumului de hrană, deși ea avea și alte funcții. Mutantul a recunoscut apărarea și educarea puilor, pe care o descoperise și la formele de viață acvatică, însă nu avea habar despre sex și împerechere — când se apropia vreun alt prădător, acțiunea era interpretată drept agresiune, astfel că urma

un atac. Cei din neamul lui nu se reproduseră vreme de milioane de ani; acel anacronism urmăsea calea morții. Mutantul nu știa elementele esențiale ale vieții.

Cu toate acestea, o anumită femeie era mai mult decât dornică să-i ofere lecții.

Când știa că rămânea singur pe anumite perioade, mutantul exersa modificarea înfățișării sale, folosind drept modele persoanele pe care le studiasse. Schimbarea trăsăturilor faciale nu prezenta dificultăți; cartilajele și grăsimea subcutanată puteau fi deplasate în câteva minute, printr-un proces relativ dureros. Schimbarea formei craniului era însă un proces foarte dureros care îi răpea opt, până la zece minute.

Modificarea formei întregului corp îi lua o oră, când trebuia să se concentreze și să îndure dureri, dacă organismul avea o masă mult mai mare sau mai mică decât a lui Jimmy. Pentru a obține o masă mai mică, putea renunța la un braț sau un picior, redistribuind restul în mod corespunzător. Porți-

unea suplimentară avea să moară dacă nu exista vreun motiv pentru a o păstra în viață, însă asta nu prezenta nici o importanță; încă îi oferea materialele prime potrivite pentru reconstrucția lui Jimmy.

Crearea unui organism mai mare impunea procurarea de carne; o treabă nu tocmai ușor de realizat. Mutantul l-a asimilat pe Ronnie, bătrânul ciobănesc german al familiei, pentru a lua forma tatălui supraponderal al lui Jimmy. Bineînțeles, când l-a reconstituit, Ronnie era mort; mutantul i-a lăsat cadavrul în fața ușii lui Jimmy, iar ceilalți membri ai familiei au presupus că se târâse cu ultimele puteri până acolo ca să-și ia adio, lucru foarte mișcător.

Mutantul o văzuse pe doamna Berry în costum de baie, astfel că 90% din simularea realizată de el a fost precisă. Restul de 10% l-ar fi făcut pe domnul Berry să leșine.

Tot astfel, la adăpostul întunericului din dormitorul lui Jimmy, mutantul putea să renunțe la un braț și cea mai mare parte

dintr-un picior, transformându-se într-o bucată de carne ce avea o formă similară cu asistenta medicală Deborah, cel puțin înfățișarea pe care o avea pe sub uniformă, strânsă bine în corset. Forma aceea nu prezenta însă alte detalii, semănând cu manechinele pe care uneori le poți vedea dezbrăcate în vitrine. Având în vedere anul — 1932 — chiar dacă ar fi ieșit mai des din casă, tot nu ar fi găsit cu ușurință vreo femeie goală pușcă.

Se afla încă la luni depărtare de capacitatea de simulare a ceea ce numim acum polițe socială, însă pentru a satisface acea dorință anume nu era nevoie de o bună creștere desăvârșită. La ora șapte și jumătate, Deborah a intrat în cameră cu tava pe care se afla micul dejun.

— Te rog să-ți scoți hainele, a spus mutantul, și să le așezi pe masa de toaletă.

S-ar putea ca Deborah să fi recunoscut vocea doctorului. A reușit totuși să nu scape tava din mână.

— Jimmy! Nu fi copil!

— Te rog, a zis el zâmbind, când ea a așezat tava cu suport pe pat. Aș dori asta foarte mult.

— Și eu, i-a șoptit ea, aruncând o privire peste umăr, și a observat că ușa era aproape închisă. N-ar fi mai bine diseară? După căderea întunericului?

— Văd și pe întuneric, a zis el, șoptind cu glas răgușit.

Ea și-a strecurat mâna în pantalonii lui de la pijama, iar când i-a atins penisul, un circuit nefolosit până atunci s-a închis, făcându-l să crească și să se înalțe cu o rapiditate de-a dreptul inumană.

— Doamne Dumnezeule, a spus ea. La miezul nopții?

— La miezul nopții, a repetat mutantul. Doamne Dumnezeule!

Zâmbetul ei a devenit ceva între uimirea extremă, aceea când oricine rămâne cu gura căscată, și rânjel.

— Măi Jimmy, dar ciudat mai ești.

A ieșit apoi din cameră cu spatele, rostind

discret „la miezul nopții”, și a închis ușa fără zgomot.

Mutantul a remarcat acea stare de erecție și a făcut unele experiențe, astfel că rezultatul neașteptat a clarificat brusc o serie de comportamente ale mamiferelor, pe care le remarcase la delfini și la balenele ucigașe.

Profesorul de muzică care îl medita de două ori pe săptămână era mereu stupefiat de modificările bruște ale aptitudinilor muzicale ale lui Jimmy. Băiatul constituise un mister încă dintru început: înainte de accident, luase lecții de pian de la vârsta de zece până la treisprezece ani, i s-a spus, dar le abandonase din plictiseală, frustrare sau din cauza tulburărilor de pubertate. Cel puțin așa credeau părinții lui. Pesemne că exersa în secret.

Actualul profesor, Jefferson Sheffield, fusese angajat la recomandarea doctorului Grossbaum. Specialitatea lui era meloterapia și, sub îndrumarea lui răbdătoare, multe persoane retardate sau bolnave mintal își

găsiseră, într-o oarecare măsură, liniștea și echilibrul.

Interpretarea pianistică a lui Jimmy fusese asemănătoare cu aceea a savantului-idiot din domeniul limbajului: putea repeta orice cânta Sheffield, notă cu notă. Lăsat de capul lui, ori nu cânta nimic, ori reproducea cu o fidelitate perfectă vreuna dintre lecțiile ținute de Sheffield.

În acea dimineață, mutantul a improvizat. S-a așezat la pian și a început să interpreteze cu sentiment, alcătuind fraze muzicale ce foloseau lecțiile drept materie primă, însă transpunând și inversând multe linii melodice, legându-le de cadențe interesante și schimbări de tonalitate pline de inventivitate.

A cântat exact o oră, apoi s-a oprit, ridicând abia atunci, pentru prima oară, privirea de la clape. Sheffield și majoritatea angajaților familiei au rămas muți de uimire.

— Trebuia să înțeleg ceva, a spus mutantul, fără a se adresa cuiva anume.

Însă după aceea, i-a aruncat lui Deborrah o privire care a făcut-o să tremure.

Doctorul Grossbaum a luat prânzul împreună cu familia. Mutantul și-a dat seama că făcuse ceva rău, ieșit din comun, și s-a retras în sine.

— Te-ai comportat minunat, fiule, i-a spus Sheffield. Mutantul s-a uitat la el și a dat din cap aprobator, gest despre care aflase că nu crea probleme. Cum de s-a petrecut acest progres neașteptat?

Mutantul a dat din cap iarăși, apoi a ridicat din umeri, drept reacție la tonul întrebător.

— Ai afirmat că trebuia să înțelegi ceva, a spus profesorul.

— Exact, a spus mutantul, apoi a adăugat, după ce s-a lăsat tăcere: Trebuia să înțeleg anumite lucruri. A clătinat din cap, ca și cum ar trebuit să-și limpezească ideile: Trebuia să învăț ceva.

— Asta înseamnă că a progresat, a afirmat Grossbaum. Apariția verbelor.

— Trebuia să descopăr ceva, a zis mutantul. Trebuia să reprezint ceva. Să fiu cineva... altă persoană.

— Iar când ai cântat la pian te-ai simțit altfel? l-a întrebat Grossbaum.

— Da, altă persoană, a repetat el, privind cercetător aerul de deasupra capului lui Grossbaum. M-a făcut să mă simt altcineva.

— Muzica te-a făcut să te simți altcineva, a spus Sheffield, emoționat.

Mutantul a analizat vorbele lui. A înțeles structura semantică a afirmației, și și-a dat seama că era greșită. Știa că ceea ce îl făcea să fie diferit era reprezentat de ceea ce aflase despre acea parte nenumită a corpului și felul în care se întărea și secreta ceva. Știa însă că oamenii se comportau misterios în legătură cu acea parte, de aceea a decis să nu facă o demonstrație a noilor cunoștințe căpătate, chiar dacă ea se întărise din nou.

A observat că Grossbaum se uita exact la acea parte și a redus fluxul sanguin, făcând-o mai puțin proeminentă.

— Nu totul e muzică, a zis Grossbaum, adevărat?

— Totul este muzică, a spus mutantul.

— Nu înțeleg.

— Nu înțelegi, a zis mutantul, privindu-și mâinile. Totul este muzică.

— Viața este muzică, a spus Sheffield.

Mutantul l-a privit și a dat din cap. Apoi s-a ridicat și a traversat camera până la pian, începând să cânte, lucru ce părea mai lipsit de riscuri decât vorbitul.

La miezul nopții, când ușa s-a deschis cu discreție, el era treaz. Deborah a închis-o încet și, desculță, s-a apropiat de pat. Purta o pijama bărbătească, de măsură mare.

— Ai haine, a spus el.

— M-am sculat ca să iau un pahar cu lapte, a zis ea, creând confuzie în mintea lui. Fluidul pe care îl producea el nu era lapte, iar pentru a umple un pahar, i-ar fi trebuit toată noaptea.

Deborah i-a ghicit expresia aproape corect și a zâmbit.

— Pentru cazul că mă surprinde cineva, prostuțule.

Prin perdele se strecura lumina scăzută a Lunii. Mutantul și-a adaptat irisurile pentru a vedea ca ziua și a urmărit-o pe Deborah dezbrăcându-și bluza de pijama.

A observat dimensiunile reale și dispunerea sânilor, care apăreau altfel decât atunci când era îmbrăcată. Pigmentația și poziția sfârcurilor și areolelor. (Se mirase de existența propriilor sfârcuri, care păreau să nu aibă nici o funcție.)

Ea s-a strecurat în pat, iar el a încercat să-i tragă jos pantalonii de pijama.

— Vai, ce obraznic ești, a zis ea și l-a sărutat pe gură, apoi i-a luat o mână și i-a așezat-o pe un sân.

Sărutul era ciudat, dar mai văzuse așa ceva, drept care a răspuns cu oarece forță.

— Oho, a șoptit ea. Te-ai aprins. Apoi a dus mâna mai jos și a atins partea aceea care nu avea nume. Te dai mare?

Și formularea aceasta l-a derutat mult.

— Nu, nu mă dau.

Și aceea era o expresie.

El și-a plimbat ambele mâini pe corpul ei, studiind și măsurând. Majoritatea elementelor erau similare cu cele ale corpului de bărbat în care sălășluia, însă diferențele păreau interesante.

— Aa, a făcut ea. Mai vreau.

El tocmai sonda locul care se deosebea cel mai mult. Deborah începuse să secreteze ceva fluid în acel loc. A pătruns mai adânc. Ea a gemut și i-a frecat mâna cu țesuturile umede de acolo.

Apoi ea a strâns în mână partea nenumită și a mângâiat-o ușor. El s-a întrebat dacă era momentul potrivit ca să secreteze și el niște fluid pe acolo, și a început.

— A, nu, a zis ea; vai de mine!

Și-a dat repede jos pantalonii de pijama și i-a tras corpul ca să-l prindă acolo, cu părțile ei umede, și a început să se miște în sus și în jos.

El a avut o senzație extraordinară, simila-

ră cu experiența pe care și-o crease singur, ceva mai devreme, însă mult mai intensă. A lăsat reflexele trupului să preia comanda, astfel că s-au izbit unul de altul de câteva zeci de ori, apoi corpul lui s-a concentrat complet asupra acelei părți, de parcă ar fi fost curentat și a excretat exploziv — de trei, patru, cinci ori, cu presiune scăzândă.

Apoi a respirat gâfâit în spațiul dintre sâ-nii ei. Ea s-a dat jos de pe el și și-a unit gura cu a lui. Și-a strecurat limba în gura lui, dar probabil că asta nu reprezenta o ofertă de hrană. El i-a răspuns în mod asemănător.

Apoi ea s-a lăsat pe spate și a respirat zgomotos.

— Mă bucur că ți-ai adus aminte câte ceva.

Când cele două remorchere au început să tragă artefactul către plajă, s-au trezit că aveau mai mulți spectatori decât anticipaseră. Trei elicoptere militare se băteau pentru spațiu de manevră cu alte șase aparate ale unor agenții de știri.

Priveștiștea era uimitoare. Cu toate că prelată ce-l acoperea fusese îndepărtată, artefactul nu era vizibil nici măcar de deasupra. Plasa din fir de titan, în care fusese prins, îl ținea suspendat la un metru deasupra fundului mării, iar apa era perfect transparentă.

O reporteră, îmbrăcată în costum de scafandru, a sărit în apă de pe patina unui elicopter și s-a lăsat la fund, reușind să vadă o prelată de culoare nisipie deasupra unui obi-

ect lung, ca un trabuc. Prelata a fluturat puțin și a lăsat vederii o suprafață lucioasă ca o oglindă. Ochiurile plasei erau prea mici pentru ca femeia să poată vârî mâna printre ele, însă obiectul se deplasa suficient de încet, astfel că ea a putut înota odată cu el, oferind imagini și un comentariu foarte general, amuzant prin lipsa de conținut, în vreme ce artefactul a atins fundul nisipos și a strivit corali morți în drumul său către țărm. A lăsat în urmă un șanț adânc de un metru, iar cablurile care îl trăgeau stăteau întinse și vibrau sub sarcina uriașă.

Când remorcherele s-au așezat ușor pe uscat, Greg și Naomi au târât un cablu greu printre valurile mici și s-au scufundat cu el, oferindu-i reporterei ceva mai interesant de fotografiat. Cei doi au tăiat plasa cu un aparat cu flacăra și au tras deoparte prelată, în timp ce alți doi ingineri au fixat de capătul cablului un colier larg de metal.

Colierul, cu diametrul de un metru, era prevăzut cu patru șuruburi foarte groase. Au

trecut colierul peste obiectul din metal lucios și au strâns șuruburile cu ajutorul unui dispozitiv cu aer comprimat, care, în apă, a făcut un zgomot infernal. După ce au terminat, și-au scos dopurile antifonice din urechi și au făcut semne cu mâna către reportera care era amețită de explozia sonoră, apoi au înotat înapoi spre țarm, de-a lungul cablului.

Un vinci ancorat adânc, dincolo de placa de beton, a prins viață, iar cablul a început să se miște, târându-se încetul cu încetul din mare. Oamenii strânși în jurul vinciului uriaș au simțit în nări miros de ozon și de metal încins. Mașina părea să câștige partida; cablul se deplasa încet către platforma de beton.

Artefactul s-a târât încet prin apa agitată de la mal. Nu era nevoie ca cineva să se priceapă la fizică ori tehnologie ca să perceapă ceva cel puțin straniu — greutatea nepământască a obiectului ce se lăsa târât milimetric prin nisipul ud și strălucirea lui.

Probabil că bariera din bandă galbenă, pe

care scrii NU PĂTRUNDEȚI ÎN PERIMETRUL MARCAT, a salvat viața câtorva persoane, care altfel s-ar fi apropiat mai mult. Cablul a început să se deșire în punctul de contact cu colierul, apoi a plesnit pe neașteptate, iar șarpele gros și greu, lung de peste o sută de metri, a şuierat prin aer, pornind înapoi cu o viteză înspăimântătoare. Capătul rupt a spart geamul cabinei lui Larry Pembroke, operatorul vinciului, și i-a tăiat brațul de la umăr.

Unul dintre elicopterele marinei a coborât în mai puțin de un minut, în vreme ce un militar i-a dat primul ajutor, punându-i brațul retezat într-un răcitor plin cu cutii de bere și cola. Încă un minut, și elicopterul s-a ridicat de la sol, pornind spre Pago Pago, unde fusese deja mobilizată o echipă de chirurgi. După câteva luni, omul avea să se însănătoșească, deși, după cum sună zicala, compania Poseidon a plătit de i-a ieșit pe nas.

Până când toată agitația aceea s-a mai li-

niștit, Russ și Jack au analizat și abandonat trei planuri privind ridicarea obiectului pe platforma de beton. Deocamdată, artefactul zăcea pe nisip, ca un balenă pe jumătate eșuată, dar cântărind cât o armată de bale-ne.

Întrucât părea indestructibil, Jack a propus să îl detoneze — o explozie suficient de mare și bine dirijată ar fi fost capabilă să împingă obiectul înainte. Russ s-a opus cu îndârjire unei asemenea idei, deoarece nu se știa cât de delicat putea fi artefactul în interior. „Prostii”, pufnise Jack; acel obiect suportase cutremure și presiuni strivitoare. Dacă ar fi avut ceva fragil înăuntru, acel „ceva” sigur era distrus.

Au întrebat-o pe Naomi, care fusese inginer specialist în demolări controlate, iar ea a spus că, intuitiv, ideea nu era practică, și a făcut niște calcule. Apoi a dat sentința. O încărcătură de explozibil nu dirijează toată forța într-o singură direcție. Explozia laterală putea crea un crater atât de mare, încât ar fi

înghițit și platforma de beton — iar suflul ei avea să facă fărâme toate geamurile caselor de pe jumătate din insulă.

De aceea, a sugerat un tip de exploziv care acționa cu adevărat linear: un motor-rachetă. Dacă puteau lega de obiect un motor de propulsie de la o navă mică — iar motorul respectiv să poată fi totuși oprit! — ar fi reușit să-l mute până pe platou cu ajutorul forței brute.

Era interesant, mai ales dacă se gândeau la imaginile ce vor fi date publicității.

I-au convocat și pe ceilalți ingineri și au pus la punct amănuntele. Aveau nevoie de un soi de jgheab, ca să silească obiectul să se deplaseze în linie dreaptă, iar motorul propulsor trebuia să fie de un tip care să permită o comandă eficientă. Artefactul era îndreptat pe direcția hotelului Aggie Grey, astfel că și-ar fi făcut o publicitate negativă dacă ar fi demolat un reper local, cu o istorie de o sută de ani, plin de turiști, mai ales că Jack reușise în sfârșit să-l învețe pe barman cum

să pregătească un martini cumsecade.

Dacă ar fi dat roade, schema ar fi constituit o publicitate extraordinară. Au luat legătura cu agențiile spațiale americană, franceză și britanică, dar cea chineză a bătut de departe orice ofertă a primelor: doar treizeci de milioane de euro. Jack a contacta câteva persoane și a descoperit că putea obține un sfert din sumă doar acordând drepturi exclusive pentru transmiterea în direct a evenimentului. A doua zi la prânz, au primit vizita unui avocat chinez, care a adus un contract concis și un catalog nesfârșit de specificații.

Puteau primi racheta peste opt zile. Jack a mormăit ceva în legătură cu asta — până să se apuce de treabă, lumea nu va mai manifesta interes față de artefact — dar s-a liniștit la gândul că acțiunea aceea nu era totuna cu achiziționarea unui automobil din curtea distribuitorului. Iar obiectul nu avea cum să dispară de acolo.

SAN GUILLERMO, CALIFORNIA, 1932

„Jimmy” făcuse ceva mai mult zgomot decât se cuvenea în cursul lecției de inițiere sexuală și, cu toate că domnul Berry s-a simțit în sinea lui ușurat de faptul că băiatul lui făcea ceva normal, s-a supus dorinței soției și a concediat-o pe Deborah, strecurându-i însă la plecare o bancnotă de o sută de dolari. Pentru ea, suma aceea reprezenta chiria pe un an; așadar, o recompensă mai mult decât darnică.

Mutantul devenise îndeajuns de uman ca să se supere într-o oarecare măsură constatănd înlocuirea ei cu un alt îngrijitor, de astă dată bărbat, însă învățase suficient de multe din acea unică întâlnire, astfel că pricepuse că, dacă ar lua forma unei femei, ar putea

păcăli pe oricine, mai puțin pe un medic ginecolog.

Doctorul Grossman s-a întrebat dacă performanțele muzicale uimitoare ale lui Jimmy cuprindeau și domeniile înrudite, precum controlul motoriu, de aceea, la următoarea vizită, a venit însoțit de o prietenă care era artistă, dar și o femeie frumoasă. Voia să examineze reacția băiatului față de ea, precum și îndemânarea lui în folosirea creionului.

Jimmy a manifestat un interes deosebit încă din momentul prezentării. Femeia era o blondă răpitoare, care avea cam aceeași înălțime cu el, un metru și optzeci.

— Jimmy, ea este Irma Leutij. Toată lumea îi spune Olandeza.

— Olandeza, a repetat el.

— Bună, Jimmy, a spus ea cu glas ușor gutural, pe care ea îl folosea în mod instinctiv când vorbea cu bărbați atrăgători.

A apreciat că Jimmy era cam cu cinci ani mai tânăr decât ea, greșind doar cu vreo mie

de milenii.

— Vrem să facem o experiență în materie de desen, a zis Grossbaum. Olandeza este artistă.

Mutantul știa înțelesul cuvântului „experiență”, de aceea s-a arăta rezervat. Artistă... experiment?

— Îți place să desenezi? l-a întrebat Olandeza.

El a dat din umeri sugerând un răspuns ce putea fi interpretat în orice fel.

Cu un pocnet, Grossbaum a deschis geanta diplomat și a scos din ea două blocuri identice de desen și două creioane. Apoi a făcut semn către masa din camera pentru micul dejun.

— Să stăm acolo, a sugerat el.

Jimmy i-a urmat și s-a așezat alături de Olandeză. Psihiatrul a pus blocurile și creioanele în fața lor și a luat loc față în față cu ei.

— Ce vrei să desenez? a întrebat Olandeza. Ceva simplu?

— Simplu, dar precis. Să zicem... un cub în perspectivă.

Ea a dat din cap și l-a desenat, trasând nouă linii drepte în patru secunde.

— Jimmy? a făcut doctorul, împingând creionul spre băiat.

Mutantul a devenit precaut, pentru că și-a adus aminte de reacția oamenilor față de realizările lui pianistice. Ar fi putut imita perfect acțiunile femeii, însă a tras liniile cu încetineală de melc.

Grossbaum a remarcat viteza. A mai observat că desenul lui Jimmy era o copie perfectă, până și prin poziția pe pagină și chiar suprapunerea accidentală, cu mai puțin de un milimetru, dintre două linii. Un artist priceput ar fi putut realiza asta doar dacă i s-ar fi cerut o copie identică. Precizia și încetineala impusă erau caracteristice unui savant idiot.

Însă, în măsura în care își dădea doctorul seama din studierea oamenilor, trebuia să fii născut cu acea suferință — nici o persoană

normală nu devenise vreodată savant idiot doar în urma unei lovituri la cap sau a unui atac cerebral.

— Să-l desenez pe el, a propus Olandeza, și să vedem dacă el mă desenează pe mine.

— Bună idee, a zis doctorul, nu tocmai convins. Probabil că băiatul avea să copieze cu precizie propriul său portret.

Olandeza a dat pagina, apoi a ridicat creionul și l-a privit cu atenție pe Jimmy.

Fără să clipească, el i-a întors privirea. Ea i-a zâmbit, iar el a imitat-o. Însă când s-a apucat de desenat, el s-a mulțumit să o urmărească.

Ea a terminat portretul simplu în două minute, după care a întors blocul de desen ca să i-l arate lui Jimmy.

Mutantul a examinat desenul. Urechea stângă era cu vreun centimetru mai jos, la fel și bărbia. Pentru că o văzuse folosind guma, a apelat la ea și i-a corectat lucrarea, redesenând toată urechea și bărbia. Apoi a adăugat o mică aluniță, care îi scăpase ei.

— Ce părere ai? a întrebat Grossbaum.

— E uimitor. Am făcut o mică greșeală ce ține de proporții, iar el a corectat-o. A adăugat chiar și alunița pe care eu o ignorasem. Apoi a pus jos blocul de desen. Jimmy, te uiți des în oglindă?

Mutantul nu a prea înțeles întrebarea, dar a dat aprobator din cap, apoi a ridicat din umeri.

Majoritatea oamenilor nu reușesc să traseze cercuri cu mâna liberă. Olandeza a făcut trei cercuri concentrice, apoi a bătut ușor în blocul lui Jimmy.

El și-a temperat din nou impulsul firesc și a făcut o copie perfectă.

— Jimmy, știi cum se cheamă astea? l-a întrebat Grossbaum.

— Desen, i-a răspuns el.

Olandeza a atins centrul imaginii.

— Și astea?

— Cerc, a venit răspunsul. Cercuri.

— Mă întreb cât de multe lucruri știe, a zis ea, și nu poate vorbi despre ele.

— A, știe despre sex, deși n-a discutat niciodată despre asta. L-au prins cu o asistentă medicală.

Mutantul a dat din cap.

— Asistenta Deborah. Este amabilă ...a fost amabilă. Cu mine.

Femeia l-a măsurat pe Jimmy.

— Ar fi trebuit să o plătească suplimentar. Pesemne că bietul băiat e nebun după ea.

— Nebun, a repetat mutantul, dând din cap cu convingere. Se zice că așa sunt. Nebun.

— Și ești? l-a întrebat ea în șoaptă.

— Nu știu. (Și Jimmy a arătat spre Grossbaum.) El ar trebui să știe.

— Jimmy, nu știu ce s-a întâmplat cu tine. Faci unele lucruri atât de bine...

— Tu ar trebui să știi, a repetat Jimmy.

— Bruno, a spus femeia și l-a atins pe Grossbaum pe braț. Cred că îl inhibi. Ne poți lăsa singuri câteva minute?

El a surâs, ca un adevărat medic psihiatru.

— Și o să-mi povestești... tot ce se va pe-

trece?

— Bruno, doar mă știi. Lucru într-un totu adevărat.

El s-a uitat la ceasu de la mână.

— Am un pacient care vine la clinică în jurul orei unu. M-aș putea întoarce la două și jumătate.

— E bine.

Doctorul s-a ridicat.

— Jimmy, o să lipsesc o vreme. Olandeza o să-ți țină companie.

— În regulă.

Mutantul înțelesese o parte din schimbul de replici. Olandeza voia să rămână singură cu Jimmy. La fel ca și asistenta Deborah.

După ce Grossbaum a ieșit pe ușă, femeia l-a privit lung pe mutant.

— Nu-ți amintești ce ai pățit?

— Nu, a răspuns el și a privit-o fix.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum o sută treizeci și trei de zile.

— Oamenii care te cunoșteau înainte — colegii de școală — mai vin în vizită?

— Da. Au venit. Dar nu mai vin. S-a uitat în tavan, De șaizeci și două de zile.

— Te simți singur. (El a ridicat din umeri.) Jimmy, ți-aș putea fi prietenă.

— Ai putea?

Ea s-a ridicat și i-a întins mâna.

— Arată-mi casa. Vreau să văd cum trăiește cealaltă jumătate.

Mutantul s-a simțit derutat. Dacă ea voia același fel de unire ca și Deborah, acționa într-un mod indirect. A luat-o totuși de mână — ea l-a strâns ușor de degete, iar el i-a întors gestul — după care a urmat-o afară din spațiul pentru servirea micului dejun. Au pătruns în bucătărie.

Aceasta era elegantă și de o curățenie perfectă. Pretutindeni, faianță și veselă sclipitoare; o mulțime de pahare atârinate de picior deasupra barului, pe perete, cratițe și oale din alamă strălucitoare. Bucătăreasa de origine mexicană, scundă, grasă și timorată, s-a retras într-un colț.

— *Buenos dias*, a spus Olandeza. *Jimmy*

me muestra la casa.

— Bueno, bueno, a spus ea, și și-a îndreptat din nou atenția către oala curată, pe care continua să o spele. În sufragerie se găsea o masă grea din mahon, sub un candelabru sclipitor de cristal, care funcționase cu gaz, dar fusese transformat pentru a folosi energia electrică. Pe pereți, tablouri vechi.

Și o pictură nouă deasupra șemineului din camera de zi, înfățișându-i pe domnul și doamna Berry pe o peluză, împreună cu un băiețel și un câine dalmațian.

— Acela ești tu?

— Nu. Apoi mutantul a gândit. Cel care am fost înainte.

Mobilierul din acea încăpere era foarte vechi, în stil englezesc, retapițat cu catifea groasă, de culoare roșie.

Nu părea folosit prea des.

— Greu de crezut că trăim vremuri de criză, a spus ea. Mutantul a ridicat din umeri. Auzise cuvântul folosit doar cu înțelesul său din psihologie.

Camera de muzică era veselă, iar lumina pătrundea printr-o fereastră uriașă, care dădea spre o grădină bine îngrijită. Înăuntru se găseau un pian de concert mai mic, Steinway și o harpă.

Ea a ciupit coarda cea mai groasă.

— Cânti la ea?

— Nu.

Harpa era nouă; nu încercase să cânte la ea.

— E surprinzător. Având în vedere situația, credeam că te vor pune să iei lecții de...

Mutantul s-a așezat pe taburet, a ridicat capacul și a cântat primele măsuri din „Appassionata”. Jimmy i-a întors privirea.

— Cânt la acesta.

— Am înțeles.

Jimmy a început să interpreteze acorduri delicate într-o alternanță ciudată, nu tocmai întâmplătoare. Nu cunoștea cuvintele pentru ce făcea, însă trecea de la acorduri majore la altele minore, rotindu-se pe o terță minoră. Efectul era nepământean, dar nu chiar supă-

rător.

Ea s-a așezat în spatele lui Jimmy și i-a masat umerii musculoși.

— Am putea... am putea vedea camera ta?

El s-a ridicat fără un cuvânt. Înțelegea acea parte a discuției.

Ea a pășit sfioasă alături de Jimmy, admirându-i grația.

— Faci multă mișcare, nu? (El a ridicat din umeri.) Înot? Tenis?

— Fac așa ceva.

Putea sta întins în pat toată ziua, păstrându-și forma perfectă — sau orice formă voia. Era exact forma în care se aflase Jimmy când îl disecase.

Au trecut prin bibliotecă, prin dreptul a metri întregi de cărți legate în piele, apoi au ajuns în holul principal, cu podeaua acoperită cu parchet, deasupra căruia se ridica un luminator în formă de dom din vitraliu, Jimmy a condus-o pe Olandeză pe treptele scării circulare până la etajul doi, unde-și avea camera.

— Ce casă mare, a zis ea. Ești singurul copil?

— Nu copil.

Apoi a deschis ușa dormitorului.

— Așa cred și eu.

Într-un colț al încăperii spațioase se găsea un pat de spital, ce nu se potrivea deloc cu restul mobilierului, și un pat mare cu baldachin. Era încă nefăcut, iar resturile micului dejun se aflau pe o tavă. Tapetul era din mătase bej. În balcon se ajungea pe ușile duble din sticlă. Ea a traversat camera și le-a deschis, rămânând în briza răcoroasă, bucurându-se de aerul sărat și de mirosul florilor. Dedesubt, doi bărbați lucrau în grădină.

Din spate, l-a auzit pe Jimmy:

— Scoate-ți hainele și pune-le pe comodă.

— Văd că nu pierzi deloc timpul! A reintrat în cameră. Ce-ar fi să ți le scoți întâi tu? Apoi s-a dus la ușă și a încuiat-o.

Jimmy și-a scos bluza albă din cașmir și tricoul de dedesubt, apoi și-a descălțat san-

dalele și șosetele. Mușchi bine reliefați și un penis mic, ce, evident, nu avea încă știre de prezența femeii. Mutantul s-a întins pe pat.

Ea s-a așezat pe pat și și-a plimbat un deget de-a lungul pieptului și abdomenului. Când i-a atins zona pubiană, penisul lui a sărit în sus ca arcul unei curse de șoareci.

— Mamă, Doamne!

Era mai mare decât media, dar nu chiar atât cât să o bage în sperieți. L-a ținut în mână, simțindu-l cald, tare și drept ca o lumânare, apoi s-a apropiat și l-a lins, apoi l-a luat în gură, o idee europeană, așa știa ea.

— Scoate-ți hainele, a spus Jimmy, și pune-le pe comodă.

— Am înțeleș, domnule.

Olandeza a zâmbit, fiindcă și-a dat seama că aceea era o frază-tip pe care el o învățase de la doctorii care veneau să-l examineze. S-a dezbrăcat cu un aer languros, împăturindu-și hainele, apoi rulându-și cu atenție ciorapii. S-a întors cu spatele la el când și-a dat jos chiloții, umezindu-se cu

puțină salivă. Nu se aștepta ca preludiul să fie prea complicat și lung.

A simțit strânsoarea lui Jimmy în jurul taliei și a dat să spună ceva — apoi a simțit o împunsătură cumplit de dureroasă care a lăsat-o fără suflare.

— Nu, Jimmy! Nu! Nu acela e locul potrivit!

El s-a retras ascultător, iar ea s-a întors spre el, ținându-l de penis și încercând să nu se sperie la vedea sângelui amestecat cu mucozități.

— Să spălăm asta și...

El a ridicat-o ca pe o păpușă mare și a azvârlit-o pe pat.

Fusese inspirată că lăsase ușile de sticlă deschise; grădinarii i-au auzit răcnetele. Procedase rău încuind ușa. Când oamenii au spart încuietoarea și au reușit și pătrundă în cameră, Jimmy stătea la un capăt al patului, dezbrăcat și deloc excitat, și o privea placid pe Olandeza, care reușise să se târască spre celălalt capăt al patului, scâncind și sânge-

rând.

Și-au dat seama că nu era cazul să cheme poliția. Grădinarul care vorbea ceva mai bine engleză l-a sunat pe domnul Berry la birou, în vreme ce restul servitorilor l-au ajutat pe Jimmy să se îmbrace și l-au condus spre piscină. Bucătăreasa de origine mexicană și unul dintre asistenții medicali i-au oferit îngrijiri Olandezei.

Domnul Berry a apărut după zece minute, aducând cu sine cea mai convingătoare armă a sa, carnetul de cecuri. A ascultat-o pe Olandeză, care s-a străduit să-și rețină scâncetele și, printre suspine, a descris ce se întâmplase.

El s-a arătat extrem de înțeleghător. Sigur că ea era victima, însă legile erau complicate. La o adică, Jimmy era minor, iar un avocat lipsit de scrupule ar fi putut pleda că ea încercase să îl seducă.

Printre lacrimi de durere, ea l-a privit drept în ochi și a spus cu hotărâre:

— Am încercat să-l seduc. Însă el m-a vio-

lat, în două locuri. Să mă duc la poliție?

Domnul Berry le-a cerut celorlalți să iasă din încăpere. După jumătate de oră, o ambulanță a unui spital privat a ajuns discret la ușa de serviciu, iar Olandeza a fost transportată până la ea în căruciorul cu roțile al lui Jimmy. Doctorul care a examinat-o nu mai văzuse până atunci un os pubian spart. A înghițit varianta ei privind o lovitură de copită, dar i-a sugerat ca pe perioada internării să facă și un control de graviditate, ca să fie mai sigură.

Pe 14 decembrie 2019, canalul CNN a difuzat o ediție specială de știri.

Camera de filmare urmărește valurile ce se sparg la țărm, apoi se fixează asupra artefactului. Focalizează imaginea, mărin-d-o, timp în care se face prezentarea:

MALLORY (VO)

În ultimele săptămâni, ceea ce a debutat ca mister a devenit o enigmă. Totul a început când Poseidon Projects, o companie privată de cercetări marine, a solicitat drepturile de salvare pentru o epavă nerevendicată din Groapa Tonga, situată la câteva sute de kilometri de această insulă din Arhipelagul Samoa.

Cu ajutorul companiei Poseidon Projects,

devenită faimoasă pentru scoaterea la suprafață a *Titanicului*, Adantis a folosit plute cu o suprafață foarte mare pentru a aduce „epava” la câțiva metri de suprafața apei.

Au tractat-o cu ajutorul unor remorchere până într-un loc de depozitare...

Imagini de arhivă privind remorcarea și parcarea artefactului.

MALLORY (VO, CONTINUARE)

Aproape de Samoa Independentă, unde s-a obținut o concesiune pe nouăzeci și nouă de ani pentru o porțiune de coastă, care a fost transformată într-un mic centru de cercetări...

Imagini de arhivă a artefactului acoperit de prelate, în timp ce este tras spre țărm.

MALLORY (VO, CONTINUARE)

...construit exclusiv pentru a investiga acest *obiect*, care, evident, nu este o navă scufundată.

Material documentar filmat sub apă: prelata flutură incitant, lăsând să se zărească

suprafața metalică strălucitoare a obiectului. Imagini cu inginerii de la Poseidon filmate în timp ce legau colierul de remorcare de artefact; apoi încercarea de tractare pe uscat.

MALLORY (VO, CONTINUARE)

Cablul este tras de acest vinci... capabil să deplaseze mii de tone, însă când acest obiect — mai greu decât un submarin din clasa Nautilus, dar mai mic decât o furgonetă — a ajuns la țărm și s-a împotmolit în nisip...

Material documentar privind ruperea cablului.

MALLORY (VO, CONTINUARE)

...el și-a întâlnit adversarul potrivit. Când s-a rupt, cablul de tractare aproape că a ucis un lucrător.

A fost necesară găsirea unei soluții pentru deplasarea obiectului pe ultimele sute de metri, până pe platforma de beton care va deveni podeaua viitorului laborator.

Imaginea dispare treptat, fiind înlocuită

de o alta, înfățișând obiectul legat de o rachetă.

MALLORY (VO, CONTINUARE)

Aceasta este o rachetă de propulsie de origine chinezească, folosită în mod obișnuit în seria Glorious Wonder, pentru a ridica greutatea de până la o tonă pe orbite joase din jurul Pământului.

Astăzi, ea nu va zbura chiar atât de sus.

Imagini din interior: un buncăr improvizat la două sute de metri de obiect. Artefactul poate fi văzut printr-un hublou foarte gros. Mallory și doi bărbați beau cafea la o masă încropită dintr-o placă de lemn, așezată pe niște lăzi.

JACK

În secolul trecut au existat câteva rachete care abia dacă s-au ridicat cu câțiva centimetri de pe platforma de lansare.

RUSS

Aceasta, pe care o avem aici, este la fel de

sigură ca un camion Ford. Doar că...

MALLORY

Ce s-ar putea întâmpla?

JACK

Nu ne îngrijorează racheta. Doar cablul care o leagă de artefact.

RUSS

Vorbim de o forță irezistibilă care se confruntă cu un obiect inamovibil.

JACK

Cunoaștem masa obiectului; știm proprietățile nisipului pe care se reazemă. Racheta generează o forță de propulsie suficientă pentru ca operațiunea să reușească.

RUSS

Singura problemă este rezistența cablului dintre rachetă și artefact. În cazul în care colierul ce le leagă se rupe... va trebui să găsim altă soluție.

MALLORY

Dar dacă racheta se năpustește spre centrul orașului?

Focalizare având ca punct de pornire botul rachetei: drept în hotelul Aggie Grey.

Vom urmări totul împreună cu Jack Halliburton și Russell Sutton, directorii companiei Atlantis Associates.

Presupun că aceasta va fi cea mai scurtă călătorie făcută vreodată de o rachetă.

JACK

Nu există o oprire automată a motorului dacă racheta depistează că nu i se opune nici o rezistență la înaintare. Așa ar putea să se deplaseze între cincisprezece și treizeci de metri.

MALLORY

Dar dacă mecanismul de oprire nu funcționează?

JACK

Glorious Wonder oferă asigurări cât cuprinde.

RUSS

O mulțime de oameni din Apia au plecat să-și viziteze rudele de la țară. Dacă aș fi localnic, cred că și eu aș proceda la fel.

Se aude o fluierătură puternică.

JACK

Acesta este avertismentul de zece minute. Poate vreți să vă scoateți cameramanul de aici.

Mallory se ridică și privește pe hublou.

MALLORY

Au plecat toți. N-a rămas decât camera fixată pe rachetă.

JACK

Sper să nu vă ofere ceva din cale-afară de interesant.

MALLORY

De astă dată, trebuie să fiu de acord... Așadar, acesta este un artefact sosit din spațiul cosmic.

JACK

Cu toate că densitatea lui face ca acest lucru să fie improbabil. Ori inexplicabil.

MALLORY

E foarte vechi.

RUSS

Coralul în care era încastrat data dinaintea apariției primatelor ce seamănă cu oamenii.

MALLORY

Prin urmare, nu prea credeți în teoria „armei pierdute”?

JACK

Ar fi o prostie.

RUSS

Trebuie să-ți pui întrebarea cum a ajuns acolo, sau dacă e un dispozitiv de proveniență americană ori sovietică. Dacă am fi descoperit-o în alt loc, sigur, așa am fi gândit și noi. Numai că am scos-o de *sub* corali vechi de milioane de ani.

MALLORY

Nu se putea ca cineva să o fi ascuns acolo?

RUSS

Ar trebui să găsim și motivul. Eu mi-aș dori să ascund așa ceva în propria mea țară.

MALLORY

V-au contactat rușii ori americanii?

JACK

Sigur că da.

RUSS

Nu vrem să vorbim despre asta. Deocamdată.

Imaginea de pe ecran se schimbă, înfățișând o vedere generală din aer, peste care se suprapune numărătoarea inversă. O rotație de 360 de grade prezintă toate elicopterele militare care asistă la operațiune. La secunda zece, camera se concentrează asupra artefactului.

O voce impasibilă, din spatele camerelor

de luat vederi, numără de la zece la zero.

VOCEA

Zece.

JACK (ridicându-se)

Era și vremea.

Cei trei se apropie de hublou pentru a urmări ce se întâmplă. Ecranul este împărțit în două, pentru a prezenta și vederea aeriană. Glasul numără până la zero.

Racheta chinezească pornește, iar echipamentul ei azvârle nori de aburi în marea din spatele ei. Vreme de câteva secunde, ce par nesfârșite, pe măsură ce zgomotul crește până la un urlet asurzitor, racheta nu se mișcă. Apoi artefactul se urnește și se deplasează încet, apoi ceva mai repede, pe șinele de ghidare, către suportul de metal care îl va găzdui. O cameră din apropiere arată cum artefactul se așează pe suport cu un zăngănit puternic, moment în care racheta nu mai scoate nici un sunet.

RUSS

A mers ca la carte. Chinezii ăștia sunt ai naibii de buni.

JACK

Mă bucur că sunt de partea noastră. Deocamdată.

SAN GUILLERMO, CALIFORNIA, 1932

Soții Berry s-au văzut siliți să recunoască într-un târziu că Jimmy avea un comportament de necontrolat și, cu discreție, l-au internat la St Anthony's, un azil privat pentru bolnavi mintali.

Schimbarea de decor i-a slujit destul de mult. Medicamentele ce i s-au administrat pe cale orală ori prin injecții erau nesemnificative din punct de vedere metabolic. Tratamentele-șoc, în cadrul cărora îngrijitorii îl înfășurau în cearceafuri ude și apoi îl stropeau cu apă rece, aruncată cu găleata, se dovedeau stimulative pentru o ființă ce putea trăi pe Mercur ori Pluto.

Cu toate acestea, asista pretutindeni la comportamente umane ieșite din comun,

atât din partea pacienților, cât și a îngrijitorilor, lucruri pe care nu le văzuse niciodată la locuința soților Berry. În prima săptămână, a învățat mai multe lucruri decât în cele câteva luni de cocoloșeală de acasă.

Paznicii erau brutali și neciopliți. Dacă făcea ceva ce nu se încadra într-un anumit tipar comportamental acceptat, îl vârau imediat în cămașă de forță și apoi îl azvârleau într-o încăpere cu pereții tapițați.

Așa a ajuns să înțeleagă ce înseamnă coerciția și izolarea. Ar fi putut să se strecoare afară din cămașă de forță, prefigurându-l astfel pe Omul din Cauciuc¹, iar apoi ar fi fost în stare să dărâme ușa, la fel ca Super-

¹ În original, Plasticman (pe numele său real Eel O'Brian), personaj de benzi desenate pe teme polițiste, apărut pentru prima oară în 1941. Infractor mărunț, în timpul unei efracții, el cade într-un bazin cu acid. Se trezește într-o mănăstire și constată că are corpul foarte maleabil. Ulterior își dedică viața luptei contra criminalității. În 2002 a fost lansat un film artistic, Plasticman and the Justice League (n. tr.).

man. Însă așa educația lui ar fi avut de suferit. S-a supus bățăilor și violurilor — doar era un băiat frumos dintr-o familie bogată, care nu putea turna pe nimeni. A învățat astfel ceva ce semăna a milă pentru Olandeza, cu toate că ideea de durere rămăsese încă ceva foarte vag, iar umilința nu făcea deocamdată parte dintre trăirile lui emoționale.

I-a ascultat pe ceilalți, în timpul petrecut printre ei. Faptul că răspundea monosilabic, uneori bizar, trecea neobservat. De fapt, parcurgea o versiune lentă, și uneori sinuoasă, a procesului de învățare prin care trecea orice copil. A „crescut” prin observare și asimilare.

O parte importantă a acelui joc de puzzle o reprezenta exprimarea articulată a oamenilor, dar problema sa era strâns legată de aceasta, respectiv imitarea proceselor umane de gândire. Asta i-a luat doi ani, dar când „Jimmy” a împlinit douăzeci de ani, nimeni nu-l mai bătea sau viola. A fost mutat într-o aripă curată și liniștită din azilul St. Anthony's, iar după o vreme i s-a îngăduit să pri-

mească vizitatori.

Părinții s-au arătat atât de fericiți să-l vadă purtându-se „normal”, încât au trecut cu vederea faptul că nu mai semăna deloc cu Jimmy. Le-a fost încredințat spre îngrijire acasă. Mutantul asimilase un spectru foarte larg de comportamente și un simț destul de sofisticat privind atitudinea corespunzătoare pentru fiecare ocazie. Pentru soții Berry, fiul lor devenise demn și liniștit și, probabil, ceva mai sfios, ceea ce reprezenta un progres real față de individul brutal și sodomist pe care îl duseseră la St. Anthony's.

Uneori, mutantul cânta la pian ore în șir, alteori, își petrecea mult timp contemplând marea. Știa că era urmărit și evaluat, de astă dată de amatori, și reușea să realizeze demonstrații nuanțate și convingătoare.

Învățase cum să simuleze comportamentul unui adolescent care suferise o traumă, însă acum era pe cale de a se însănătoși. Înțelesese că aceea era singura modalitate pentru a nu ajunge din nou la azilul pentru

bolnavi mintal și pentru a trece la următoarea etapă de evoluție.

Aceasta a fost cea mai complexă creatură pe care o imitase vreodată. Succesele sale îi ofereau o mulțumire vecină cu bucuria.

După ce artefactul a fost așezat pe suport, o echipă de muncitori, plătiți corespunzător pentru viteza de lucru și orele suplimentare, a început construirea laboratorului din jur. Reprezentanții guvernului și-au făcut apariția încă înainte de ridicarea taluzului uscat.

Halliburton și Russell se întorseseră de la hotelul lor, unde luaseră prânzul, ca să vadă ce progrese se înregistraseră la construcție. Au traversat șanțul cu apă pe un pod improvizat din bambus, apoi un supervisor al lucrării le-a arătat șantierul. Omul a susținut că echipamentele puteau fi aduse peste patru zile; finisajele interioare și vopsitoria aveau să fie gata peste cinci zile. Vestea era îmbucurătoare, depășind până și cele mai

optimiste așteptări.

Când au dat să se întoarcă, au văzut un bărbat îmbrăcat într-un costum alb, așteptându-i de cealaltă parte a șanțului cu apă, alături de un paznic, a cărui atitudine trăda un sentiment de stânjeneală.

— Domnule Halliburton, acest...

Halliburton l-a întrerupt.

— Cine ești și pentru cine lucrezi?

— Doctor Franklin Nesbitt, șef al serviciului de Planificare Avansată de la NASA, i-a răspuns bărbatul — musculos și bronzat, cu părul alb tuns scurt — întinzând mâna în semn de salut.

Russell i-a strâns-o.

— Da, am corespondat.

— Într-un fel, a confirmat Nesbitt. Practic, ai spus că, indiferent ce aş avea eu de oferit, nu te interesează.

— Chestia asta a rămas valabilă, a zis Halliburton. Acest proiect nu este sub jurisdicția voastră.

— Nici nu pretind așa ceva. Am însă o

ofertă care s-ar putea să ți pară interesantă.

— Nu cred. Ai bătut drumul degeaba.

— Jack, a intervenit Russell, am putea măcar să fim politicoși. Apoi, către Nesbitt: Cei de la hotel fac un ceai bun. Mi-ar făcea plăcere să stau de vorbă cu cineva care nu este reporter.

A dat un telefon, apoi s-au îndreptat spre Jeep și, când au ajuns la hotel, masa din sufrageria lor privată era aranjată până la ultimul amănunt.

O irlandeză le-a adus ceai și câteva plăcuturi cu sandvișuri diverse și pateuri.

— Am făcut o concesie, a spus Russell. Jack apreciază mai mult berea și cartofii prăjiți.

— Sunt un barbar fără leac, a zis Halliburton, apucând din zbor un sandviș cu frunze de năsturel. Așadar, ce ofertă ne faci? Ce-ar putea fi atât de interesant pentru noi?

Ceilalți doi bărbați au așteptat până când femeia, care le-a turnat ceaiul în cești, a ieșit din sufragerie.

— Să vorbesc la modul general sau să intru în amănunte? i-a întrebat Nesbitt.

— La modul general, a zis Russell.

S-a frecat la frunte, evidențiind oboseala datorată diferenței de fus orar.

— În primul rând, pentru că anticipam că voi fi respins, vă ofer expertiză tehnică pe gratis.

— Ai avut dreptate, a spus Jack. Referitor la refuz.

— Iar dacă am căuta ajutor din afară, a spus Russ, de ce crezi că am recurge la voi, și nu la europeni ori japonezi?

— Ca instituție de cercetare, avem tradiție mai îndelungată și suntem mai mari — nu în privința banilor, adevărat.

— Noi facem cercetare aici, a zis Jack, uitându-se la un sandviș cu ochi întrebători, dar suntem în primul rând o companie care vrea să obțină profituri. Chiar dacă nu avem nici cea mai vagă idee ce vom descoperi. Dar există șanse reale ca descoperirea să fie epocală. Am băgat o adevărată avere în treaba

asta L-am primit pe doctorul Sutton, împreună cu echipa lui, pentru că am considerat că pot avea încredere în ei. În schimbul păstrării secretului activității lor, ei sunt parteneri, dar și angajați cu salarii: dacă lucrurile merg bine, vor primi cu toții un procent redus din ceea ce ar trebui să fie un profit astronomic. Dacă se produce vreo scurgere de informații, orice, nu se vor alege cu nimic.

— Noi suntem pregătiți să renunțăm la orice profit ar rezulta din descoperirile făcute de oamenii noștri.

— Oamenii. Tocmai asta-i problema, doctore Nesbitt. Ca instituție, NASA poate promite și luna de pe cer. Dar în cazul în care vreunul dintre oamenii voștri ar descoperi întâmplător o mașinărie ce sfidează gravitația, cred că el ar renunța la slujba de la NASA în favoarea unei bogății nelimitate.

Nesbitt a dat cu amabilitate din cap, a gustat ceaiul și a turnat puțin zahăr în ceașcă.

— Și cam ce sumă ați investit, aproxima-

tiv o treime de miliard?

— În jur de.

— Atunci, dați-mi voie să trec de la aspectele generale la cele specifice. Suntem dispuși să investim cam tot atât. Și așa ștergem totul cu buretele.

— Asta în schimbul a ce? a întrebat Russ.

— O echipă de doisprezece cercetători care vor verifica împreună cu voi orice se publică și care vă va atribui orice profituri prezente ori viitoare. S-a uitat la Jack peste marginea ceștii și apoi a sorbit din ea. Am în camera mea un contract cuprinzător pe această temă, despre care mi s-a spus că acoperă toate situațiile. A, plus dosarele celor doisprezece oameni.

— Și faci parte din echipa asta?

— Aș vrea eu, dar nu. Eu sunt doar un administrator îndrăgostit de știință. Nu cred că v-ar impresiona diploma mea de absolvent al facultății de fizică de la Universitatea din Arkansas.

Jack i-a zâmbit.

— Poate că asta ne-ar impresiona mai mult decât diploma MBA de la Harvard, a zis el, și și-a atins proteza auditivă. Grozave mai sunt dispozitivele astea.

Nesbitt nici nu a clipit.

— E tentantă oferta?

— Sigur că este, a zis Jack cu glas aspru.

— Jack, am convenit de la început. Fără amestecul guvernului. Fără utilizări militare.

— Acceptăm treaba asta. Nu urmărim așa ceva.

— Atunci, ce anume căutați?

— Jumătate dintre oameni sunt specialiști în exobiologie. Așadar, căutăm pe cineva, nu „ceva”.

WOODS HOLE, MASSACHUSETTS, 1935

Soții Berry au rămas surprinși că fiul lor nu voia să meargă la Juilliard¹, pentru că-și puteau permite plata taxelor. Mutantul manifesta interes față de muzică, însă interesul, deloc uman, și-l putea satisface oriunde. Existau momente când stătea singur pe întuneric și cânta, în minte, compoziții fantastice, pe care nici un om nu ar fi fost capabil să le interpreteze. Cu două mâini imaginare suplimentare, putea cânta o fugă de Bach înainte și înapoi în același timp. Deseori proceda astfel în perioadele cât trebuia să mi-

¹ Juilliard, înființată în 1905 ca institut de muzică, s-a extins apoi, devenind o universitate care pregătește studenți în domeniul dansului și al artei dramatice (n. tr.).

meze somnul.

Despre propria sa origine știa doar că ieșise din mare, ținând minte că înainte de a fi luat forma de om fusese, vreme de secole, un mare rechin alb și balenă ucigașă. Înainte de a fi existat sub acele forme avusese și alte înfățișări și, cu toate că amintirile erau neclare, avea impresia că fusese mereu o creatură marină de un fel ori altul.

Mai existau și alții ca el? Nu avea de unde ști. Alții, care adoptaseră formă umană, puteau trece drept oameni la nesfârșit, părând să îmbătrânească într-un ritm firesc, „murind” și reluându-și viața ca altă persoană.

Înțelegând care era deosebirea comportamentală între o balenă ucigașă și om, lecturile de psihologie îl lămuriseră că evoluția sa nu putea fi una obișnuită. Existaseră istorii privind „copii-animale”, copii crescuți de lupi sau alte viețuitoare, situații care s-ar fi potrivit cu a lui. Avea suficient timp să cerceteze și acel aspect.

Pe unul ca el nimic nu-l silea să devină

uman. Putea rămâne mare alb ori balenă ucigașă — ori recif de corali ori piatră, dacă asta îl făcea să fie mulțumit. Marea constituia un ascunziș foarte bun.

De aceea, a socotit că, pentru început, oceanografia putea fi o specialitate firească. Dacă nu era satisfăcut de acel domeniu, putea studia altă disciplină, cu o altă identitate și repetând asta la nesfârșit. Scurgerea timpului nu avea nici o importanță pentru el.

Woods Hole constituia avangarda în domeniul cercetării oceanografice, o instituție nouă, finanțată din surse private. Se afla în Massachusetts, astfel că mutantul a depus cereri la câteva universități, pentru a studia discipline înrudite. Refuzat de Harvard și MIT, probabil pentru că majoritatea materiilor de liceu îi fuseseră predate de profesori particulari la domiciliu, a fost admis de Universitatea din Massachusetts, alegând specialitatea oceanografie. Woods Hole accepta absolvenți de acolo ca voluntari pe durata verii, și tocmai acesta fusese planul pe care

și-l făcuse mutantul.

Rezultatele lui la examene erau cu suișuri și coborâșuri, lucru previzibil; strălucise la tot ce ținea de logică sau memorizare, dar nu se descurcase prea grozav la materii precum literatura ori filozofia. A constatat de asemenea că mulți alți studenți îi semănau, iar majoritatea acestora erau ființe singuratice și sfioase.

După ce a stat o parte din primul semestru într-un cămin, a plecat, închiriindu-și un apartament în oraș. Asta l-a ajutat să economisească timpul și energia pe care le pierdea ca să mențină fațada de Jimmy Berry, oferindu-i în schimb libertatea de a exercita transformarea în alte persoane, un talent pe care-l considera ca fiind foarte util pe viitor. După antrenamente atente, putea deveni altă persoană, de aceleași dimensiuni, în aproximativ zece minute. Dacă trebuia să se transforme în ceva mai mic sau mai mare, timpul necesar era de două ori mai lung, fiind vorba de un proces dureros și obositor.

La un moment dat, s-a transformat în doi copii, dar unul avea doar o inteligență de nivel mediu, iar celălalt era aproape idiot.

Ca Jimmy, a dus o viață socială precaută, mergând la film sau la petreceri dansante o dată sau de două ori pe lună, dar în fiecare situație cu altă fată. Unui tânăr californian, atrăgător, cu bani și familie de vază, nu-i era greu să-și găsească o fată cu care să iasă la film. Nu au existat dovezi ale trecutului său cu privire la atitudinea sa față de femei, iar în 1935, sexul nu era subiect de discuție la prima și singura sa întâlnire cu o fată.

(Mutantul și-a dat seama că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să deprindă eticheta sexuală, dar a hotărât să mai amâne acest lucru. La acea dată, în America nu existau suficiente informații sigure privind acel subiect; oamenii din filme și cărți făceau deseori aluzii sexuale, însă niciodată ele nu treceau de acel stadiu. Mutantul știa că expresia „Scoate-ți hainele și pune-le pe comodă” funcționa doar în anumite condiții specifice.

Se impunea ca perechea să rămână singură și să treacă la dezbrăcare împreună, însă cum se ajungea la asta după un sărut pasional ori o înălțare din sprâncene rămânea un mare mister pentru el.)

Așadar, traseul său fusese stabilit: patru ani de muncă, în care a strălucit la științe exacte, apoi doi ani pentru masterat, doctoratul și, în cele din urmă, acceptarea la Woods Hole.

Doi ani la rând, pe durata verii, a ajuns să lucreze la Woods Hole, navigând pe Atlantis, un vas cu pânze tip keci. Din când în când, în zilele libere, dispărea într-un golfuleț ascuns, și-și petrecea o oră transformat în delfin, ca să revină în adâncul mării într-un mod mai personal și familiar. Aceste ape reci și bogate se deosebeau mult de cele ale Pacificului, unde-și avusese căminul la început, și astfel a învățat multe, unele dintre aceste lucruri urmând să-i direcționeze propriile cercetări.

Însă, înainte de a-și susține doctoratul, a

izbucnit războiul.

Mutantul a observat că celor recrutați li se dădeau anumite sarcini pe care le hotărau militarii. Însă cei care se înrolau ca voluntari aveau permisiunea ca, în limite rezonabile, să aleagă.

A vrut să studieze Pacificul, bănuind că originea lui trebuie să fie prin acea zonă. Pericolul nu reprezenta un factor de luat în seamă; din câte știa, nu putea muri. De aceea, s-a înrolat la pușcașii marini, și a cerut să plece pe teatrul de luptă din Pacific.

Pentru majoritatea studenților, înrolarea ar fi reprezentat o amânare și un chin — fără a mai vorbi de posibilitatea de a fi răniți sau de a muri de vreo boală tropicală. Însă pentru mutant, timpul rămânea doar o noțiune fără semnificație. Fiecare experiență nouă se dovedise utilă.

Șefilor militari nu le-a spus că era student, pentru că astfel ar fi ajuns în vreun birou. Și astfel, în loc să devină un pușcaș marin expert în viața subacvatică, s-ar fi trezit un

simplu infanterist, ca să geamă și să gâfâie
mărșăluind. Atacul de la Pearl Harbor avea
să se întâmple abia peste un an.

ASIA DE SUD-EST, EPOCA PRECREȘTINĂ

Mutantul nu era singurul de acest fel pe planetă. Mai exista o creatură, ce nu avea nici o legătură cu el, care nici nu mai ținea minte de când se afla pe Pământ; care trăise mii de vieți, dispărând când îmbătrânea prea mult și reapărând ca tânăr.

Era întotdeauna bărbat și, de obicei, se purta ca o brută.

Să-l numim cameleon: un mascul alfa, care niciodată nu avea fii decât dacă proveneau dintr-un adulter. Spre deosebire de mutant, avea ADN, însă era de origine extraterestră; nu se putea reproduce cu o ființă umană, așa cum nu ar fi reușit asta nici cu o piatră sau cu un copac.

De asemenea, spre deosebire de mutant,

părea să manifeste o fixație pentru forma umană. Nu se gândise vreodată să-și explice asta. Însă până în perioada Renașterii, vreme de zeci de milenii nu se gândise defel la faptul că ar putea proveni de pe altă lume. A presupus că era un soi de demon ori semi-zeu, dar își dăduse dintru început seama că ar fi fost o greșeală să se laude cu așa ceva. Nu putea fi ucis, nici măcar de foc, dar percepea durerea, și încă profund, așa cum oamenii nu puteau să o simtă. La nivel scăzut, era ca o plăcere, și de aceea căuta varietăți ale unei asemenea dureri-plăcere. Însă spânzurarea și crucificarea erau experiențe prin care nu ar fi vrut să treacă a doua oară. Arderea până se făcea scrum îi producea dureri inimaginabile, iar reconstituirea de după aducea cu sine chinuri și mai cumplite.

De aceea, după câteva experiențe care probabil au contribuit la nașterea mitului vampirilor, cameleonul a ales să ducă o existență obișnuită, adică vieți repetate, care nu ieșeau prin nimic în evidență.

De obicei, devenea războinic, și, bineînțeles, unul bun. Uneori, cariera lui se întrerupea brusc atunci când era tăiat în două, ori strivit sub copitele cailor, ori tras pe roată, ori rupt de cai. În haosul bătăliilor, el găsea câteva momente de întuneric pentru a se reasambla, după care pleca în căutarea unei alte vieți. Când la moartea și îngroparea lui asistau prea multe persoane, trebuia să însceneze o profanare de mormânt ori, asta cumva împotriva voinței lui, o înviere.

În vremurile străvechi, fusese căpetenie războinică sau chiar rege, datorită superiorității în bătălii și instinctului de a parveni. Însă asta îi crea mai multe necazuri decât merita, făcând aproape imposibilă aranjarea unei morți private și a unei reînvieri.

La fel ca și mutantul, învăța orice, imediat, însă îl atrăgeau mai mult senzațiile, rămânând indiferent față de cunoaștere. Trupul lui știa deja tot ce trebuia pentru a supraviețui. Restul slujea doar pentru a spori plăcerile și a reduce durerile prea puternice.

În cadrul Războaielor Peloponeziace, a luptat întâmplător în tabăra celor care aveau dreptatea de partea lor, și, vreme de câteva generații, a trecut drept spartan. Apoi s-a alăturat armatei lui Alexandru cel Mare și a ajuns să se stabilească în Persia. Și-a petrecut mai bine de un secol ca part, după care a trecut în sfera de influență romană.

Când trăia ca part, a auzit povestea despre Iisus Hristos, care i-a stârnit interesul. Ucis în public și apoi reînviat, îi era limpede că găsisese o rubedenie. Trebuia să rămână cu ochii pe el.

Cameleonul a pătruns o singură dată în cărțile de istorie, iar asta datorită interesului său pentru creștinism, în secolul al doilea, la Narbonne, în calitate de căpitan al Gărzii Pretoriene, a manifestat ceva mai multă curiozitate în legătură cu semenul său nemuritor. Un dușman l-a turnat, iar Dioclețian a cerut executarea lui drept creștin ascuns, de către arcași. Prietena lui, Irene, n-a vrut să-l lase să moară singur, iar el a înviat în mod

„miraculos”. După aceea, Dioclețian a pus să fie bătut cu bare de fier de către soldați, iar el a revenit din morți ca soldat tânăr, a evadat și a dat astfel naștere legendei Sfântului Sebastian.

A muncit ca țăran și soldat în Persia până în anul 313, când, în baza Edictului de la Milan¹, nu a mai fost o primejdie să te declari creștin. Când a auzit despre asta, și-a abandonat plugul și a mers pe jos până în Italia, prădând oameni pe drum, atât cât să rămână în viață.

Nu-i surâdea să se afle atât de aproape de autoritățile centrale, de aceea s-a întors în Franța și a pendulat o vreme între Gallia și Germania, fiind cu ochii în patru după oameni nemuritori. Lucrurile au devenit din

¹ Edictul de la Milan, din anul 313, stabilește că Imperiul Roman încetează persecuțiile împotriva creștinilor. El a fost dat de tetrarhii împărații romani Constantin I (de vest) și Licinius (de răsărit), dând naștere unei perioade cunoscute sub numele de Pacea Bisericii (n. tr.).

cale afară de neplăcute în timpul ciumei din 542, astfel că și-a croit drum spre Anglia în cohorte saxone invadatoare.

În vreme ce Imperiul Roman s-a prăbușit, creând haos, Anglia i s-a părut mai aproape de suflet decât Europa continentală, astfel că a trăit vreme de mai multe vieți acolo, întâi ca soldat și țăran, învățând totuși o serie de meserii: fierar, cârpaci și măcelar.

În 1069, a revenit la meseria de soldat, urmându-i pe cruciați până la Ierusalim și chiar mai departe. A luptat de ambele părți vreme cam de un secol și, în cele din urmă, ca arab, s-a întors în Egipt și a pornit spre sud, de-a lungul Nilului.

Devenit negru și înalt, s-a transformat în războinic masai, ducând o viață neînchipuit de bună în comparație cu traiul de până de atunci: avea la dispoziție nenumărate femei și mâncare din belșug și, după câte o bătălie, putea dormi până dimineața târziu. Mergea la vânătoare, unde folosea săgeți, lucru care îi făcea plăcere. A trăit astfel vreme de câte-

va sute de ani, stând cu ochii după Hristos ori altă rudă, care probabil că trebuia să fie albă.

Cu toate acestea, primii albi care au apărut purtau puști și lanțuri. S-ar fi putut opune și „muri” în mod convenabil, însă auzise de Lumea Nouă și devenise curios.

Călătoria peste ocean s-a dovedit a fi cel mai respingător lucru pe care îl trăise — pericolul iminent de a fi fiert în ulei ori biciuit până-și dădea duhul. A zăcut în lanțuri vreme de câteva săptămâni, a fost ținut într-un spațiu închis alături de alte sute de oameni, dintre care mulți au murit și au putrezit alături de el până când cineva a coborât în cală și i-a luat pentru a-i arunca peste bord.

Asta a fost un adevărat chin. Se gândise să rupă lanțurile noaptea și să se azvârle în mare. Mai făcuse asta, în Fenicia, și înotase câteva zeci de leghe până la țărm. Însă după ce navigaseră câteva zile cu vânturi prielnice, Africa era la câteva săptămâni de înot, așa că a renunțat la o suferință în favoarea alte-

ia.

S-a lăsat dus în America și, într-un fel, i-a făcut chiar plăcere să fie expus la vânzare — era de departe cel mai sănătos specimen de pe corabie, pentru că metabolismul nu avea relevanță pentru el, fiind doar o sursă de plăcere. Bărbatul din Georgia, care îl cumpărase, s-a dovedit totuși foarte crud. Îi plăcea să-și biciuiască orice nouă achiziție până o domina pe deplin, astfel că, atunci când i s-a oferit prima ocazie, cameleonul l-a ucis și s-a transformat într-un alb, după care a părăsit zona.

Perioada aceea din viață l-a amuzat. Cunoștințele lui de limbă engleză erau vechi de aproape o mie de ani, astfel că a trebuit să mimeze că era idiot cât timp a învățat cum să comunice. A pornit din nou spre nord, prădând și ucigând ca să poată supraviețui de fiecare dată când era convins că nu va fi prins.

A continuat să meargă spre nord, până a ajuns la Boston și s-a stabilit acolo vreme de câteva sute de ani.

— Omuleți verzi, a spus Halliburton, fixându-l pe Nesbitt. Ai citit doar ziarele de scandal.

— Lucrul acela are cel puțin un milion de ani, a spus Russell.

Nesbitt a dat aprobator din cap.

— Însă este, evident, ceva fabricat.

— Poate că nu, a zis Russell. Ar putea fi rezultatul unei forțe naturale exotice.

— Eu n-aș crede asta. Dacă a fost făcut de vreo specie inteligentă în urmă cu unul ori mai multe milioane de ani în urmă... ei bine, atunci nu putem afirma nimic despre motivele lor, însă dacă semănau cât de cât cu oamenii, atunci obiectul trebuie să fie locuit.

— Adică, încă viu, după un milion de ani?!

a spus Halliburton, punând unul peste altul două sandvișuri cu ouă și salată.

— Și noi suntem în viață după mai bine de un milion de ani.

— Da, dar vorbește în nume propriu, cosmonautule.

— Mă refeream la umanitate, de când ne-am desprins din *Homo erectus*. Am călătorit prin spațiu într-un mediu închis, evoluând de la câțiva indivizi, la câteva miliarde.

— Ideea stă în picioare, a spus Russ. Chestia aceea sigur reprezintă un mediu închis, asta este limpede.

— Iar cei opt milioane de omuleți verzi trebuie să fie minusculi.

— Mda, sper că obiectul nu este plin cu pui de hamster în costume spațiale, a spus Nesbitt. S-ar putea să nu fie populat, în sensul că transportă indivizi. Probabil că are în componență ceva echivalent spermei și ovulelor, sau sporilor — ori ar putea fi vorba de

informații, ca o mașină von Neumann¹.

— A, da. Îmi aduc aminte de asta, a spus Russ.

— Eu nu-mi amintesc, a recunoscut Halliburton. Era neamț?

— Cred că ungur. E o idee de început privind nano- tehnologia. În baza ei, trimiți mici nave către diferite stele. Fiecare navă este de fapt o mașină, programata să caute materiale și să construiască copii ale sale, care să se deplaseze spre alte două stele.

— Da, a spus Russ, iar după câteva milioane de ani, fiecare planetă din galaxie va fi fost vizitată de una dintre aceste mașini. Faptul că pe Pământ nu există nici una ni se

¹ Mașina von Neumann, reprezintă o sondă capabilă să parcurgă distanțe interstelare sau interplanetare și să utilizeze materiale locale pentru a construi copii ale sale. Numele este preluat după cel al matematicianului John von Neumann, american de origine maghiară, care, între alte realizări, a fost primul care a elaborat o teorie matematică a mașinilor ce se pot autocopia (n. tr.).

oferă drept dovadă că în galaxie nu mai avem nici o altă specie capabilă de călătorii în spațiu.

— Asta e o idee puțin trasă de păr.

Russ a ridicat din umeri.

— Păi, galaxia are mii de milioane de ani. Logica ne spune că ar fi destul de simplu de organizat un asemenea proiect, care după aceea s-ar auto-controla.

— Însă ai descoperit punctul slab în această demonstrație logică, a spus Nesbitt.

— Desigur, a spus Jack. Am înțeles încotro bați. Prin argumentație, presupunem că noi știm de trecerea mașinii pe aici.

— Poate este ascunsă, a spus Nesbitt, da, ascunsă într-un loc unde n-ar putea fi descoperită decât de alte creaturi care posedă cunoștințe tehnologice avansate.

Jack și-a frecat miriștea de pe bărbie.

— Aici ai dreptate. Un culegător de perle n-ar putea descoperi artefactul și să-l aducă singur la suprafață.

— Iar extragerea din acel mediu și aduce-

rea lui în al nostru ar putea constitui un semnal că viața de pe planetă a evoluat suficient de mult pentru a declanșa următoarea acțiune.

— Contactarea noastră.

— S-ar putea. Ori eliminarea noastră ca rivali. (S-a uitat la cei doi pe rând.) Ce s-ar întâmpla dacă proiectul a fost inițiat de o creatură asemănătoare lui Hitler? Ori Genghis-Han? Iar ei măcar erau oameni. Există nenumărate animale care își simplifică existența eliminând chiar membri ai propriei familii, dacă le amenință întâietatea. Până și noi am distrus specii întregi — virusul variolei ori purtătorul malariei — spre binele nostru.

— Ideea e cam forțată, a spus Halliburton.

— Dar chiar dacă probabilitatea ar fi aproape nulă, miza este atât de mare, încât problema trebuie analizată.

— Hm, a făcut Jack și a bătut cu lingurița în ceașcă, iar femeia a apărut. Colleen, soarele a trecut de amiază, i-a zis el. Femeia a

dat din cap și a ieșit discret. Așa, cum vor salva cei doisprezece oameni ai tăi umanitatea de o invazie extraterestră?

— Am analizat posibilitatea transferării întregii operațiuni pe Lună.

— Dumnezeu mare, s-a minunat Russ.

— Asta ar face ca programul Apollo să pară un proiect științific minor, a spus Nesbitt. Nimeni nu posedă o rachetă propulsoare care să poată duce pe orbită măcar o zecime din masa acelui obiect. Și nu-l putem trimite în spațiu pe bucățele.

Jack a clipit și s-a apucat să facă niște calcule.

— Cred că este imposibil. Masa rachetei purtătoare crește cu pătratul masei sarcinii pe care trebuie să o ducă. Vorbim și de rezistența materialelor. Racheta s-a prăbuși din cauza greutatei.

— Și acum vă dați seama de implicații. Artefactul a ajuns aici venind de foarte departe, nu de pe Lună.

— Asta este doar o presupunere, a zis

Russ, și eu înclin către o explicație firească. Pesemne că a fost făcut aici, pe Pământ, prin vreun proces necunoscut nouă.

Nesbitt nu și-a putut stăpâni iritarea:

— Al naibii de exotic! De trei ori mai dens decât plutoniul — iar asta dacă ar fi cu totul din același material! Dar dacă e gol pe dinăuntru? În cazul acesta, din ce este făcută carcasa?

— Neutroniu, a spus Russ. Materie degenerată. Așa bănuiesc, dacă e gol.

— În școală, noi numeam materia asta „nonsens-oniu”, a zis Jack. Adică, întâi inventează-i proprietățile, iar după aceea găsește elementul.

Colleen a intrat cu un cărucior cu diferite sticle și pahare.

— Domnilor?

Omul de la NASA a rămas la ceai, Russell și-a luat un pahar de vin alb, iar Jack s-a mulțumit cu un Bloody Mary dublu.

— Bun, și ce propun cei doisprezece oameni plini de inițiativă? a întrebat Jack după

ce femeia a părăsit încăperea.

Omul s-a aplecat ușor în față.

— Izolarea. Mai profundă decât dacă ar fi vorba de pericol biologic extrem de mare. Mediul folosit de militari pentru elaborarea...

— Nano-armelor, l-a completat Russ. Sigur, noi nu elaborăm așa ceva. Doar învățăm cum să ne apărăm împotriva lor, dacă ne atacă cineva cu ele.

— Nu mă refer doar la militari. Toată lumea care creează nanotehnică apelează la sisteme similare de protecție ca să poată ține lucrășoarele acelea izolate. Am putea acoperi clădirea laboratorului pe care echipa voastră tocmai o finisează cu un strat exterior, un soi de exoschelet. Practic, o cameră de metal fără suduri de aproximativ aceeași dimensiune cu laboratorul. Pentru a pătrunde, trebuie să treci printr-o ecluză. Presiunea atmosferică dinăuntru va fi ceva mai scăzută decât la exterior. Ecluza slujește și de vestiar; nimeni nu va purta haine de stradă în zona de lucru.

— Nu cred că oamenii noștri vor fi încântați să lucreze în asemenea condiții, a spus Russ. Le-ar aduce aminte de amestecul unei instituții guvernamentale.

— Ați putea vedea situația ca o încercare de a profita de o instituție guvernamentală. Vă oferim echivalentul funcțional al izolării lunare — aer și apă reciclate, surse de energie independente de exterior.

— Plus capitalul pe care l-am investit până la această dată? a zis Jack, uitându-se la Russ.

— Exact, a confirmat Nesbitt.

Russ a dat aprobator din cap aproape imperceptibil.

Jack a mai stors o felie de lămâie în băutura lui.

— Vom analiza contractul pe care ni-l propui. O să-i rog pe avocații noștri să-l studieze. Poate venim cu o contraofertă.

— E bine și așa, a spus Nesbitt și s-a ridicat. Mă duc să-l aduc. Eu consider că e clar și cuprinzător.

În contract nu au găsit un mic amănunt privitor la „sursa independentă de energie”: ca măsură de precauție pentru sănătatea întregii planete, încărcătura de plutoniu a sursei putea fi detonată prin telecomandă de la Washington, ceea ce ar fi transformat întreaga insulă în deșeuri radioactive.

AMHERST, MASSACHUSETTS,

FEBRUARIE 1941

Mutantul ar fi putut evita recrutarea simulând o vreo maladie ori invaliditate; unul din trei bărbați americani era respins la recrutare. La fel ca mulți alți bărbați, din diferite motive, a evitat asta înrolându-se la pușcașii marini.

Șefii nu erau entuziasmați de recruți precum Jimmy Berry, indiferent cât de bine ar fi arătat ei pe afișele ce chemau la recrutare. Era înalt, puternic, atrăgător, sănătos și, evident, provenea dintr-o familie bogată. Pe semne mințea că nu trecuse prin colegiu, dorind să evite trimiterea la Școala de Ofițeri. Avea să fie greu de supus, ceea ce făcea

și mai dificilă educarea celorlalți recruți, care proveneau din medii modeste. Iar recruții aceia trebuiau disciplinați și aduși la o stare de supunere oarbă, pentru ca abia după aceea să fie modelați ca pușcași marini.

L-au poreclit Frumosul și Teșcherea. Însă a apărut o mică problemă, pe care instructorii n-o anticipaseră, în drum spre cazarmă, un sergent l-a scos din rând și i-a spus: „Mărșăluiești ca o curvă”, drept care l-a pus să facă cincizeci de flotări, ordin pe care l-a executat fără să transpire deloc. Apoi sergentul i s-a așezat pe spate și i-a zis: „Încă cincizeci.” Iar el le-a executat fără vreun efort deosebit.

De aceea, în prima noapte, sergentul instructor a organizat o „petrecere cu pături” pentru nesuferitul răcan. A luat cu el alți trei sergenți și trei caporali mătăhăloși, ca să arunce o pătură peste Jimmy, care dormea, și pentru a-l bate apoi ca să învețe ce înseamnă respectul.

Era ora două dimineață, iar mutantul, care

cânta în minte o piesă de pian pentru patru mâini, i-a auzit pe cei șapte apropiindu-se tiptil pe intervalul dintre paturi, dar a socotit că zgomotul nu prezenta importanță. Nimic nu-i putea face vreun rău.

Însă când pătura i-a fost înfășurată strâns în jurul corpului, iar cineva l-a izbit cu o bâță, a reacționat în mai puțin de o secundă. După aceea a analizat situația și a rămas total pasiv.

Însă în acea fracțiune de secundă îi rupse-se unuia încheietura mâinii și două degete și îl făcuse pe unul dintre atacatori să zboare până în perete.

Slujindu-se de bâță, unul dintre supraviețuitori a continuat să izbească în forma inertă a lui Jimmy până când ceilalți l-au tras de acolo. Apoi, recruții, câte unul, câte doi, s-au apropiat să vadă rezultatul bătăii.

Mutantul și-a „fabricat” vânătaii și tăieturi și a eliberat o cantitate corespunzătoare de sânge. În lumina sărăcăcioasă a latrinei, arăta înfiorător.

— Trebuie dus la infirmerie, a spus cineva.

— Nu, a protestat mutantul.

Lumina din dormitorul comun s-a aprins brusc.

— Ce mama dracului se petrece aici? a răcnit sergentul-instructor. Uniforma sa era curată și proaspăt călcată, însă cămașa îi era încheiată doar pe jumătate, iar mâna stângă îi atârna moale pe lângă corp și degetul mare i se învinețise. Răcanilor, înapoi la culcare!

Doi subofițeri s-au apropiat de cel ce zăcea fără cunoștință lângă perete. Când l-au ridicat să-l ducă de acolo, a început să geamă.

Sergentul-instructor a rămas în fața lui Jimmy, inspectându-i vânătăile, tăieturile și ochii învinețiți.

— Ce-ai pățit, recrute?

— Ce credeți că s-a întâmplat, domnule sergent?

— Am impresia că ai căzut din pat.

— Înseamnă că asta s-a întâmplat, dom-

nule sergent.

— Ai nevoie de ajutor medical?

— Nu, domnule sergent.

— Mai tare! a răcnit el.

— Nu, domnule sergent! a spus mutantul imitând la perfecție tonul și accentul din glasul sergentului.

— Bine. S-a întors pe călcâie și a pornit spre ieșire. Răcanilor, n-ați văzut nimic. Treceți la somn. Să fiți în formații la cinci fix, a zis, apoi a închis lumina.

După un minut de tăcere, oamenii au început să-și vorbească în șoaptă. Mutantul s-a ridicat în fund pe pat. Cineva i-a adus o aspirină și o cană cu apă.

— Unde-ai învățat să te bați așa?

— Am căzut din pat, i-a răspuns el. Și sergentul, la fel.

Întâmplarea și replica asta au făcut înconjurul taberei de instruire, mai ales că a doua zi dimineață i-a preluat un alt sergent-instructor, și pe cel dinainte nu l-au mai văzut. Apoi l-au poreclit „Joe Louis.”

Noul sergent nu părea dornic să-l chinu-iască în mod deosebit pe Joe Louis. Dar nici nu-l cocoloșea. Avea la dispoziție opt săptămâni ca să facă niște pușcași marini din civilii aceia demni de toată mila.

În prima săptămână nu au făcut mare lucru, în afară de alergări, marșuri, genuflexiuni, de la cinci dimineața până la masa de seară — iar uneori câte un marș de câțiva kilometri buni imediat după cină, ca să li se așeze mâncarea mai bine în stomac. Mutantului toate acestea i se păreau destul de odihnitoare, însă a observat reacțiile celorlalți la stres și astfel elimina cantitatea corectă de sudoare și gemenă în mod corespunzător. În poligon, țintea în așa fel încât să nimerească mai mereu alături de centrul țintei, fără a avea rezultate supărător de slabe.

A fost cât pe ce să facă o mare greșală la „examinarea finală” care a prevăzut instrucția privind folosirea măștii de gaze. Unul câte unul, recruții au intrat într-o cameră întu-

necoasă, unde trebuiau să aștepte cât sergentul dinăuntru îi întreba numele, gradul și numărul de identificare. Recrutul trebuia să le spună pe toate cât mai repede, iar apoi să-și pună masca de gaze, să salute și să ia-să.

Mutantul a intrat în camera obscură și a inspirat sănătos, fiind aproape copleșit de un val de nostalgie. După un milion de ani, uitase că atmosfera de pe planeta lui era similară cu cea din cameră, adică 10% clor. Miro-sul era încântător.

Sergentul care purta mască de gaze și avea un carnet în mână l-a lăsat să aștepte cam două minute. Apoi a îndreptat fasciculul unei lanterne în ochii lui.

— Soldat Berry, respiri?

— Nu, domnule.

— Nu-mi mai spune „domnule”; doar muncesc pentru a mă întreține. A ținut fasciculul spre Jimmy încă un minut. Măi, să fie al naibii! Soldat Berry, înoți mult?

— Da, domnule sergent.

— Pe sub apă, bănuiesc.

— Da, domnule sergent.

A mai așteptat treizeci de secunde și apoi a clătinat din cap.

— Gata. Spune-mi numele, gradul și numărul de identificare, și pune-ți masca pe figură. Mutantul a executat ordinul. Acum ieși dracului afară până nu borăști pe mine.

Mutantul a ieșit pe ușa deasupra căreia lucea verzui un anunț: IEȘIRE, bucurându-se de o ultimă gură de clor, ce mai rămăsese în interiorul măștii.

Afară, vreo douăzeci de soldați zăceau la pământ, în diverse poziții ce trădau suferință, tușind și vărsând. A văzut peste tot băltoace și dâre de vomă. Atunci i-a ordonat stomacului să elimine pe gură tot ce conținea.

Hugh, un prieten, s-a apropiat de locul în care îngenunchease și l-a bătut pe spate.

— Bravo ție, Jimmy. Cred că ți-ai ținut răsuflarea mai bine de trei minute.

Mutantul a tușit într-un mod despre care

a sperat că era convingător.

— Înnot mult pe sub apă, a spus el pe nerăsuflăte. Dumnezeuule, ce groaznic miroase chestia aceea...

Însă nostalgia era puternică. Era posibil ca atmosfera din locul în care trăise să fi conținut atât de mult clor? Pe suprafața Pământului nu exista un asemenea loc. Tema aceasta putea deveni un proiect de cercetare, dar după război.

Instrucția lor avea un aer de improvizație, pentru că multe materiale de război luaseră deja calea Pacificului. De aceea, au învățat cum să coopereze cu tancurile ce avansau în formație în spatele unor camioane basculante care aveau prinse cu sârmă bilețele, atât în față, cât și în spate, pe care scria TANC. Erau înarmați cu puști Springfield, rămase de pe vremea primului război mondial și cu ele făceau trageri de pregătire pe poligon.

Lupta corp la corp era un balet al reținerii pentru mutant, care fusese un prădător nemilos mai toată viața. Le îngăduia celorlalți

recruți să-l doboare, și să simuleze lovituri periculoase. Când îi venea rândul să fie agresiv, cruța viața tuturor, știind că putea smulge piciorul vreunuia pentru ca după aceea, folosindu-l, să-i bată de moarte pe toți ceilalți.

Arăta respectul convenit față de sergenți și le studia purtarea individuală cu soldații. Tehnicile acelea erau mai interesante decât strategiile coercitive ale profesorilor de facultate, care probabil că intelectualizaseră acel proces. Sergenții apelau instinctiv la comportament de primate, devenind masculi dominanți, drept care recurgeau la îmbrânceli, lovituri și răcnete. Cei care li se opuneau cât de cât erau pedepsiți — imediat, dar și ulterior, în repetate rânduri, dându-li-se sarcini numite „de rahat”, care se dovedeau degradante și istovitoare.

Mutantul a îndeplinit din belșug asemenea sarcini — curățarea toaletelor cu periuța de dinți și făcând de serviciu la bucătărie și câte douăzeci și patru de ore — desigur, nu

pentru că își ieșise din pepeni cu adevărat, și nici pentru că nu înțelesese mesajele sergenților. Dacă ar fi dovedit prea multă stăpânire de sine, ar fi sărit în ochi. Trebuia să se prefacă a fi la fel ca toți ceilalți.

Russ, dar mai ales Jack, au studiat îndure-rați contractul, pentru că din principiu nu aveau încredere în instituții guvernamenta-le, dar nu puteau respinge argumentele fi-nanciare ori pe cele științifice. L-au transmis prin fax chinezilor și avocaților din Statele Unite, iar aceștia au afirmat că totul era în regulă.

L-au semnat vineri, iar sâmbătă dimineață forța de muncă li s-a triplat brusc. Din oră în oră soseau elicoptere de transport cu mate-riale prefabricate pentru exoscheletul labo-ratorului.

Dulgherii și vopsitorii care făceau ultimele retușuri în interiorul laboratorului au rămas cel puțin uimiți. Sistemul elegant de schimb

de căldură a fost scos fără prea multe daune și înlocuit cu utilaje de mare performanță. Prin ferestrele atent curățate, care dădeau spre ocean, acum se vedeau doar plăci lustruite din oțel.

Șanțul cu apă a fost umplut cu beton cu uscare ultrarapidă, în care s-au încastrat suporturile pentru noii pereți metalici și pentru acoperiș. NASA a săpat un alt șanț cu apă, mai lat și mai adânc, deschis spre mare: laboratorul devenise o fortăreață pe o insulă artificială.

Cei doisprezece oameni de știință, șapte femei și cinci bărbați, s-au dovedit sensibili față de obiceiurile locului. Nu se apropiau niciodată de artefact dacă nu erau însoțiți de echipa originală; petreceau ore în șir în fiecare zi comparând note cu ei și planificând modalități de abordare. Se remarcă o colaborare colegială, amabilă, oamenii fiind legați între ei de o curiozitate pătimasă.

Nici unul dintre oamenii NASA nu știa că reactorul SNAP-30 fusese modificat astfel

încât să poată funcționa și ca o bombă. O parte din masa despre care ei știau că forma scutul era, în realitate, plutoniu suplimentar. Nesbitt știuse asta, dar obligația lui de bază era față de NSA, „No Such Agency”¹, nu față de NASA.

Iar el se retrăsese în fundal.

În mod oficial, echipa NASA era alcătuită „numai din șefi, fără piei roșii”², însă liderul lor era Jan Dagmar, o specialistă în exobiologie, căruntă, și suficient de în vârstă ca să-și amintească de primul pas făcut de un astronaut pe Lună și îndeajuns de tânără ca să exploreze peșteri submarine din distracție. În afara diplomei de absolvire a facultății de

¹ NSA - Agenția Națională de Securitate; iar No Such Agency („Nu există asemenea agenție”) se dorește a fi o interpretare ironică a abrevierii NSA (n. tr.).

² Expresie la modă și principiu de activitate în cadrul companiilor, vrând să arate spiritul democratic și munca în echipă, în cadrul cărora aparent nu există „subordonați”, adică persoane discriminate (n. tr.).

filozofie, ea își luase masteratul în fizică și biologie.

Cei unsprezece compatrioți lucrau zilnic cu membrii echipei originale de la Poseidon, dar și în afara șantierului, comparând însemnări și analizând căi de abordare a problemelor. Locuiau cu toții la Cabanele de pe Plaja Vaiala, unde numărul 7 reprezenta sala comună, în care se găseau o cafetieră ce funcționa aproape continuu, un frigider și o cămară plină de hrană, care să ajute procesele de gândire.

Russell își petrecea mult timp în camera numărul 7, și se mutase la numărul 5, abandonând apartamentul elegant de la hotelul Aggie Grey's, aflat la zece minute de mers cu bicicleta. Jack a preferat să locuiască în continuare la hotel, susținând că reușea să gândească mai limpede într-o cameră cu aer condiționat.

Deși, ca de obicei, Jack s-a arătat nemulțumit, au căzut cu toții de acord să aștepte până ce se realizează mediul izolat, și abia

după aceea să înceapă testele. Drept urmare, mai aveau la dispoziție opt zile ca să analizeze împreună căile de atac. Echipamentele și celelalte accesorii le soseau zilnic din Honolulu, Sydney și Tokyo.

În seara dinaintea testului, Russ i-a telefonat lui Jan și i-a dat întâlnire la stâncile de lângă șantier și au băut o sticlă din cea mai bună șampanie pe care el o găsisese în Samoa. Relația ce se înfiripase între ei nu era întru-totul romantică în înțeles convențional, însă fiecare descoperise la celălalt un respect romantic față de natură și știință, atitudine ce se născuse încă din copilărie. În copilărie, amândoi visaseră să devină astronauți; Russell fusese acceptat chiar ca specialist, dar dezastrul misiunii Challenger făcuse ca programele spațiale cu oameni la bord să fie sistate o perioadă, iar el trecuse la misiunile ce se lansau spre Marte.

Au băut din șampanie și și-au trecut unul altuia un binoclu puternic, studiind Luna în creștere de pe cerul limpede. Stabilizatoarele

pentru vederea nocturnă au bâzâit slab și au scos un declic când el a privit spre linia de demarcație dintre partea luminată și cea neluminată și a enumerat craterele pe care le vedea — Aristarchus, Messier, Globinus, Hell.

— Acesta e foarte adânc, a spus el.

— Știam și eu numele câtorva, râse ea. Tata avea un telescop.

— Spuneai că te-ai mutat în Florida ca să vezi lansarea rachetelor spre Lună.

Pe întuneric, ea a confirmat printr-o mișcare din cap.

— Și pe toate celelalte, navete și ce s-a mai lansat, însă navele Apollo erau cele mai mari — cât Saturn V. Și te asurzeau: zgomo-tul îți zdruncina și creierul. Și erau orbitoare — mă refer la cele lansate noaptea.

— Asta a fost prima?

— Nu, ultima. Prima a fost Apollo 11, din 1969.

— A, da. Am dormit la ora aceea, așa mi-a spus mama. Nu aveam nici doi ani.

— Eu aveam doisprezece, a zis ea,

umplându-și din nou paharul. A fost prima oară când am gustat șampanie. Asta încă mă face să asociez șampania cu rachetele.

Au privit dincolo de șantier, spre noapte, într-o tăcere în care amândoi s-au simțit apropiați. Luminile galbene de protecție atrăgeau insecte; din întuneric au apărut câteva păsări mici.

— Dar racheta asta va fi ceva ieșit din comun, a zis ea. Aproape sigur.

— Chiar dacă se dovedește a fi creată aici, a spus el, va trebui să regândim cunoștințele noastre de fizică și chimie.

— Dar chimia este fizică, a zis ea instantaneu. Să-ți spun ceva. Dacă obiectul este de origine terestră, fac cinste cu cea mai scumpă șampanie care se găsește în magazinele duty-free din Honolulu.

Au ciocnit paharele.

— Dacă nu, îți cumpăr eu două.

— Hei, atât de sceptic ești?

— A, nu; sunt de acord cu tine, și trebuie să mă gândesc și la cheltuieli.

Zona de testare, un pătrat cu latura de zece centimetri, a fost marcată cu bandă adezivă pe o latură a artefactului, cam pe la mijloc. Un microscop electronic și echivalentul lui pozitronic au fost aduse imediat și îndreptate asupra aceluia pătrățel. Apoi s-a construit o hotă absorbantă deasupra, pentru a se aspira și analiza vaporii otrăvitori.

Întâi, s-au făcut măsurători pasive. Obiectul prezenta un albedo de exact 1,0 — reflecta orice lumină ce cădea pe el, indiferent de lungimea ei de undă. Din punct de vedere optic, prezenta o curbura perfectă, până la 1/200 dintr-o undă de lumină de mercur, o suprafață imposibil de reprodus de orice optician uman.

Deși arăta ca un metal, la atingere, suprafața crea senzația de mătase; nu era rece. Nu conducea căldură și, în măsura în care se putea stabili prin testarea pasivă, nici conductor electric nu era.

Apoi s-au apucat de treabă, încercând să o deformeze. Apoi au trecut la zgâriere, coro-

dare, cioplire, ardere — orice, numai să facă artefactul să recunoască existența umanității.

Cât se afla încă în apă, scufundătorii de la Poseidon încercaseră să dea o gaură cu un spiral cu vârf diamantat, dar fără nici un efect. Acum au adus o bormașină de uz minier: avea un motor electric de 200 CP, ce rotea vârful diamantat cu 10 000 de rotații pe minut și exercita o apăsare de o tonă.

Țiuitul era prea puternic pentru ca operatorul să îl suporte cu niște simple căști de protecție; au fost siliți să acționeze mașina de găurit de la distanță. La apăsare maximă, cu o clipă înainte ca spiralul să se vaporizeze, toate ferestrele, oricum inutile, s-au spart, și microscopul pozitronic s-a defectat fără putință de remediere.

Cu toate acestea, microscopul electronic a rămas întreg și a înfățișat doar o peliculă de oxizi provenind din partea metalică a spiralului distrus. După ce s-a îndepărtat pelicula de oxizi, nici măcar după mărirea imaginii la

maximum nu s-a remarcat vreo deosebire între suprafața de testare și cea din afara ei: aceasta a rămas o oglindă perfectă.

BATAAN, FILIPINE, 7 DECEMBRIE 1941

Jim a traversat Pacificul împreună cu mulți dintre camarazii de instrucție pentru a se alătura Regimentul Patru de Pușcași marini staționat în Shanghai. Au sosit în noiembrie 1941 și abia dacă au avut vreme să se obișnuiască din nou cu mersul pe uscat după legănarea de pe vapor, și au primit ordin să se îmbarce din nou, de astă dată plecând spre Filipine, pentru a asigura apărarea plajelor Insulei Corregidor¹. Comanda forțe-

¹ Corregidor – mică insulă stâncoasă situată la aproximativ 48 de kilometri vest de Manila, care este plasată strategic la intrarea în Golful Manila. Forțele americane și filipineze au fost silit să capituleze în fața invadatorilor japonezi în 6 mai 1942. Forțele americane au eliberat insula abia în martie 1945 (n. tr.).

lor navale știa că era doar o chestiune de timp până când Japonia va ataca bazele americane din Pacific. America rupsese orice legături economice și comerciale cu Japonia în iulie și înghețase conturile japoneze din băncile americane. Marina și Armata de uscat au început să redistribuie forțele puțin numeroase în locurile care păreau mai vulnerabile unor atacuri. Între acestea erau incluse și Filipinele, care blocau accesul japonezilor spre Indiile de Est.

Regimentul Patru s-a stabilit la Corregidor și a trimis un detașament, din care făcea parte și Jimmy, în sud, la mica bază de la Bataan. La plecare, au spus că aceea era o misiune „de rahat”, fiind destul de departe de atracțiile și plăcerile Manilei, dar nimeni nu și-ar fi închipuit cât de urât avea să se sfârșească totul.

În dimineața de 7 decembrie (adică 8 decembrie în locul unde se afla Jimmy), când japonezii au atacat Pearl Harbor, s-a dat și la Manila o alarmă aeriană, iar avioanele ame-

ricane de luptă și bombardierele s-au ridicat de la sol, gata de bătălie. Fusesse o alarmă falsă, pentru că nu au întâlnit nici un avion inamic. Au aterizat, iar câteva ore mai târziu, când japonezii chiar au atacat venind din direcția soarelui, la sol nu s-a dat alarma pentru ca avioanele să se ridice în aer.

Zone întinse din Bataan și întreaga Insulă Corregidor au fost bombardate și mitraliate în mod constant, fără a primi nici un ajutor american din aer. În acest timp, forțele de uscat ale japonezilor au debarcat la nord și la sud, în Luzon și Mindanao. Planul de luptă original, întocmit înainte de atacul împotriva Pearl Harbor, prevedea ca forțele americane să se deplaseze în sud, la Bataan, pentru a rezista în acea zonă, cu scopul de a întârzia înaintarea japonezilor către Indiile de Est. În condițiile existente, generalul MacArthur și-a dislocat forțele pentru a-i înfrunta pe japonezi în zonele în care aceștia debarcau.

MacArthur avea la dispoziție 120 000 de soldați filipinezi, majoritatea rezerviști, care

nu trăseseră nici un foc în viața lor, și cam de zece ori mai puțini soldați americani. Îi depășeau numeric pe japonezi, dar nu erau înarmați corespunzător, astfel că defensiva a fost un dezastru fără seamăn. Generalul a revenit la planul inițial pe 27 decembrie și, într-o săptămână, toate forțele de la nord de Luzon sufereau, la fel ca și cele din care făcea parte Jimmy, de resurse limitate. Acestora li s-a alăturat mii de civili filipinezi care fugeau din calea invadatorilor. După două săptămâni, rațiile de hrană se înjumătățiseră; în februarie, ele au fost reduse la o mie de calorii pe zi, constând de cele mai multe ori din orez. Mai primeau și ceva carne, aproape necomestibilă, provenită de la caii și catârii sacrificați pentru că nu li se putea asigura nici lor hrana.

Simțind că înfrângerea era inevitabilă, MacArthur și alți comandanți au fost evacuați în Australia, în vreme ce japonezii au continuat să devasteze Peninsula Bataan.

În aprilie, trupele terestre japoneze au de-

clanșat atacul pentru a cuceri zona. Pe 8 aprilie, generalul Wainwright și-a concentrat toate trupele capabile de luptă pentru un efort suprem pe Insula Corregidor, iar pe data de 19 aprilie soldații rămași flămânzi în Peninsula Bataan s-au predat în mod oficial.

Mutantul urmărise toate operațiunile cu mare interes. Fusesse ucis de două ori de bombe, însă în haosul acela îi venise ușor să se reasambleze peste noapte și să apară a doua zi ca un norocos supraviețuitor. Mima-se chiar și pierderea în greutate pe care o constatase la camarazi, astfel că, de la 82 de kilograme, a ajuns la 59.

Când au auzit ordinul de capitulare, unii dintre camarazii săi au hotărât să încerce să traverseze înot cei trei kilometri de mare, infestată de rechini, ca să ajungă pe Corregidor. Mutantul ar fi reușit asta cu mare ușurință, desigur, devenind pentru o scurtă perioadă unul dintre rechinii ce infestau acele ape, dar a respins ideea. Și Corregidor era sortită să capituleze, și atunci de ce să se

mai agite?

Hugh, prietenul său, care stătuse alături de el încă de la începutul perioadei de instrucție, i-a spus lui Jimmy că se simțea ispitit să pornească înot, deși era conștient că nu va fi în stare; nu putea înota trei kilometri nici măcar dacă ar fi fost în formă perfectă și dacă apa ar fi fost netulburată, ca aceea dintr-o piscină.

— Am un presentiment, a zis el, că înecul nu înseamnă nimic în comparație cu ce o să ne facă împuțiții ăștia de japonezi.

Această afirmație avea să se adeverească pentru aproape toți soldații, mai puțin pentru mutant. Trebuiau să pornească în marș forțat din Peninsula Bataan până la un lagăr de concentrare situat la două săptămâni de mers pe jos, pe un soare înfiorător, fără hrană și apă. Ordinele pe care japonezii le primiseră la Manila sunau: „Orice prizonier american care nu poate continua marșul până la lagărul de concentrare trebuie ucis.” Iar cei care erau împușcați se puteau considera

norocoși.

Când au pătruns japonezii, mutantul, Hugh și alți doisprezece soldați se aflau în sala de comunicații. Cinci soldați tineri, înarmați cu puști cu baionetă au dat buzna în încăperea aceea mică și au început să răcnească. Au devenit din ce în ce mai zgomoși, iar mutantul și-a dat seama că ei se așteptau ca prizonierii să vorbească japoneză. Dar ce altceva mai voiau?

Prin gesturi, au comunicat ideea că americanii trebuiau să-și scoată uniforme. Unul s-a mișcat prea încet, iar un soldat l-a înțepat cu baioneta în fund, ceea ce a stârnit o hemoragie neobișnuit de severă, și hohote isterice de râs din partea japonezilor.

— Of, Dumnezeule, a spus în șoaptă Hugh. Or să ne ucidă pe toți.

— Încearcă să-ți păstrezi calmul, i-a zis mutantul fără să deschidă gura. Îi vor chinui pe cei care atrag atenția asupra lor.

La fel cum procedau și sergenții-instructori.

Au scotocit prin mormanul de haine, iar unui din ei a găsit o monedă japoneză. A ridicat-o în aer și a început să urle la unul dintre americani.

— Nu e a mea, a spus acesta. Ni s-a spus să ne debarasăm de așa ceva.

Un soldat din spatele lui l-a izbit cu patul puștii la baza craniului, iar omul s-a prăbușit ca un copac retezat. Soldatul l-a mai lovit de două ori, apoi, la o comandă lătrată, s-a oprit.

Cel care părea să comande grupul a răcnit la prizonieri, făcând gesturi repetate la camaradul lor prăbușit la pământ, care sângera pe ambele urechi și avea convulsii. Apoi, japonezii au plecat la fel de brusc precum apăruseră.

Un american a îngenuncheat lângă prietenul lui căzut și l-a întors cu fața în sus. Omul dăduse ochii peste cap. Din gură îi curgea salivă, sânge și ceva ce aducea a apă.

— Lichid cerebrospinal, a zis mutantul.

— Are să moară?

— E foarte grav. Mutantul a căutat printre haine, și-a găsit uniforma lui și a tras-o pe el. Mai bine îmbracă-te, i-a spus celui care stătea lângă muribund. Trebuie să arătăm la fel pentru ei.

— Jimmy are dreptate, a spus Hugh, scoțându-și hainele din grămadă. Pesemne că ne vor ucide pe toți, dar nu vreau să fiu chiar primul.

În timp ce se îmbrăcau, un alt soldat japonez a apărut în cadrul ușii. Purta o uniformă curată și nu avea armă. A făcut semn către bărbatul gol pușcă de pe podea.

— Îngropați-l, a spus el în engleză.

— Dar nu e mort, a protestat prietenul lui.

— Aha. Ofițerul a desfăcut tocul de la brâu și a scos un revolver Nambu. S-a aplecat, apus țeava în gura omului și a tras. În încăperea mică, zgomotul a fost asurzitor. Pe pardoseala de beton s-au împrăștiat sânge, bucățele de creier și așchii de os. Acum îngropați-l.

Apoi și-a băgat pistolul în toc și a ieșit. Cel

care încercase să-și ajute prietenul a dat să pornească după ofițer. Alții doi au încercat să-l oprească, însă s-a zbatut și le-a scăpat dintre mâini. Ajuns la ușă, s-a lăsat moale și a privit lung după japonez.

— Ticăloși, a zis el. Japonezi ticăloși.

OSWIECIM, POLONIA, 7 DECEMBRIE 1941

În vreme ce mutantul se bucura de ospitalitatea japonezilor, cameleonul supraveghea construcția lagărului de la Birkenau, un nou centru de exterminare, situat la patru kilometri de Auschwitz. Tocmai era pe cale de a-și întâlni a doua oară camaradul de suflet, pe Josef Mengele.

Cameleonul simțise foarte bine dincotro băteau vânturile războiului, astfel că ajunsese în Germania în 1937 sub identitatea unui doctor cu vederi de extremă dreaptă din Frankfurt. Era un arian perfect, blond, cu ochi albaștri și statură athletică.

În 1938, a devenit membru al organizației SS „Cămășile Negre”, unde, ca medic, l-a cunoscut pe Mengele. Valurile războiului i-au

separat, totuși; Mengele a fost medic militar în Franța și Rusia, unde, fiind rănit, a primit decorații. Cameleonul a vrut să participe la invazia Poloniei, unde a operat o mulțime de oameni, dar nu a participat mai deloc la lupte.

În 1939, cameleonul a găsit o funcție în care să-și pună mai bine în valoare talentele. A fost detașat la Brandenburg pentru a participa la „Aktion T4” proiectul nazist de eutanasiere. Persoanele cu diformități fizice, care sufereau de retardare mintală, epilepsie, tulburări precum senilitatea sau alte boli incurabile, care le făceau să nu corespundă idealului arian, aveau dreptul la „o moarte din milă”. În alte locuri, acest lucru se realiza cu ajutorul unor injecții mai mult sau mai puțin dureroase. La Brandenburg, s-a făcut muncă de pionierat, prin folosirea camerei de gazare mascată ca sală de duș.

Hitler a pus capăt operațiunii Aktion T4 în august 1941, din cauza scandalului public declanșat de un episcop cu influență, care a

dezvăluit adevărul despre proiect în cadrul unei predici. Cameleonul a fost transferat la Auschwitz, unde i s-au apreciat cunoștințele în domeniul camerelor de gazare, precum și activitatea sa anterioară din Polonia.

Polonia nu i-a plăcut deloc. Brandenburg era un oraș universitar civilizat, unde putea găsi mâncare bună, băuturi fine și unde își putea satisface viciile. La Auschwitz nu putea vedea decât ființe subumane, care merituau pe drept cuvânt să fie exterminate. De acord, diferența dintre uman și subuman era discutabilă în cazul lui.

Cameleonul a fost încântat când, în mai 1943, vechea lui cunoștință de la Frankfurt a fost numită — nici mai mult, nici mai puțin, decât de însuși Himmler — șeful medicilor-femei, apoi medic șef la Auschwitz și Birkenau. Cameleonul a devenit unul dintre chirurgii care l-au asistat pe Mengele.

În acea perioadă, Soluția Finală era în plină desfășurare, iar vagoanele de vite soseau cu regularitate, aducând oameni demni de

toată mila: țigani, comuniști, homosexuali și, cu precădere, evrei. Himmler ordonase ca Birkenau să aibă o capacitate de 100 000 de mii de deținuți, de trei ori mai mare decât Auschwitz; camerele sale de gazare și crematoriile puteau face să dispară 1 500 de oameni pe zi. Totul era teroare și haos, lucruri la care Mengele ținea mult.

Una dintre îndatoririle pe care le aveau doctorii era aceea de a „selecta”; ei stăteau în fața ușilor de vagoane atunci când acestea erau deschise și, în baza inspecției vizuale, ordonau unora să treacă în dreapta, însemnând că erau buni de muncă, sau în stânga, pentru exterminare. Mulți medici detestau acea sarcină, însă Mengele se dădea în vânt după ea. Apărea acolo chiar și când nu era de serviciu și, cu uniforma impecabilă, cizmele lustruite ca oglinda, mănuși de piele și cravașă, făcea o figură impresionantă.

Unul dintre motivele pentru care ținea să examineze din ochi oamenii care coborau din vagoane abia ținându-se pe picioare era

că voia să se asigure că nici o pereche de gemeni nu era separată ori trimisă la exterminare înainte de a se sluji de ei. Gemenii constituiau domeniul lui preferat de cercetare, iar cameleonul îl ajuta să-și satisfacă această dorință de cunoaștere.

Mengele avea un dublu interes: voia să afle dacă exista vreo modalitate de a face ca femeile ariene să nască gemeni, astfel încât Rasa pură să se înmulțească de două ori mai repede, și, apoi efectua experimente simple de mediu care constituiau o pervertire a principiului „natura față de creștere” — dând pace unuia dintre gemeni, în vreme ce îl chinuia pe celălalt până murea prin înfometare, otrăvire, asfixiere, mutilare sau orice altă metodă care îi venea în minte, iar apoi, îl ucidea și pe celălalt din perechea de gemeni, de obicei prin injectarea de fenol în inimă, după care el și asistenții lui (inclusiv cameleonul) făceau autopsii în paralel, studiind modificările interne ce puteau avea legătură cu cauza morții.

Aceasta nu reprezenta o activitate științifică în adevăratul înțeles al cuvântului, și probabil că motivația nu avea legătură decât cu plăcerea de a controla, tortura, ucide și efectua disecții. Lui Mengele îi plăcea o asemenea activitate, deoarece zâmbea și vorbea mai tot timpul cât o făcea.

Cameleonul era uimit. În cursul a zeci de mii de ani, nu-și amintea să mai fi întâlnit pe cineva care să-i semene atât de mult. Oare Mengele era un seamăn de-al său? Când va sosi vremea potrivită, ucigându-l, avea să afle. Deocamdată îi plăcea să se afle în compania lui.

Mengele aprecia îndemânarea cameleonului în privința autopsiilor efectuate sub apă, lucru care altora li se părea cumplit de supărător. Când ucideau oameni prin asfixie, în camera ce simula altitudini mari, cadavrele erau imediat introduse în apă pentru a fi disecate. Un observator urmărea bulele de aer care mai ieșeau, pentru a vedea care dintre părțile corpului reținea cea mai mare canti-

tate de aer. Creierul reținea cel mai mult aer, așa au constatat ei.

Majoritatea evidențelor „științifice” ale lui Mengele au fost distruse înainte de sosirea sovieticilor la Auschwitz, în 1945. Lucrările privitoare la supraviețuirea la mari altitudini au fost păstrate totuși, și ulterior folosite de cercetătorii din domeniul spațiului din Rusia și Statele Unite.

Când soldații sovietici au mărșăluit pe porțile lagărului de la Birkenau, cameleonul se transformase într-unul dintre miile de evrei înfometați. Amicul lui, Mengele, scăpase, deoarece, din vanitate, ocolise practica ofițerilor SS, care își tatuau grupa sanguină pe braț.

Cameleonul a încercat să-l găsească, păstrându-și identitatea de evreu și devenind ofițer Mossad sub conducerea lui Issad Harel în anii '50. După zece ani, a părăsit serviciul secret israelian, după ce aflate câteva informații din dosarul ce i se întocmise lui Mengele, și l-a descoperit în apropierea

unui râu din apropiere de Anseada de Bertioaga, în Brazilia, pe 7 februarie 1979.

Mengele era un bătrânel sănătos de şai-zeci şi opt de ani. Când a ieşit din apă pentru a-l saluta pe Mengele, cameleonul i-a apărut sub înfăţişarea sa de nazist, din 1941. Bătrânul ucigaş a făcut ochii mari cât cepele, după care capul i-a dispărut sub apă. Dar, în cele din urmă, se dovedise a fi un muritor ca atâ-ţia alţii.

Întrucât nu au reușit în nici un fel să înduplece artefactul să-și dezvăluie secretul, oamenii de la NASA au apelat la omologii lor din armata americană.

Vreme de peste cincizeci de ani funcționase un acord internațional în baza căruia era interzisă plasarea pe orbita terestră a armelor de distrugere în masă. Asta nu însemna că ele nu puteau fi construite pe Pământ, desigur, așteptându-se schimbarea legii.

Tehnic vorbind, Laserul termic de mare energie nu era o „armă de distrugere în masă”. Fusese realizat pentru a vaporiza de pe o orbită terestră o țintă mică, precum un tanc ori o rachetă balistică, ori chiar o limuzină în

care se afla vreo persoană nedorită. Deocamdată nu era plasată pe orbită din cauza reactorului nuclear care îl alimenta.

Mașinăria fusese proiectată să încapă în cala de marfă a noii navete spațiale, ceea ce însemna că era mult prea mare ca să poată fi așezată sub carcasa protectoare din jurul artefactului. Au fost necesare șase săptămâni pentru dezmembrarea carcasei și reconstruirea uneia suficient de încăpătoare pentru a găzdui arma.

În mod inevitabil, asta a dat naștere unor frecuşuri între Russ și Jan. Russ reacționa uneori la stres prin consum excesiv de mâncare. A ajuns la numărul 7 cu jumătate de oră înainte de întâlnirea lor de la prânz și, în timp ce a fiert ceaiul, și-a pregătit cu mare pompă un sandviș uriaș. Feliile de friptură de vacă, șuncă și salam alternau cu brânză de capră și cașcaval cedar, murături feliate, roșii și salată verde. Rămăseseră fără felii de sfeclă murată; și a trecut asta pe listă. O felie de pâine fusese unsă cu muștar și maioneză,

iar cealaltă, cu unt de arahide. A comprimat sandvișul pentru a-l aduce la proporții mai omenești și l-a tăiat în două pe diagonală.

— Sper că nu ai de gând să mănânci totul singur, a spus Jan, care îl urmărea din prag.

— Sunt dispus să-l împart.

A pus jumătate din el pe o altă farfurie și le-a așezat pe amândouă la masă.

— Ceai vrei?

Jan a turnat ceaiul în două căni, pe care le-a adus la masă. Apoi a verificat cu atenție sandvișul și a scos feliile de murături.

— Am modificat programul, astfel că prima lovitură va avea o zecime din puterea medie normală. A tăiat un colț din sandviș și a mestecat cu grijă. Vrei unt de arahide?

— Și asta va însemna aproximativ o mie de megajouli?

— Mai curând o dată și jumătate valoarea asta. Am încercat fasciculul la această putere pe un bloc masiv de piatră de la carieră.

— Mă surprinde că n-am auzit zgomotul exploziei, a spus el, printre înghițituri. Untul

de arahide e partea cea mai sănătoasă a sandvișului.

— Inginerii și-au luat măsuri de precauție. Piatra a fost înfășurată într-o tonă de pânză protectoare. Sper că înțelegi, e vorba de un laser care sparge și topește.

— Și rezultatele au fost cele așteptate?

Ea a confirmat cu o mișcare din cap.

— A făcut-o țândări. Apoi a explodat o parte din peretele carierei, care se afla la două sute de metri în spatele stâncii.

— Și cât a ținut fasciculul?

— Jumătate de microsecundă, așa mi-au spus specialiștii.

El a clătinat din cap.

— Saltul e prea mare. Asta înseamnă de o mie de ori fluxul de energie pe care l-am îndreptat asupra artefactului.

— Aproximativ de opt sute de ori, așa cred. Însă acel laser nici măcar nu a făcut obiectul să se încălzească.

Lucru adevărat; încercaseră un laser industrial de douăzeci de milioane de jouli, iar

senzorii de temperatură abia dacă se clintiseră. Artefactul părea a fi un absorbant nesătul de căldură.

— Dar dacă-l distrugem?

— După mine, ne-am putea considera norocoși dacă am realiza o exereză care să ne permită obținerea unui spectru de absorbție.

— Iar dacă nu, îl pui să dea puterea maximă?

— Doar treptat. Russ, trebuie să fim precauți.

— Știu că vreți asta. A luat o mușcătură zdravănă și a mestecat atent. Mă interesa în primul rând... Mă îngrijorează prima încercare. Dacă asta nu dă nici un rezultat, înseamnă că poate rezista la o putere de zece ori mai mare.

— Ai început să-l vezi antropomorfic. Micuța și curajoasa navă spațială față în față cu monstruosul complex militaro-industrial.

— Am impresia că ai stat prea mult în preajma lui Jack. Și, fiindcă tot ai adus vorba de antropomorfism... El este supărat pe arte-

fact.

— Normal, doar se opune avansurilor lui. Jan s-a uitat fix la Russell. Iar lui Jack nu-i place asta.

Russ nu și-a putut stăpâni un zâmbet.

— Serios?

Faptul că Jack se simțise atras de astrobiolog se vădise imediat.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Sunt ca o bunică.

— Dar nu te porți întocmai ca o bunică.

— Te rog să te oprești aici. Sunt cu zece ani mai în vârstă decât tine.

„Opt sau nouă”, a gândit Russ, dar nu a ținut să o contrazică.

— Mai vrei ceva în afară de sandviș?

— O pastilă de Pepcid¹. Dar stai liniștit, fiindcă am avut grijă să-mi aduc.

¹ Medicament care reduce arsurile stomacale (n. tr.).

BATAAN, FILIPINE, 28 MARTIE 1942

Mii de prizonieri americani și filipinezi erau mânați ca vitele pe câmpiile din apropierea orașului Mariveles, și siliți să stea în soarele dogorător fără să primească hrană, apă sau să beneficieze de latrine.

Mutantul și Hugh reușiseră să facă rost de două bidoane de apă și de o pâine pentru amândoi. Ceilalți cincizeci și ceva de pușcași marini se aflau undeva în marea aceea de soldați care sufereau. Unele unități rămăseseră laolaltă, ceea ce oferea un avantaj important în supraviețuirea individuală; altele, precum cea de pușcași, se destrămaseră.

Hugh a tăiat o felie groasă de doi centimetri de pâine cu lingura, apoi a rupt-o în două. Mutantul s-ar fi descurcat și fără, desi-

gur, dar nu găsea nici un motiv plauzibil să refuze. A luat totuși bucata mai mică.

— Dumnezeu, aș fi în stare să ucid pe cineva pentru un burger, a spus Hugh încet, mușcând din felie și având grijă să nu risipească nici o firimitură din coaja uscată.

— Dacă japonezii nu se hotărăsc să ne ofere hrană, curând, oamenii vor fi în stare să ucidă și pentru o felie de pâine, a spus mutantul.

— Vor ucide și pentru apă, a spus Hugh, luând o înghițitură de apă.

Oamenii chiar au murit pentru o picătură de apă, începând cu acea zi. Deshidratați, ei lingeau ori sugeau apă din orice sursă, iar orice sursă care nu era purificată, îi îmbolnăvea. Duhoarea a devenit curând insuportabilă din cauza dizenteriei, care i-a făcut pe muribunzi să sufere și mai rău de deshidratare. Japonezii au deschis un robinet din care curgea un firicel maroniu de apă pentru oamenii care erau suficient de rezistenți ca să stea la coadă ore în șir. Hugh avea un tub de

tablete cu iod care purificau apa, deși gustul îi făcea pe cei mai mulți să verse.

Iodul i s-a părut mutantului un condiment delicios. Ca și clorul cu care se delectase în tabăra de pregătire, iodul era un halogen, substanță toxică pentru majoritatea creaturilor trăitoare pe Pământ. La căderea nopții, soldații japonezi umblau printre nenumărații prizonieri prăbușiți la pământ, urlând la ei și lovindu-i cu picioarele. Cei morți, sau insuficient de vioi ca să reacționeze, erau îngropați de cei care erau încă în stare să încropească o groapă în pământul uscat cu ajutorul echipamentului de săpat tranșee.

Unii erau îngropați înainte de vreme. Dacă se mai zbăteau, un japonez îi ajuta să moară dându-le o lovitură cu patul armei sau cu baioneta.

În zori, au început să scoată oameni la întâmplare, pentru a alcătui formații de marș de câte patruzeci, până la o sută de oameni. Când și-a dat seama ce voiau să facă japonezii, Hugh i-a dat mutantului jumătate din

tabletele de iodură, pe care le-a învelit într-o scrisoare primită de acasă. Acest gest avea semnificația unui act de predicție, dar și de altruism; după câteva minute, japonezii l-au smuls cu brutalitate, separându-l de mutant. Nu aveau să se mai vadă multă vreme.

Mutantul a rămas tăcut încă două zile, urmărind cum numărul soldaților necunoscuți din jurul lui se subțiază. Din cauza lipsei de pâine, a mai slăbit puțin, și s-a străduit să mimeze simptomele de înfometare, ca nu cumva să iasă în evidență.

În a treia dimineață, doi soldați l-au ridicat pe mutant în picioare și l-au îmbrâncit spre drum. S-a alăturat unui grup din armata de uscat și din marină, unii dormind din picioare, iar vreo doi fiind susținuți de alții ca să poată merge.

Un japonez a răcnit ceva ce aducea a „Înainte, marș!”. Împleticindu-se, au pornit înainte. Cineva a început să impună cadența, dar câțiva alții l-au sfătuit să tacă dracului din gură.

La început, au rămas într-un grup relativ strâns, dar pe măsură ce soarele a urcat pe cer, cei mai slabi fizic au început să rămână în urmă. Drumul era denivelat, sfâșiat de șenile de tancuri și sfârtecat de torentele ploilor, și chiar o persoană care avea control deplin asupra propriilor puteri ar fi întâmpinat dificultăți pentru a menține un ritm de marș forțat.

Iar singura persoană care avea control deplin asupra forțelor sale nici măcar nu era o persoană.

Japonezii îi vânau pe cei rămași în urmă, biciuindu-i cu frânghii, împingându-i cu patul armelor sau împungându-i cu baionetele pe aceia care nu se grăbeau. La început, era vorba de împunsături ușoare în fese și spinare. După o vreme, împunsăturile au devenit mai apăsate, iar cei care se prăbușeau și nu mai erau în stare să continue marșul erau împușcați pe loc.

Soldații japonezi se răsteau tot timpul la prizonierii lor. Mutantul s-a întrebat chiar

dacă erau chiar atât de răi și ignoranți ca să-și închipuie că oricine trebuia să vorbească limba lor. De aceea a început să deprindă un vocabular de bază, alcătuit măcar din comenzi și exprimări imperative. Și-a dat seama că probabil va veni curând momentul când va fi silit să-și schimbe forma pentru o vreme și să devină japonez.

Timp de câteva zile, lucrurile s-au desfășurat după același tipic, cu excepția că arșița insuportabilă era punctată de câte o ploaie torențială. Ploaia lăsa în urmă bălți care dispăreau curând, bălți din care oamenii încercau să-și umple bidoanele, ori se azvârleau la pământ și lingeau apa, asta dacă le îngăduiau paznicii.

Mutantul își modificase metabolismul ca să poată funcționa fără hrană și apă. A imitat oboseala cronică a soldaților din jurul lui, însă nu și-a pierdut nimic din forța lui obișnuită, ceea ce a dus curând la uciderea sa.

Un camion al armatei japoneze — un Chevrolet, mai precis — încărcat cu soldați, a tre-

cut pe lângă grupul în care se afla el, iar unul dintre ei a aplicat un truc pe care evident îl mai încercase și cu alte ocazii. A aruncat un lasou în jurul unuia dintre soldații care mărșăluiau, voind să-l facă să iuțească pasul. Din întâmplare, cel ales se afla alături de mutant. Cum omul prins în lasou a căzut în genunchi, mutantul a prins instinctiv frânghia și a tras-o nu foarte tare, ceea ce l-a smuls pe soldatul japonez din camion. A căzut la pământ cu un bufnet, iar ceilalți din camion au început să răcnească.

Toți s-au oprit câteva secunde, cât soldații s-au ocupat de camaradul lor cowboy, care căzuse din camion, și a cărui față era carne vie. Acesta s-a ridicat nesigur pe picioare. A arătat spre mutant și a urlat, făcând tot felul de gesturi.

Un ofițer, a cărui uniformă era ceva mai elegantă și mai curată decât a celorlalți, purtând și o sabie care îi dovedea gradul, s-a apropiat de el.

S-a uitat îndelung la fața mutantului, apoi

a rostit câteva cuvinte în surdină. Apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat pe drum. Două gărzii l-au luat pe mutant de brațe și l-au urmat. Ceilalți soldați au început să răcnească la prizonierii americani, încercând să-i pună din nou în mișcare. Aceștia din urmă au încercat să protesteze, însă un foc de pușcă în aer i-a redus la tăcere, iar curând mutantul a auzit din nou târșăitul picioarelor obosite.

După ce au făcut aproape două sute de metri, gărzile s-au oprit, iar una dintre ele a azvârlit o cazma la picioarele mutantului.

— Trebuie să-ți sapi mormântul, i-a spus ofițerul.

Situația devenea interesantă.

— Ba nu, i-a răspuns mutantul. Să o sape cel care a aruncat cu frânghia.

Ofițerul a izbucnit în râs și a rostit ceva în japoneză. Gărzile au pufnit și ele în râs, dar după aceea s-a lăsat o tăcere stânjenitoare, iar ofițerul a spus șoptit două silabe. Vizibil suferind din cauza durerilor, cel cu fața în-

sângerată s-a apucat de săpat. Ceilalți l-au legat pe mutant cu mâinile la spate.

Era un mormânt superficial săpat, având cel mult treizeci de centimetri adâncime, și parcă mai puțin de un metru optzeci, cât era de lung mutantul.

— În genunchi, i-a ordonat ofițerul, iar cineva l-a lovit pe mutant în spatele genunchilor cu piciorul. A auzit hârșăitul metalic al lamei scoase din teacă și a simțit o izbitură puternică la baza gâtului, care nu egala durerea pe care o simțea când trebuia să-și modifice trupul, apoi încă o lovitură.

Lumea s-a răsucit, iar cerul a făcut două rotații. Capul mutantului a ajuns pe pământ cu fața în sus și a urmărit cu interes cum din corpul răsturnat a țâșnit sânge, apoi a căzut, ori a fost împins în groapă. După aceea, n-a mai văzut nimic, în schimb a simțit pământul calduț și prăfos azvârlit deasupra lui.

APIA, SAMOA, 24 DECEMBRIE 2020

Toată lumea voia să se afle „acolo” pentru a asista la prima utilizare a laserului, însă bineînțeles că nu era suficient loc în laborator care, în acea fază a cercetărilor, nici măcar nu semăna cu unul adevărat. Laserul era de fapt o cutie metalică, vopsită în gri, de mărimea unei camionete, care stătea în prelungirea instalată în mod improvizat și sudată de învelișul de asigurare a mediului. Țeava lui, un cilindru de sticlă, era ațintită spre pătratul cu latura de zece centimetri, marcat cu bandă adezivă, de pe latura artefactului, cam la treizeci de grade față de tavan. Pe plafon se fixase un oval din sticlă optică, acesta trebuind să fie perfect transparent la frecvența laserului. Așa se spera. Dacă ab-

sorbea o sutime din unu la sută, avea să se topească. Porțiunea de intrare în laborator fusese transformată într-un buncăr construit din blocuri de beton placate cu tablă groasă de oțel. Înăuntrul lui stăteau trei tehnicieni care verificau datele ce se înregistrau și urmăreau desfășurarea experimentului pe un monitor.

Alte douăzeci și una de persoane se uitau la un monitor din camera 7, stând în picioare sau pe jos.

— Șaizeci de secunde, s-a auzit dinspre ecran în mod inutil, deoarece în colțul din dreapta jos se putea vedea rostogolirea cifrelor de numărătoare inversă digitală.

Jan ședea între Russ și Jack, chiar în mijlocul primului rând de scaune.

— Ei, să vedem, a zis ea.

— N-o să vedem nici pe naiba, a spus Jack.

— Pariem pe o bere, a spus Russ.

— În legătură cu vreo modificare fizică măsurabilă? S-a făcut, accept.

Nimeni n-a mai scos o vorbă până în mo-

mentul când numărătoarea inversă a ajuns la zero. Apoi, laserul a bâzâit, s-a văzut o rază vizibilă de o culoare deschisă între țeavă și zona de impact, semn că puterea uriașă ioniza aerul. Banda s-a mistuit într-un norișor de fum.

Artefactul nu a evidențiat nici un semn că ar fi fost afectat.

— Trebuia să facem pariul pe niște bere de import, a zis Jack.

— A crescut temperatura, s-a auzit dinspre ecran glasul unui tehnician. Pe toată suprafața artefactului. Toți senzorii indică o creștere a temperaturii cu aproximativ 1°C .

— Mă duc să-mi iau berea, a spus Russ.

— Dar temperatura ambientală? a întrebat Jack către ecran.

— A crescut tot cu 1°C , doctore Halliburton. Ajungând la 21°C .

— Deci, n-am făcut nici o scofală. Întotdeauna se adaptează la temperatura mediului.

— Rezultatul este echivoc, a zis Russ. Și

totuși avem o modificare măsurabilă.

— Cred că s-ar cuveni să împărțiți berea și să vă împăcați, a spus Jan.

Jack a dat din cap cu un aer absent.

— Să încercăm putere maximă?

— Douăzeci la sută, i-a răspuns Russ imediat. Nu folosim putere maximă cu aer în încăpere.

— Bine. Naomi, s-a adresat el ecranului, să creștem puterea până la douăzeci la sută.

— S-a făcut. (Nu s-a înregistrat nici o modificare vizibilă.) Temperatura a mai crescut cu 1°C, a spus ea după un minut.

— Să oprim laserul și să examinăm artefactul, a propus Russ.

Jack rămăsese cu privirea ațintită la locul în care raza laser concentra suficientă putere pentru a trece printr-un strat gros de oțel, sperând să vadă măcar un firicel de fum, orice.

— A, da... bine, a zis el.

Naomi și Moishe Rossem, tehnicianul cel mai bun din echipa condusă de Jan, s-au de-

plasat din buncăr până în „sala artefactului”, ceva mai încăpătoare. Au stat acolo două ore și au transmis date către cei din camera 7 imagini, informații obținute de microscopele electronic și pozitronic. Aerul din sală a evidențiat o creștere deloc surprinzătoare a concentrației de azot și oxizi de azot.

În rest, nici o modificare majoră.

— Trecem la etapa următoare, și evacuăm sala, a spus Russ, și repetăm expunerile la zece și respectiv douăzeci la sută putere. Dacă în sală nu va mai fi aer, orice creștere de temperatură a artefactului va reprezenta un transfer radiant direct de la laser.

— Ar trebui să creștem la cincizeci la sută, a propus Jack.

— Dacă nu apare nici o modificare. Russ s-a uitat la Jan. De acord?

Ea a dat din cap și a întrebat:

— Cât durează evacuarea aerului?

I-a răspuns Greg Fulvia:

— După părerea noastră, patru ore, pentru a se ajunge la presiunea de 0,1 milibari.

— Ar trebui să verificăm laserul în mod periodic în timp ce presiunea scade, a spus Moishe dinspre ecran. Este proiectat să funcționeze în vid, dar asta, după ce stă pe orbită mai multă vreme.

— Și la ce ne putem aștepta? a întrebat Russ.

— Nu știu. De obicei, mașinile funcționează defectuos când se schimbă condițiile de mediu.

— Atunci verifică toate sistemele din oră în oră, i-a spus Jack. Și senzorii, și microscopalele. Cel pozitronic e cam sensibil.

Russ și-a privit ceasul de la mână; era aproape amiază.

— Ne întoarcem la ora cinci. Greg, de cine mai ai nevoie?

— Totul e aranjat. După ce pornim instalația de vidare, eu și Tom o să facem cu schimbul pentru a verifica nanometrul. Apoi s-a adresat ecranului. Să ne țineți la curent cu ceea ce se întâmplă acolo.

Moishe a propus să li se ofere zece minu-

te.

— Mergem la „Sails”? a întrebat Russ, referindu-se la un restaurant din port. El și Jan au plecat pe biciclete până acolo, dar au fost surprinși de o aversă care a ținut doar un minut și au fost murați până la piele. Jack îi aștepta la o masă de pe balcon.

— A fost bine cu taxiul? l-a întrebat Jan pe Jack, și și-a șters părul cărunt cu o basma.

— Gropi să te dea cu capul de tavan, a răspuns el și a împins o sticlă de vin roșu în direcția lor. Mi-am luat libertatea să comand pentru voi.

— Măcar un pahar o să beau, a spus Jan și a turnat pentru ea și Russ, după care amândoi s-au așezat în același timp, lăsându-se greu pe scaun. Și nu-i nici un nor pe cer.

— Pedalatul produce ploaie, a zis Jack. E dovedit științific.

— Mă bucur că se mai face puțină știință și pe asemenea vreme, a spus Russ.

Apoi chelnerul s-a apropiat de masă, iar ei au comandat fără să consulte meniul.

— De fiecare dată când exercităm o acțiune asupra obiectului fără să lăsăm nici o urmă se cheamă că facem știință. A luat o înghițitură din pahar. E o confruntare între tehnologia noastră și a lor, ori, mai bine zis cu ceea ce era tehnologia lor acum un milion de ani.

— Iar ei unde or fi ajuns acum cu știința? a zis Russ. Ori au murit și au dispărut, ori se îndreaptă spre asta.

— Ori noi eram aceia, dar acum un milion de ani, a spus Jack. Ai citit ziarul Times de ieri?

— Da, Lori Timms, a zis Russ pe un ton neutru. (Lori era autoare de cărți de popularizare a științei.)

— Despre ce era articolul? a întrebat Jan.

— O nouă ipoteză privind teoria capsulei timpului, i-a răspuns Russ. Ea consideră că strămoșii noștri au renunțat în mod deliberat la tehnologie și au șters cu grijă orice urmă legată de civilizația lor. Cu excepția artefactului, pe care l-ar fi lăsat ca avertis-

ment, în cazul în care urmașii lor, adică noi, am porni pe același drum.

— Ea explică problema dovezilor oferite de fosile postulând ideea că strămoșii noștri erau la fel de avansați în științele biologice, ca și în cele fizice. Ei au repopulat lumea cu creaturile corespunzătoare.

Russ a pufnit în râs.

— Iar după aceea ce au făcut cu fosilele care existau deja ca dovezi? Stabilirea vârstei cu ajutorul carbonului radioactiv nu este o minciună.

— Poate le-au eliminat pe toate. Or fi avut vreo metodă prin care au găsit toate fosilele și au scăpat de ele.

— Ideea asta e cam adusă din condei.

— Păi, ia gândește-te puțin, a spus Jan. Dacă treaba aceea cu „un milion de ani” e eronată? Dacă tocmai acea parte a fost falsificată? Tehnologia care ar fi fost în stare să creeze artefactul ar fi putut să-l și plaseze sub un recif de corali vechi de un milion de ani. Și atunci trebuie să te ocupi de arheolo-

gie.

— Și de dovezile istorice, a spus Russ.

— În vremea aceea, pe Pământ existau uriași, a zis Jan și a zâmbit.

— Iar acum există burgeri din pește, a zis Jack, văzându-l pe chelnerul ce se apropia de masa lor.

BATAAN, FILIPINE, 5 APRILIE 1942

Mutantul a așteptat trecerea a două grupuri de oameni în marș, după care nu a mai perceput nici o mișcare sau sunet în jur. Știa că pământul nebătătorit de pe mormânt se va mișca destul de mult vreme de o oră, cât îi lua pentru ca, prin dureri cumplite, să treacă dintr-un trup în altul.

Își propusese să lase capul acolo și să devină mai scund cu aproape treizeci de centimetri. Ca un japonez.

„Durere” este un cuvânt prea „uman” pentru a descrie prin ce trecea el. Trebuia să-și sfârtece trupul în bucăți și să-l reasambleze dinspre centru spre exterior, presând și rupând organe, strivind oase și silindu-le să treacă prin carne, însă durerea era un alt

simț al mutantului, nu un semnal pentru a-și schimba comportamentul. Pe de altă parte, nu reprezenta nimic nou. Până în acel moment se transformase în sute de oameni.

După ce a devenit soldat japonez, inclusiv cu uniformă murdară, s-a înălțat în genunchi, stârnind o ploaie de pământ, apoi s-a ridicat în picioare și s-a scuturat.

Așa cum calculase, soarele asfințise de mult și se lăsase întunericul.

Doar că a văzut un fascicul de lumină căzând asupra lui.

Cineva a scos un țipăt și a zbughit-o la goană. La început, mutantul s-a împiedicat în pământul moale, apoi a ieșit din groapă și, după trei pași mari, l-a prins pe intrus și l-a împins ușor la pământ.

Era un copil filipinez, chircit de groază, care ținea în brațe o sacoșă din pânză. Să fi avut șase ori șapte ani.

Mutantul a derulat în minte cele câteva fraze în limba japoneză pe care le memorase și a socotit că nici una nu se potrivea situați-

ei. De aceea, a apelat la engleză:

— Nu te teme. Mă odihneam. Așa procedăm noi. În pământ e mai răcoare.

Copilul n-a înțeles, probabil, nici o vorbă, dar tonul din glasul mutantului l-a liniștit. Apoi l-a ridicat în picioare, i-a întins lanterna și sacoșa și i-a făcut semn să o șteargă:

— Acum du-te! Fugi de aici!

Iar băiatul a rupt-o la fugă.

Poate că ar fi trebuit să-l ucidă. Printr-o lovitură cu un singur deget ar fi fost în stare să simuleze o rană de glonț la cap. Dar ce putea face copilul? Ajuns acasă într-un suflet, le-ar fi povestit părinților, iar ei ar fi interpretat evenimentul în funcție de ceea ce considerau ei drept realitate, și ar fi fost fericiți că băiatul supraviețuise după ce trezise un soldat japonez. Le putea povesti altor copii, care să-l creadă, dar adulții ar fi respins totul drept rod al imaginației.

(În realitate, mutantul se înșelase. Părinții au fost convinși că fiul lor trezise un om din morți, de aceea i-au spus să păstreze tăcerea

față de alții, mai puțin față de Dumnezeu, și să mulțumească toată viața în rugăciunile lui, pentru că Dumnezeu alesese să-i cruce viața.)

Mutantul și-a mărit irisurile o vreme, astfel că bezna luminată doar de stele a devenit strălucitoare ca ziua, după care a pornit în tăcere, dar grăbit, spre nord. I-a trebuit jumătate de oră ca să ajungă din urmă un grup de oameni cărora li se îngăduiseră câteva ore de odihnă. Trecuse pe lângă patru americani ce zăceau morți pe drum.

A văzut doar un soldat japonez stând de sentinelă, rezemându-se de bara de protecție a unui camion. S-a dus în spatele vehiculului și s-a silit să producă puțină urină, după care a apărut cu un aer degajat, aranjându-și uniforma. „Hai”, a spus el încet către sentinelă, pregătit să o ucidă dacă reacția ei ar fi fost nepotrivită. Soldatul s-a mulțumit să-și dreagă glasul și să scuiepe.

A pășit printre americani și a analizat situația. Mascarada prin care s-ar fi dat drept

japonez în lumina zilei nu ar fi scăpat neobservată soldaților niponi. De aceea, era preferabil ca până la răsăritul soarelui să redevină american.

În lumina stelelor, a examinat chipurile celor care dormeau. Nu-i era cunoscut nici unul, nici din detașamentul de pușcași, nici din tabăra de la Mariveles. Oamenii din coada grupului erau cei pândiți de moarte, și probabil nu mai țineau cont de cei care se aflau în jurul lor. De fapt, a găsit doi care erau deja morți și, pe întuneric, s-a întins tăcut între ei.

A făcut cât mai puțin zgomot posibil, modificându-și oasele feței pentru a reface chipul chinuit de foame al lui Jimmy. Uniforma era jenant de ușor de făcut, astfel că pentru ea nu a scos decât un foșnet abia perceptibil. A întins scheletul japonezului atât cât a putut, făcând din când în când câte un pocnet de tendon sau oase ciocnite, și a devenit un Jimmy cu vreo șase centimetri mai scund.

Când s-a ridicat, devenise o versiune mult mai înfometată a lui Jimmy, dar asta era perfect. Cu cât mai costeliv, cu atât mai bine.

După primele raze ale soarelui, soldații japonezi au început să umble printre americani, răcnind și lovind cu picioarele. Câte o lumină orbitoare băgată în ochi și câte un foc de pușcă i-au făcut pe prizonieri să se miște mai iute.

Au lăsat cinci oameni în urmă, morți sau aproape morți, nici nu mai avea importanță. Soarele se ridica deasupra orizontului cu repeziciune și, după mai puțin de o oră, răcoarea dimineții se risipise.

Cu două zile înainte plouase torențial, și, cu toate că drumul era uscat și prăfuit, pe câmpurile de pe marginea lui rămăseseră băltoace înnoroite. Oamenii rupeau rândurile ca să se apropie de ele și să-și umple bidioanele cu apă, dar japonezii îi goneau, amenințându-i cu armele.

Într-un târziu, au ajuns la o baltă mare, mlăștinoasă, în care se răcoreau doi bivoli.

Apa era verzuie și urât mirositoare, dar părea îndestulătoare, iar un soldat japonez care îi păzea a făcut un gest ironic, invitându-i pe prizonieri să intre în ea.

Un om de lângă mutant și-a lăsat mâna pe umărul lui.

— Așteaptă, a spus el cu glas hârâit. Ța-ticălosul care ieri și-a bătut joc de noi.

Zeci de oameni au intrat împleticindu-se în apa nămolosă și au împins sau suflat mizeria de la suprafață ca să bea și să-și umple bidoanele ori cănilile. Câțiva s-au stropit pe cap și piept, răcorindu-se ca și bivolii, ceea ce avea să fie o mare greșală.

Un ofițer purtând sabie a apărut în goană și s-a apucat să răcnească la cei din apă. Aceștia au ieșit din baltă și au revenit în formație.

Ofițerul i-a strâns deoparte pe paznici, apoi s-a uitat cu un zâmbet rece pe față cum soldații au pornit prin formație și i-au scos afară pe toți cei care aveau hainele ude.

I-au aliniat pe marginea drumului. Ofițe-

rul a rostit un cuvânt și, cu rafale dezordonate, soldații i-au împușcat pe toți.

În liniștea care s-a lăsat când împușcăturile au încetat, bărbatul de lângă mutant a zis:

— Oricum i-ar fi omorât apa aia căcăcioasă. Mutantul a dat din cap și, alături de ceilalți, a pornit târându-și picioarele de la scena aceluia măcel. Din asemenea gesturi îi venea greu să tragă concluzii cu privire la natura umană.

Dacă rolurile ar fi inversate, americanii ar fi procedat la fel? I se părea că intra în contradicție cu ceea ce observase până atunci, cu excepția experienței de la azilul de bolnavi mintali, unde unii pacienți nu erau în stare să-i vadă pe ceilalți drept ființe umane.

După război, trebuia să analizeze mai bine acele aspecte. Nu avea să fie prea greu, deoarece se părea că ei vor câștiga războiul, iar restul lumii va trebui să le învețe limba și să fie asimilați culturii lor.

Asta dacă nu îi omorau pe toți americanii

ca pe niște animale, așa cum tocmai văzuse ca martor. Mda, putea deveni un japonez care-și pierduse darul vorbirii. Îi mai reușise stratagema asta.

Au ajuns în sfârșit la Balanga, primul oraș de pe ruta lor de marș. Numeroși filipinezi au apărut de-a lungul drumului să-i vadă pe americani și au început să le arunce mâncare — bucăți de trestie de zahăr, orez făcut boluri, turte de la producerea zahărului — când, pe neașteptate, japonezii au început să tragă.

Civilii s-au împrăștiat, căutându-și salvarea prin fugă. Doi prizonieri tineri au fugit pe câmp, însă asta a reținut atenția unui japonez, care a dat alarma. Trei soldați din corpul de pază s-au așezat în linie și, râzând, au început să tragă după ei. Au tras anapoda în repetate rânduri, fie dinadins, fie din cauza lipsei de îndemânare și instrucție, însă în cele din urmă i-au doborât.

Cei trei s-au dus pe câmp ca să-și inspecteze opera și, evident, cei doi tineri erau vii.

I-au lovit cu picioarele și au răcnit la ei, după care i-au împușcat de câteva ori de foarte aproape.

Majoritatea prizonierilor au urmărit acea scenă într-o muțenie însoțită de groază. Cineva din spatele mutantului a mârâit printre dinți „Japonezi nenorociți”, iar altul a sâsâit, prevenindu-l să tacă.

Mutantul s-a străduit să interpreteze ceea ce se întâmpla în funcție de comportamentul animal și uman, însă cunoștea prea puține despre cultura japoneză. Dacă încercau să-i înspăimânte pe americani printr-o demonstrație de brutalitate, rezultatul nu era cel anticipat; cei susceptibili la așa ceva erau aproape paralizați de spaimă. Majoritatea prizonierilor presupuneau deja că vor muri, și-și concentrau eforturile pentru a nu fi chiar următorii uciși. Fiecare nouă grozăvenie părea să sporească disprețul lor față de „animalele” de japonezi (ca și cum animalele ce nu erau oameni s-ar fi comportat într-o manieră atât de complicată), și de asemenea

întărea nemulțumirea lor față de comandanți, care îi abandonaseră. Însă fără hrană, apă, carburanți sau muniție oricum nu ar fi putut apăra Peninsula Bataan.

Comportamentul japonezilor evidenția un dispreț sălbatic, ca și cum americanii, în mod individual, ar fi hotărât să azvârle armele, în loc să lupte. Asta era o simplificare lesne de înțeles, pentru că, după atâtea zile, tinerii încă socoteau că americanii vor înțelege limba japoneză dacă o auzeau vorbită suficient de tare.

Diferența dintre cele două tabere era atât de mare, încât ele păreau a aparține unor specii diferite. Mutantul și-a dorit să fi avut prilejul de a cunoaște și alte culturi decât cea americană fără a participa la un război. A hotărât să facă acest lucru după încheierea acestuia.

Japonezii i-au dus pe prizonieri în marș forțat până în mijlocul orașului, îngrădindu-i într-o clădire încinsă ce slujise ca depozit. Înăuntru se aflau deja mulți

alții, însă soldații îi împingeau cu forța înăuntru, până când devenise practic imposibil ca cineva să stea jos sau întins; oamenii erau așezați exact ca sardelele într-o cutie de conserve.

Puțeau mai rău decât sardelele, fiindcă nu aveau altă toaletă în afara propriilor haine. După jumătate de oră, paznici n-au mai suportat duhoarea. Au pus lacăte la uși și au rămas de pază afară, în vreme ce prizonierii se chinuiau să supraviețuiască în propriile excremente. Mulți sau majoritatea dintre ei erau bolnavi într-o oarecare măsură de dizenterie, și nu-și mai puteau controla funcțiile de excreție. Urina se usca pe piele și pe uniformele zdrențuite, iar dacă cineva leșina de miros, ori murea, rămânea în picioare, la fel ca o sardea.

Mutantul se afla în apropierea ușii la care se pusese lacăt și erau conștient că o putea sparge cu un efort neînsemnat. Asta le-ar fi oferit câtorva oameni o guri de aer proaspăt înainte de a fi împușcați. Dacă prizonierii ar

fi avut posibilitatea de a vota, probabil că majoritatea ar fi ales calea acțiunii.

Însă el s-a mulțumit să aștepte și să urmărească, miasmele din jur fiind la fel de plăcute pentru el ca și briza mării de afară. Oamenii încetaseră să vorbească, fiind concentrați asupra ideii de a mai trăi încă un minut, o oră sau o zi.

A doua zi dimineață, japonezii au deschis ușa, iar prizonierii au ieșit bălăbănindu-se ori târându-se în lumina orbitoare, lăsând în urmă douăzeci și cinci de morți. Cu lovituri și îmbrânceli, au fost aliniați și li s-a dat de mâncare câte un bol mic de orez și o gură de ceai călâi, după care au fost mânați din nou pe drum, prin arșița mirosind a moarte. În ciuda metabolismului său suprauman, mutantul a pierdut cinci kilograme până la sfârșitul marșului, în dimineața de 15 aprilie, când au ajuns în gara San Fernando. Japonezii i-au lovit pe prizonieri și au răcnit la ei să urce, îngrămădindu-se ca pe vite, în vagoane de cale ferată cu ecartament redus, cam câte

o sută de oameni într-un vagon. Totul părea o repetare a celor întâmplate la Balanga, striviți umăr la umăr, la care se adăuga legănarea trenului, care îi făcea pe mulți să li se întoarcă stomacul pe dos. Puținii oameni aflați în dreptul ușilor reușeau să respire aer curat; ceilalți trebuiau să se mulțumească cu o atmosferă stătută și fierbinte, în care se combinau mirosul de urină, fecale, vomă, cu bioxidul de carbon și praful.

În vagonul unde nimerise mutantul stăteau claie peste grămadă o sută cincisprezece oameni. Cinci ore mai târziu, când trenul a ajuns la destinație, în vagon au rămas cinci morți.

Au fost siliți să stea neclintiți în soarele neiertător la Capiz Tarlac vreme de trei ore, apoi i-au pus să mărșăluiească prin oraș, către destinația finală, lagărul O'Donnell. Acolo s-au confruntat cu un coșmar și mai cumplit decât marșul în sine: doisprezece mii de prizonieri închiși într-un careu de beton încins, cu latura de aproximativ o sută de metri.

Mii de americani și de filipinezi stăteau la o coadă ce se mișca extrem de încet pentru a ajunge la singura țâșnitoare de apă. Cei care se considerau veterani acolo le-au spus noilor sosiți că, de obicei, erau necesare aproape șase ore — uneori chiar zece sau douăsprezece — ca să ajungi la țâșnitoare și să-ți poți umple bidonul. Așadar, după ce ți-l umpleai, puteai să te așezi din nou la coadă pentru următoarea porție de apă.

Se presupunea că urmau să primească hrană în următoarea zi. Însă japonezii promisese ră acest lucru trei zile la rând.

Mutantul s-a așezat la coadă, cu toate că, dacă avea nevoie de apă, o putea asimila direct din aer, ori prin descompunerea carbohidraților. În vreme ce șirul se deplasa cu viteză de melc, prizonierii care se întorceau spre capătul cozii se uitau la fețele celor prin dreptul cărora treceau, străduindu-se să identifice, dincolo de masca mizeriei și extenuării, vechi camarazi.

Inevitabilul s-a petrecut.

— Jimmy? Dumnezeuule... Jimmy!

Mutantul a ridicat privirea.

— A, Hugh.

— Deci trăiești, a spus Hugh.

— Abia mă țin, a spus mutantul. Și tu, la fel.

— Nu! Adică... Țin minte... am văzut cum ți-au tăiat capul! După ce l-ai tras jos din camion pe japonezul acela!

— Cred că era altul, care semăna cu mine.

Unul dintre paznicii japonezi a apărut imediat și l-a prins pe Hugh de umăr.

— Repetă ce ai spus, a zis el, într-o engleză aproape perfectă.

Hugh s-a chircit se spaimă.

— Mi s-a părut că semăna cu cineva.

— Repetă! a răcnit soldatul și l-a scuturat violent. Ce e cu camionul?

— Se... seamănă cu cineva care a tras un japonez dintr-un camion. Dar e vorba de altul.

Paznicul l-a împins deoparte pe Hugh și l-a prins pe mutant de umăr și l-a privit

atent.

— Eu te-am îngropat. Ți-am văzut fața în groapă, privind în gol.

Mutantul s-a concentrat și și-a dat seama că japonezul făcuse într-adevăr parte din paznicii de atunci.

— Și atunci cum de sunt acum viu?

Soldatul a continuat să se holbeze, apoi a pălit. L-a smuls pe mutant din coadă și l-a îmbrâncit prin mulțime, către șirul de clădiri albe din afara perimetrului.

— Stai jos! a strigat el și l-a împins pe mutant în josul unor trepte, după care a răcnit ceva în japoneză.

Au apărut imediat doi soldați tineri, cu uniforme curate, care au îndreptat țeava puștilor către capul mutantului. Acesta s-a gândit să facă ceva ca să-i determine să tragă și, murind, să simplifice situația. Însă curiozitatea lui a învins.

Paznicul s-a întors cu un alt japonez a cărui față i s-a părut cunoscută: ofițerul care îl executase.

Acesta l-a examinat pe mutant și a început să râdă.

— Ai un frate geamăn?

— Se spune că fiecare are un frate geamăn pe lume. Ofițerul a înaintat și a atins cu degetele ce mai rămăsese din însemnele de pe uniforma lui Jimmy.

— Nu aparține aceluiași detașament de pușcași marini, așa se pare.

Apoi a spus ceva în japoneză, iar cei doi soldați l-au îmboldit cu baionetele pe mutant să se ridice în picioare.

— Vom vedea care e situația ta, a spus ofițerul. Cum te numești?

— Soldat clasa întâi William Harrison, domnule, a răspuns el, și a rostit un număr de identificare la întâmplare. Ofițerul a notat totul cu oarece efort, apoi a lătrat un ordin către soldați.

— Mâine, a adăugat el.

Însă mutantul hotărâse ca până „mâine” să devină altă persoană, și să se afle altundeva.

Soldații japonezi și-au îmbrâncit prizonierul pe o ușă și pe un coridor cufundat în întuneric. Un temnicer de origine filipineză, urmărit îndeaproape de un ofițer japonez, a descuiat o ușă făcută doar din bare masive de fier. Mutantul a memorat imediat fețele ambilor indivizi. Exista posibilitatea de a evada fizic, ucigând pe unul sau pe ambii indivizi, pentru ca apoi să iasă din închisoare ca replică a ofițerului.

Filipinezul l-a dus pe mutant în ultima dintre cele șase celule și a încuiat ușa din fontă. Mutantul și-a mărit irisurile în beznă și a memorat forma cheii.

După ce temnicerul s-a îndepărtat, cineva cu glas răgușit, aflat în celula alăturată, l-a întrebat:

— Ce ți-au pus în cârcă?

— Nu mi-au spus. Dar tu?

— Am furat o conservă de pește. Au zis că mă lasă să mor de foame.

— Și afară se moare de foame, a spus mutantul. Aici măcar ești ferit de soare.

S-a auzit zăngănitul cheii în broască, iar filipinezul i-a deschis ofițerului japonez. Acesta avea o cravașă, cu care l-a lovit pe mutant peste față și umeri.

— Să taci!

Mutantul l-a auzit apoi făcând același lucru în celula alăturată.

În celulă, avea o scândură drept pat și o găleată drept toaletă. Aceasta din urmă mirosea îngrozitor și era năpădită de muște; putea chiar auzi fojgăitul viermilor dinăuntru. Mai exista și o ferestruică pătrată, cu latura de cincisprezece centimetri, deschisă, aflată aproape de tavan. Prin ea răzbăteau doar câteva raze de lumină. Era situată spre nord și, evident, stătea sub umbra unui acoperiș.

Prizonierul care suspina alături era singurul care nu-și pierduse cunoștința. Mutantul a reușit să audă unul, aflat în apropiere de ghereta temnicherului, a cărui respirație era atât de slabă și de neregulată, încât sigur trăgea să moară.

Nu i-ar fi fost deloc greu să devină îndeajuns de subțire ca să treacă printre gratii. Pe de altă parte, avea suficientă forță ca să îndoiaie barele și să-și croiască astfel drum, însă așa ar fi făcut zgomot și ar fi lăsat în urmă dovezi privind un prizonier care nu avea nimic uman. Și așa numele de „William Harrison” stârnise destulă curiozitate. Cel mai bine era să găsească o soluție pentru a dispărea cu totul. S-ar fi găsit și o explicație: mită sau neglijență.

În podea se vedea o scurgere, care probabil ducea până la un râu sau fluviu. Însă avea un diametru doar de doi, trei centimetri; ca să-și păstreze o masă suficientă pentru a redeveni om, ar fi trebuit să se transforme într-un vierme lung de treizeci de metri, iar cât ar fi existat în forma aceea grotescă, ar fi devenit ușor de detectat și vulnerabil.

Asta i-a oferit totuși o idee. L-a auzit pe paznicul japonez plecând, iar după mai puțin de o oră, filipinezul sforăia.

Scoțând un zgomot slab, ca acela făcut de

cineva care-și pocnește degetele, și-a extras piciorul drept, apoi și-a sfâșiat hainele. Asta nu a atras atenția nimănui. Piciorul s-a reformat într-o creatură care arăta ca un morman de zdrențe, însă avea dinți și gheare la fel de ascuțite ca ale unui tigru.

Mutantul a început să se re-modeleze, nu într-un vierme, ci într-un șarpe de lungimea și forma unui piton tânăr. Avea o secțiune transversală mai mică decât cea a ferestrei situate aproape de tavan.

Asta i-a luat aproape o oră, timp în care a fost vulnerabil. Apoi i-a trebuit doar un minut ca să se combine cu secțiunea cu dinți de tigru, care avea de asemenea cincisprezece centimetri grosime.

Avea sute de picioare ca de gecko, astfel că i-a venit ușor să se cațere pe pereți. A scos un ochi telescopic prin deschizătură și nu a observat pe nimeni, cu toate că spre răsărit se vedeau lumini puternice. Spre vest, se găsea un șanț de scurgere.

S-a târât șerpește prin deschizătură și

apoi a coborât zidul, schimbându-și culoarea ca să se confunde cu rozul prăfuit al clădirii. S-a întins după aceea cât ținea zidul, așa cum îi văzuse pe șerpi procedând, și a tras cu ochiul după colțul clădirii.

Nu-l amenința nimeni și nimic. Spre dreapta, se găsea pătratul mare, unde prizonierii, pe jumătate adormiți, înaintau lent în coada sinuoasă, către robinetul cu apă. Erau mulți soldați japonezi de pază, însă ei stăteau jos ori în picioare cu spatele spre șanțul de scurgere.

Decizii. I-ar fi trebuit mult timp până să-și reia forma umană și, pe de altă parte, ca șarpe i-ar fi fost mai ușor să se descurce prin apă, asta presupunând că șanțul nu era uscat. Dacă ar fi fost surprins, situația ar fi devenit neplăcută. În acele momente era o încrucișare între un boa constrictor și o drujbă, astfel că nu se punea problema rezultatului final în cazul unei confruntări dintre el și unul sau mai mulți oameni. Însă, în acest caz, ar exista mai bine de zece mii de mar-

tori.

S-a uitat în jur și a gândit. Electricitate.

Cablul de alimentare ce alimenta clădirea închisorii se întindea și spre zona în care erau ținuți prizonierii. Cum nu a zărit nici un posibil martor, s-a strecurat în susul zidului și a luat o îmbucătură uriașă. A simțit gustul delicios al cuprului, sticlei prăfuite, plus tensiunea mare, iar totul în jur s-a scufundat în beznă.

S-au auzit imediat strigăte și împușcături în aer, după care s-au aprins lanterne, însă atenția tuturor era îndreptată către interior, adică spre prizonieri. Mutantul s-a lăsat să cadă la pământ și, slujindu-se de nenumăratele perechi de picioare de șopârlă, s-a îndreptat spre șanțul de scurgere. A plonjat în el și a descoperit deșeuri lichide adânci de câțiva centimetri buni, după care a pornit să înoate spre sud.

Din hărțile militare pe care le văzuse la baza Bataan, observase că Golful Manila era spre sud, la circa patruzeci de kilometri de-

părtare, iar provinciile Panga și Bulacan erau străbătute de numeroase râuri. După ce ajungea în Golful Manila, mai avea șaizeci de kilometri de străbătut pentru a ocoli Peninsula Bataan pentru a ajunge în Marea Chinei de Sud.

În cele șase ore, cât i-au trebuit pentru a ajunge în golf, din câte și-a dat seama, n-a fost zărit decât de un martor: un bărbat beat, aflat pe un podeț îngust. Acesta a scos un țipăt și a fugit mâncând nori. Chiar dacă ar fi apărut cineva care să verifice relatarea ciudată a bărbatului, mutantul s-ar fi aflat deja departe.

Până în zori mai erau câteva ore bune, când canalul s-a lărgit, devenind o suprafață noroioasă, iar mutantul a mers șerpește, ajungând în golf. S-a dus până la fund, unde a început procesul de transformare în pește.

Un rechin l-a retezat în două, ceea ce l-a deranjat, însă evident că rechinului nu i-a plăcut gustul, astfel că a abandonat cele două jumătăți de pește. Mutantul s-a târât pe

fund, mestecând crabi și scoici, iar când a ajuns la greutatea pe care și-o dorea, s-a transformat într-un rechin alb, o formă cu care se obișnuise. Ajunsese deja în Marea Chinei de Sud. S-a îndreptat spre est. Avea de străbătut doar aproximativ cinsprezece mii de kilometri până în California

APIA, SAMOA, 24 DECEMBRIE 2020

Evacuarea camerei în care se găsea artefactul durase ceva mai mult decât se anticipase, însă nu apăruseră scurgeri, iar toate echipamentele folosite pentru culegerea de informații păreau să funcționeze bine. La ora cinci și jumătate, Naomi a anunțat prin intermediul monitorului:

— În regulă. Putem începe numărătoarea inversă.

Jack a aprobat cu un gest din cap.

— Gridley, să ne anunți când ești gata.

Nimeni din încăperea nu știa cine era Gridley.

După câteva minute, la zece la sută din putere, nu s-a înregistrat nici o schimbare a temperaturii. Naomi a mărit puterea la 20,

apoi la 30%.

— Mergi la 50%, a spus Jack, iar Russ și Jan au aprobat cu o mișcare din cap.

— Unde dispare toată puterea asta? s-a mirat Jan, întrebare pe care și-o puseseră cu toții ceva mai devreme. Măcar atunci când în clădire existase aer, o parte din energie se cheltuisese pentru încălzirea aerului. Acum, însă, pe o suprafață de o sută de centimetri pătrați, laserul degaja o energie suficientă pentru a alimenta un orașel, dar aceasta dispărea cu totul — fiind absorbită de artefact, evident.

— Mergem până la 100%? a întrebat Jack.

— Nu, doar la 75%, au rostit Russ și Jan în același timp.

Nu s-a mai ajuns până acolo. Monitorul s-a stins, iar la o secundă după aceea, persoanele din camera 7 au auzit bubuitura înfundată a unei explozii.

Folosindu-se de biciclete, Jan și Russ au ajuns primii la fața locului. Jumătate din clădire se prăbușise, marea instalație laser

aproape că se scufundase în ocean. Tușind și gata să verse, Naomi și Moishe au apărut din apă bălăbănindu-se pe picioare.

Russ a prins-o pe Naomi de braț.

— Ai pățit ceva?

Ea nu i-a luat în seamă întrebarea, în schimb s-a uitat spre laboratorul ruinat.

— S-a mișcat.

— Mișcat? a exclamat Russ.

— A plutit, apoi s-a prăbușit.

— Măiculiță doamne...

— Crăciun fericit.

Majoritatea echipamentelor fuseseră distruse, însă o cameră de mare viteză, pe care producătorii o numiseră „solidă”, se dovedise îndeajuns de rezistentă ca să înregistreze secvența de evenimente petrecute înainte de a rămâne fără energie și de a se prăbuși în apă.

Când laserul a ajuns la puterea de 72%, adică 300 000 de wați, artefactul s-a ridicat cu delicatețe de pe suport, cu o viteză uniformă de 18,3 centimetri pe secundă. După

s-a îndepărtat din cale fasciculului, laserul a făcut o gaură în peretele din partea opusă, provocând uşoara explozie pe care o auziseră, din cauză că întreaga clădire se umpluse de aer. Fasciculul nu a provocat alte daune în afara exploziei unei nuci de cocos din vârful unui cocotier de pe Peninsula Mulinu, la mai bine de doi kilometri depărtare.

Artefactul a continuat să se înalţe în diagonală până când a rămas în plutire deasupra tunului din fibre optice al laserului. Apoi, forţa care îl ţinuse în stare de plutire, dispăruse brusc. Artefactul s-a prăbuşit, distrugând laserul şi făcând acea latură a clădirii să se prăbuşească în golf.

Aparatul de filmat nu a înregistrat ce s-a petrecut după aceea, însă a fost evident că artefactul plutise înapoi şi se aşezase din nou pe suport, de astă dată în sala destinată artefactului, care avea acum doar cerul deasupra. Câteva minute mai târziu, când oamenii însărcinaţi să investigheze au ajuns acolo, artefactul era încă brobonat de apă

sărată, având suprafața rece.

Toate acestea aveau să modifice direcția cercetărilor.

24

GROVER CITY, CALIFORNIA, 1948

Vreme de câțiva ani, mutantul a fost încântat să rămână rechin — marele alb, pentru că avusese acea formă o perioadă mai lungă de o mie de ori mai mare decât viața umanității.

Din motive pe care nu le-a înțeles, s-a rotit ore în șir deasupra adâncii Gropi Tonga și s-a scufundat atât cât a putut fără să forțeze. Se obișnuise totuși să își silească trupurile de animale să acționeze în baza unor impulsuri obscure, astfel că, după o vreme, s-a îndepărtat din acea zonă. Când a ajuns la câteva sute de metri de coasta Californiei, a renunțat la o mare parte din greutate și a devenit un delfin.

La ora două dimineața, a pătruns înnot

într-un adăpost submarin, cu apă îndeajuns de scăzută ca să fie ferit de atacul unor prădători periculoși, și și-a petrecut o oră plină de suferință ca să se transforme din nou într-o ființă umană.

S-a slujit de modelul care îi devenise deja familiar — Jimmy — însă a devenit ceva mai scund, și s-a înzestrat cu un păr negru, presărat cu fire cărunte. Și-a făcut pielea ceva mai închisă la culoare și și-a creat pantaloni negri și un pulover negru — costumație tipică pentru un spărgător.

Trebuia să fure niște bani și unele informații.

Relieful zonei era similar cu acela pe care îl văzuse când căpătase pentru prima oară formă umană; a traversat o mică plajă și a escaladat niște stânci, după care a descoperit un drum sinuos, ce urma linia coastei. Mutantul s-a îndreptat spre nord în pas ușor.

În patru rânduri s-a ascuns când a văzut farurile aprinse ale unor automobile ce se apropiau. După câteva mile, a ajuns la un

mic atelier de reparații auto izolat, în spatele căruia se găsea o casă modestă.

Era locul perfect pentru un mic furțișag. Putea produce bancnote la fel de lesne precum își făcea haine, din propria substanță, dar nu știa dacă nu cumva se schimbase aspectul banilor ori dacă mai erau necesare cartelele de alimente — ori dacă, din cauza războiului, nu se introdusese vreun sistem complet nou. Dacă războiul se terminase, poate se foloseau ca bani yenii japonezi.

Anunțurile din geamurile atelierului auto erau în engleză și nici unul dintre ele nu îndemna tinerii să se înroleze în armată — pe unul dintre ele, care recomanda populației să cumpere obligațiuni de stat, dar nu de război, se vedea imaginea unui vultur. Poate că războiul se terminase și nu japonezii fuseseră învingători.

Ușa era încuiată, dar avea o yală simplă. Și-a transformat degetul arătător de la o mână în cheie-șperaclu, și în mai puțin de un minut, a deschis încuietoarea.

Și-ar fi dorit să aibă mai multă lumină. Chiar și cu irisurile dilatate la maxim, nu percepea toate amănuntele.

Pe un perete se găseau rafturi doldora de produse necesare automobilelor. A deschis un bidon de ulei și a băut conținutul ca să mai capete energie și pentru a se bucura de gustul interesant, modificându-și metabolismul vreme de câteva minute într-unul pe care îl folosisese în urmă că câteva sute de mii de ani, când stătuse întins lângă conul unui vulcan submarin.

A găsit apoi o cutie cu chibrituri și a supt capătul unui băț, savurând gustul de fosfor, apoi a aprins altul, care a făcut flacăra, oferindu-i și lumină și un val delicios de bioxid de sulf. Așa a văzut și două lucruri de care avea nevoie: un Almanah Universal pe anul 1947 și o casă de marcat.

După ce și-a pus almanahul sub centură, a aprins un alt băț de chibrit și a examinat mașinăria. Apăsând butonul „Anulare tranzacție”, a auzit un clinchet sonor, iar sertarul

pentru bani s-a deschis cu un şuierat ușor.

La lumina unui chibrit, a examinat o bancnotă de douăzeci de dolari. Nu a constatat diferențe evidente. Moneda americană se schimbaseră ca dimensiuni cu trei ani înainte ca mutantul să devină Jimmy, iar oamenii încă se plângeau de treaba asta.

A verificat apoi fără grabă și bancnotele de zece, cinci și un dolar, și le-a pus înapoi în sertar. Brusc și cu un pocnet puternic, cineva a aprins lumina.

Un alb în vârstă stătea în cadrul ușii, ținând în mâini o pușcă cu două țevi.

— În sfârșit, a zis omul cu glas tremurat și parcă scârțâit. Până la urmă, tot te-am prins.

Evident, cineva îl mai prădase și cu alte prilejuri.

— Eu n-am... a dat să spună mutantul, dar imediat după aceea s-a auzit o bubuitură asurzitoare și n-a mai apucat să termine, pentru că rămăsese fără gură.

S-a ferit, lăsându-se în jos, iar cea de-a doua împușcătură a trecut prea sus.

Dându-și seama de situația imposibilă pe care o crea prin faptul că nu se prăbușise mort la podea, în timp ce și-a format un ochi temporar și mare din carnea sfârtecătă a feței, a țâșnit pe lângă bătrân, care se chinuia să încarce din nou pușca, și a fugit pe drum.

Pe întuneric, bătrânul a mai tras două focuri după el, dar mutantul ieșise din raza vizuală a omului.

După prima cotitură, mutantul a ieșit de pe drum și a stat în beznă, formându-și o înfățișare care să nu-l dea de gol. A devenit o femeie de la țară, albă și în vârstă, îmbrăcată cu o rochie din bumbac în dungi albe și albastre, puțin decolorată.

Profitând de noaptea întunecoasă și cu cerul acoperit de nori, s-a grăbit să se îndrepte spre interiorul ținutului. Simțindu-i prezența, câțiva câini au pornit să latre. Când s-au apropiat zorile cenușii, s-a ascuns într-un camion abandonat într-o zonă împădurită din apropiere de Grover City.

Și-a făcut un portofel și l-a umplut cu

bancnote de zece și douăzeci, iar după răsăritul soarelui a intrat în oraș și, așezându-se pe o bancă din gară, s-a apucat să citească almanahul.

Secțiunea de mijloc cuprindea o mulțime de fotografii alb-negru și cu granulație mare, înfățișând o istorie a celui de-al doilea război mondial. Exista chiar și o fotografie prezentând Marșul Morții de la Bataan. Printre fețele trase ale oamenilor scheletici nu a văzut-o pe cea a lui Jimmy.

Lagărele morții organizate de naziști. Hiroshima și Nagasaki. Debarcarea, victoria de la Midway și cea de la Stalingrad.

Caracterul lumii se modificase în mod fundamental. Devenise mai interesant.

Un băiat a apărut în gară călare pe o bicicletă ale cărei roți scârțâiau și de care avea legat un cărucior cu ziare. Mutantul a încercat să cumpere unul, dar bineînțeles că băiatul nu avea să-i dea restul de la zece dolari.

— Îmi pari un băiat de treabă, a spus el cu un glas despre care spera că suna convingă-

tor pentru o bătrână. Poți să-mi aduci restul și mai târziu.

Chiar era un băiat de treabă, cu toate că fața lui trăda un evident conflict interior.

— Îl împătorești la loc după ce termini de citit și îl lași aici, pe pedestalul ăsta de lângă ușa gării.

Era 7 aprilie 1948. Două avioane, unul britanic și unul sovietic, se ciocniseră deasupra Berlinului, care fusese împărțit între țările care învinseseră Germania. Arabii atacaseră trei zone evreiești din Palestina. Camera Reprezentanților aprobase înființarea Forțelor Aeriene ale SUA, și oferise ajutoare de un miliard de dolari Americii Latine pentru a lupta împotriva comunismului. Producătorul de avioane Glenn L. Martin anticipa că peste câteva luni, America va deține arme bacteriologice, rachete teleghidate și un „nor radioactiv” mai ucigător decât cel produs de bomba atomică.

Prin urmare, războiul nu se încheiase chiar de tot. Doar intrase într-o nouă fază. Mu-

tantul a hotărât să nu se amestece într-o asemenea confruntare.

O primă idee clară era că trebuia să revină la colegiu. În aprilie nu era prea târziu pentru a depune cereri, însă exista problema situației școlare din liceu, a scrisorilor de recomandare — trebuia să adopte o identitate și un trecut care să poată fi verificate.

Imediat ce a definit problema, a întrezărit și modul de soluționare.

În gară se strânseseră patru persoane. Acestea nu au tulburat-o pe bătrâna cu aer de fermier. Apoi a sosit și un tren ce se îndrepta spre nord. Mutantul a împăturit ziarul cu grijă și l-a așezat pe maldărul de ziare, sub monedele lăsate de lume.

În vreme ce trenul se apropia, micuța bătrână i-a întrebat pe cei patru dacă acela mergea la San Francisco. Ei i-au confirmat, iar ea s-a suit într-un vagon.

Conducătorul i-a schimbat bancnota de douăzeci strângând din buze de nemulțumire, dar nu a comentat. Mutantul a continuat

să citească din almanah, stocând informații pentru a descoperi cum se schimbase lumea în cei șase ani, cât el înotase prin ocean.

Bineînțeles că războiul modificase harta lumii, lăsând orașe întregi, ba chiar și țări, în ruine. Statele Unite fuseseră cruțate, iar acum se părea că se aflau în fruntea unei coaliții de țări „libere” care lupta împotriva celor comuniste. Bombe atomice, avioane supersonice, proiectile teleghidate, creiere electronice, tranzistorul și costume cu haine largi și pantaloni strânși pe picior. Al Capone murise, iar cel de la care i se trăsesese porecla, Joe Louis, era tot campion, lucru care i-a dat o oarecare satisfacție mutantului.

În gara din San Francisco, a cumpărat o revistă pentru femei și a stat într-o cabină din toaleta femeilor vreme de aproape zece minute, apoi a ieșit de acolo ca o tânără de douăzeci de ani, îmbrăcată ca o studentă — pantofi în două culori, șosete, fustă în caro-uri (asta îi ceruse oarece eforturi) și o bluză albă. A asimilat un suport cromat pentru

hârtie igienică și l-a reciclat, transformându-l în bijuterii asortate la îmbrăcăminte.

Apoi a luat autobuzul până la Berkeley și a umblat prin campus toată ziua, trăgând cu urechea la discuțiile celor de acolo și orientându-se. A zăbovit o vreme în biroul Admiterii. Evident, trebuia să devină student de colegiu, dar în ce specialitate? Și-a amintit tot ce învățase pentru specializarea ca oceanograf, dar bineînțeles că trebuia să ascundă asta, pentru că avea să o ia de la început. I se păreau utile, chiar interesante, și fizica ori astronomia, dar dacă avea să pornească în căutarea altora din neamul lui, antropologia sau psihologia — cea a comportamentului deviant — i-ar fi slujit mai mult.

Sigur că avea timp să se specializeze în toate acestea.

A studiat postura, aspectul și uniforma unui bărbat care se ocupa de curățenie, iar la căderea întunericului, s-a strecurat într-o sală goală de curs și s-a transformat. Pe holuri mai erau studenți întârziați, însă un bărbat

bat de cincizeci de ani, cu un început de che-
lie și purtând o mătură în mână era aproape
invizibil pentru ei.

Pe la miezul nopții, mutantul s-a furișat în
biroul Admiteri și a încuiat ușa. S-a mișcat
iute și fără să facă zgomot, reușind să se
descurce bine în încăperea în care, printre
ramurile unui copac, pătrundea lumina dis-
cretă a unei lămpi stradale aflate la capătul
clădirii.

În cutia pentru corespondență a secretarei
pe care mutantul o identificase ca fiind în-
cepătoare a găsit aproape cincizeci de scri-
sori de răspuns din partea unor potențiali
studenți. A găsit exact ce îi trebuia doar du-
pă ce a citit patruzeci dintre ele.

Stuart Tanner, un tânăr din North Liberty,
Iowa, trimisese o scrisoare prin care mulțu-
mea că fusese acceptat, dar spunea că uni-
versitatea Princeton îi oferise o bursă, lucru
nu tocmai de neglijat. Mutantul i-a găsit do-
sarul în sertarul de „Acceptări” și a memorat
conținutul. Băiatul avea o situație școlară

aproape perfectă. Nu făcuse atletism, ci înot în echipa liceului, ceea ce se potrivea perfect. Pe fotografia alb-negru apărea un băiat palid, blond și cu ochi albaștri. Mutantul a adoptat fața lui și a observat că trebuia să mai asimileze în jur de zece kilograme.

După ce s-a asigurat că nu mai era nimeni pe același etaj, a scris la mașină o scrisoare de acceptare, adăugând că pleca imediat cu mașina spre California, ca să-și găsească o slujbă pe durata verii, de aceea a comunicat că va avea adresa în Berkeley. A schimbat scrisoarea din plic și a ieșit discret pe ușă ca un om nou.

Calea cea mai directă era să meargă până la North Liberty și să-l ucidă pe Stuart Tanner, apoi să revină la Berkeley, având în buzunar toate actele și documentele lui. Însă nu era nevoie să procedeze astfel. Era suficient să vadă și să știe cât mai multe despre orașel ca să treacă drept localnic. Stuart crescuse în Iowa City, așadar, trebuia să verifice și acel aspect. Îi venea mai ușor să falsi-

face un permis de conducere de Iowa decât o bancnotă de douăzeci de dolari.

Cât fusese soldat în zona Pacificului, mutantul văzuse prea mulți oameni murind violent, astfel că nu ar fi recurs la crimă decât dacă nu ar fi găsit altă soluție.

Această atitudine l-a pus pe gânduri. Până nu demult, uciderea unei ființe umane i se păruse la fel de simplă ca și hrănirea sau schimbarea identității. Nu simțise milă ori compasiune față de japonezii care îl capturaseră, însă recunoștea că percepușe sentimente speciale față de ceilalți soldați americani pe care îi cunoscuse în perioada petrecută în Peninsula Bataan. Faptul că fusese o victimă între atâtea altele probabil că acționase în vreun fel asupra lui.

Indiferent ce ar fi fost, și-a dat seama de ciudățenia situației: ceva îl făcea pe mutant să se schimbe. Ceva ce nu-i era specific; ceva din sine.

Schimbarea se petrecuse de fapt foarte încet. Începuse încă din azilul de boli nervoa-

se, când ajunsese să înțeleagă diferențele dintre indivizi și să prefere compania unora în defavoarea altora. Când începuse să țină la oameni.

Stuart Tanner dorise să-și ia diploma în literatură americană. Aceasta ar fi fost o provocare interesantă. Poate cărțile, romanele, îl vor ajuta să înțeleagă ce se petrecea cu el. „Ce e acest lucru numit dragoste?” întreba mereu cineva pe nume Dorsey¹. Ar fi putut începe prin a înțelege ce era aceea prietenie.

Mutantul ar fi putut citi o carte pe zi până în septembrie, pregătindu-se astfel pentru a susține examenul la literatură. Avea posibilitatea să aleagă psihologia ca specialitate secundară, iar antropologia ca specialitatea

¹ Cântecul *What is this thing called love?*, compus de Cole Porter și înregistrat de Artie Shaw în 1938, a fost interpretat de numeroși artiști, între care și orchestra Tommy Dorsey (1901-1951), trombonist, șef de orchestră de jazz în perioada Big Band-urilor având-o ca interpretă vocală pe Connie Haines (n. tr.).

opțională, care ar fi devenit disciplina pentru cea de-a doua diplomă. După aceea, avea să se apuce de treabă, căutând creaturi ca și el.

A umblat prin Berkeley până a găsit o cafenea deschisă toată noaptea, unde a stat cu un catalog de cursuri pe care îl luase din birou, și și-a făcut planuri. După aceea, a trecut repede prin restul de almanah, lăsând impresia că îl frunzărește, căutând însă ceva anume. Când s-a luminat de zi, s-a întors la gară și și-a cumpărat bilet până la Davenport, Iowa, ce părea cea mai apropiată stație de North Liberty.

Cum mai avea trei ore până la plecarea trenului, și-a cumpărat o valiză de la o casă de amanet și a umplut-o cu haine uzate de la un magazin numit Next-2-New. De la un anticariat a cumpărat două antologii groase ale literaturii americane și șase cărți destul de jerpelite.

Nu se făcea să apară pe strada principală din North Liberty și, așa cum arăta, să dea peste Stuart Tanner ori cineva care îl cunoș-

tea. Revenit la gară, într-o cabină din toaleta bărbaților, și-a schimbat părul în negru, iar pielea și-a închis-o la culoare. Și-a făcut nasul mai turtit și și-a transformat ochii din albaștri în căprui.

Își rezervase un compartiment privat la tren, pentru că avea bani îndeajuns. La ora cinci fără unsprezece minute a urcat și s-a instalat.

Cât a călătorit prin Munții Stâncoși a citit întreaga antologie Joe Lee Davis, iar până să ajungă la Mississippi, parcursese câte o carte de Poe, Hawthorne, Melville, Fitzgerald, Hemingway și Faulkner. Memorase fiecăruia cuvânt, dar știa din experiența sa de colegiu că asta nu era de ajuns. Jimmy fusese în stare să scrie suficient de bine pentru a lua licența în oceanografie, însă notele lui la engleză fuseseră mici. Această situație trebuia remediată.

Între materialele anexate la cererea lui Stuart se găsea un eseu de unsprezece pagini în care explica de ce dorea să-și ia di-

ploma în literatura americană. Mutantul memorase, nu doar textul, ci și caligrafia. A copiat eseul de două ori, încercând să înțeleagă de ce autorul folosisese un anumit cuvânt și nu altul; de ce alesese o structurare anume a frazei, și așa mai departe. Imediat ce a terminat de citit un roman, a scris câteva pagini despre el, străduindu-se să imite stilul și vocabularul lui Stuart; acțiunea pe scurt, o analiză succintă a intenției autorului, așa cum făcuse, fără mare succes, la cursul obligatoriu de engleză și literatură. Până când trenul a ajuns la Davenport, creionul folosit ajunsese un ciot, iar el umpluse cu eseuri un caiet gros.

Fluviul Mississippi arăta interesant. S-a gândit că într-o bună zi s-ar putea transforma într-un pește uriaș, ca să-l exploreze.

A stat la adăpost cât a plouat torențial, pentru că așa ar fi procedat orice om, apoi s-a dus pe jos până la autogară. Având de așteptat două ore, a citit două ziare din Iowa și a recitit în minte Soarele răsare, soarele

apune¹, care era clar, dar misterios: de ce erau acești oameni atât de distructivi? Din cauza războiului, a presupus el; a celui dinainte. Cu toate că totul părea a fi doar un război mondial permanent, cu perioade de odihnă pentru re-înarmare, care avea să țină până când va câștiga cineva.

Călătoria până în Iowa City a fost interesantă; autobuzul a rulat pe o șosea de o parte și de alta a căreia se găseau doar câmpii, pășuni verzi, presărate din loc în loc de câte o zonă de prerie sau de vreo pădure. A văzut ferme individuale cu hambare, întotdeauna roșii, dar nici un oraș, după care a ajuns la Iowa City.

Autobuzul mergea până la Cedar Rapids, însă șoferul l-a îndrumat spre gară, să ia tramvaiul interurban dintre Cedar Rapids și Iowa City, care oprea și la North Liberty. Mutantul a trecut prin campus ca să ajungă la

¹ Roman de Ernst Hemingway publicat în 1926 (n. tr.).

stație, și a observat că studenții erau îmbrăcați aproape la fel ca și cei de la Berkeley. Ceva mai simplu, bunăstarea nu ieșea atât de mult în evidență. A văzut mai mulți bărbați fumând pipă și mai puține femei în pantaloni. Iar rochiile erau lungi până la jumătatea tibiei.

A ascultat atent discuțiile pe care le-a putut surprinde. A remarcat un accent caracteristic celor de acolo, dar acesta fusese mai pronunțat în gara de la Davenport. Trebuia să creeze un context pentru a-l auzi pe Stuart cum vorbea.

Acesta mergea la școală în Iowa City, așa știa mutantul din evidențele lui, astfel că, la inspirație, a lăsat să-i scape două troleibuze. Și, bineînțeles, când cursurile s-au terminat, adolescenții au început să apară în grupuri de câte doi sau patru, cu excepția lui Stuart, care mergea singur, citind o carte. Nu vorbea cu nimeni, iar restul colegilor îl ignorau.

Mutantul a făcut în așa fel încât să se apropie mult de băiat, pe care l-a studiat pe

ascuns, cu toate că lăsa impresia că și el citea o carte. Era zvelt și musculos, cu trăsături delicate. Cartea în lectura căreia se cufundase era Educația până la vârsta majoratului în Samoa¹, veche de douăzeci de ani, pe care mutantul trebuise să o cunoască pentru a-și lua diploma în 1939.

Când a sosit tramvaiul, mutantul a urcat imediat după Stuart și s-a așezat alături de el.

— Interesantă carte.

Stuart s-a uitat brusc la el.

— Ai citit-o?

— Tata a avut un exemplar, a improvisat mutantul. A trebuit să o studieze în colegiu.

¹ Publicată în 1928, această carte de Margaret Mead a fost foarte controversată încă de la apariție, analizând comparativ educația adolescenților pentru viață și sex în Samoa și în Statele Unite, susținând ca tinerii americani suferă de stres în familie, școală și relații umane. Ea a fost criticată pentru unele afirmații nesustținute științific (n. tr)

— Te-a lăsat să o citești?

— Nu... dar i-am pus supracoperta luată de la altă carte. Nu a băgat de seamă.

Stuart a pufnit în râs.

— Tata mi-a luat-o din mână. Pe asta o țin ascunsă când sunt acasă. Dar, la naiba, sunt destul de mare.

Mutantul a confirmat din cap și a zis:

— Se tem că-ți vor veni idei.

— Ca și cum asta ar fi ceva rău. Apoi l-a măsurat pe mutant. Ești nou pe aici?

— Eram întrecere. Îmi vizitez niște rude.

— Cum, în Liberty?

Mutantul a gândit cu repeziciune. North Liberty avea o populație de câteva sute de oameni; se putea ca Stuart să-i cunoască pe mulți.

— Nu, în Cedar Rapids.

— De unde ești?

— California. San Guillermo. Stuart părea destul de interiorizat.

— Mereu am vrut să merg acolo. Am fost acceptat la Berkeley. Dar n-am primit bursă

acolo. Ești student?

— Acum mi-am luat o vacanță. (Și-a verificat ceasul de la mână.) Ai ce face în North Liberty? Am câteva ore de omorât.

— Mor ele, a spus Stuart. Există o cofetărie unde poți mânca înghețată, ori te poți duci să vezi cariera de piatră.

— Ce se extrage de acolo?

— Gresie. A pufnit în râs și a împuns în direcția în care se afla Iowa City. De acolo s-a extras toată gresia cu care s-a placat Clădirea Capitoliului. Iar după aceea au mutat capitala la Des Moines.

— Și, din greșeală, au uitat clădirea acolo, a spus mutantul într-o încercare de a face o glumă.

Băiatul s-a uitat ciudat la el și a râs.

— Ai putea omorî o oră cu un pahar de apă minerală. Ori te duci la Cedar Rapids să bei o bere adevărată.

— Îmi ajunge și apa minerală. Mie-mi plac orașele mici.

— Ai putea vedea tot orașul în cel mult

zece minute. Au mai discutat o vreme, iar mutantul a preferat să asculte sau să rememoreze ceea ce citise în ziarele zilei.

Au coborât amândoi la North Liberty, împreună cu vreo douăzeci de alți elevi. Aproape toți au pornit pe strada principală. După ce au intrat într-o cofetărie să ia înghețată, o fată din spatele lor a rostit cântat, dar foarte încet:

— Stuart are un prieten.

Băiatul a roșit auzind asta.

— O proastă, a murmurat el, după ce ușa din plasă s-a închis în urma lor.

Interesant, a gândit mutantul. Oare Stuart, care gândea ceva mai libertin, era homosexual, atras de un individ ciudat din afara orașului? Brunet și atrăgător, având corpul aproape similar cu al lui Stuart, și apărător al doamnei Margaret Mead.

S-au așezat la o măsuță rotundă, în apropierea unui ventilator oscilant. Mutantul s-a uitat la lista de prețuri, un carton micuț scris pe ambele fețe.

— Ce zici de o înghețată de banane? Dar n-aș putea să o mănânc pe toată.

— O împărțim.

Și a băgat mâna în buzunar.

— Nu, e tratația mea. Fac cercetări privind ciudații locuitori ai acestei insule.

A pufnit.

— Margaret Mead n-ar descoperi mare lucru aici.

— A, pariez că da. Pesemne că sunt la fel de mulți locuitori aici ca și pe insula ei.

— Da, iar noi umblăm pe jumătate despuiați și facem amor cu cine vrem.

Amândoi au râs.

Cel care servea la masă, un tânăr cu păr roșcat și cu fața plină de coșuri, s-a apropiat de ei.

— Unde e asta, Stu?

Acesta a ridicat cartea.

— În Samoa, Vince. O să plecăm acolo imediat ce terminăm școala.

— Vince s-a uitat lung la mutant.

— Da, bineînțeles. Dar unde dracu' e Sa-

moa asta?

— La naiba-n praznic, undeva în Pacific.

— Mai sunt lupte acolo?

— Nu știu.

A ridicat din sprâncene întrebător spre mutant.

— Nu mă întreba pe mine, a zis mutantul, care trecuse pe lângă acel grup de insule sub forma unui rechin alb, în drum spre California, dar nu văzuse nave militare. Războiul se terminase totuși de câțiva ani.

— Bine, salut, a zis băiatul. Sunt Vince Smithers.

Ești cumva din...

— Matt Baker, s-a prezentat mutantul și i-a strâns mâna. Din San Guillermo, California. (Asta părea interesant pentru Vince. Mutantului îi venea greu să depisteze emoții subtile, însă gelozia nu este un sentiment subtil.) O să împărțim o înghețată de banane, iar eu vreau și o cola.

Băiatul și-a notat și s-a uitat la Stuart.

— Cola cu vanilie?

Stuart a dat aprobator din cap, iar celălalt s-a întors la teighea.

— Vă cunoașteți? l-a întrebat mutantul.

— Aici ne cunoaștem toți. Eu și Vince am mers la școală împreună, dar părinții lui l-au trimis la academia militară. Vince, cum se numea locul acela de rahat?

— Dumnezeuule, nici nu vreau să-mi amintesc de el. Am plecat de acolo, ca să fac o carieră în bananalogie. Spre încântarea tatălui meu.

Au continuat să discute persiflându-se și luându-se peste picior cu un aer vinovat, lucru pe care mutantul l-a urmărit cu ochi de antropolog. Pentru el, cei doi erau mai puțin exotici decât polinezienii, dar la fel de interesanți.

Schimbul lor de replici avea un aer conspirativ. Cei doi făcuseră ceva interzis împreună, ceva secret. Stuart voia ca noul său companion să tragă asemenea concluzii? Trăise singura experiență în materie de homosexualitate când se aflate în azilul pentru

bolnavi psihic, iar acel lucru nu i se păruse a avea un aspect social; el fusese doar receptor pentru doi dintre supraveghetori. Mai fusese și un al treilea, care venise doar o dată, și se dovedise mai interesant decât cele două brute: renunțase după două minute și începuse să plângă, spunând ce rău îi părea și, evident, după aceea își abandonase și slujba de acolo.

Situația era mai complicată decât trebuia, însă mutantul remarcase că acest lucru era adevărat în legătură cu orice funcție biologică umană care nu era involuntară.

Vince le-a adus înghețata de banane și paharul de cola pentru Stuart.

— Nu vrei niște vanilie în înghețată? l-a întrebat pe mutant.

Ceva complex.

— Ba da. Sunt dispus să încerc orice măcar o dată.

Vince a dat din cap cu un aer sumbru. Evident, se ajunsese la un punct de cotitură.

Au împărțit înghețata cu meticulozitate și

au început să o mănânce fiecare de la capătul lui. Stuart i-a povestit mutantului despre bursa primită la Princeton.

— Au un campus frumos. Și o să urmezi antropologia?

— Nu, literatură engleză și americană. Ai fost acolo?

— O dată, când vizitam niște rude.

(În realitate, stătuse acolo un semestru, când studiasse paleontologia nevertebratelor.)

— Văd că ai rude peste tot.

— Și familia mea e numeroasă. Stuart s-a strâmbat ușor.

— Toate rudele mele sunt în Iowa, și a pronunțat numele statului cu un ton coborâtor.

— Nu plănuiești să te întorci și să crești și tu câțiva copii?

— Nu, și iarăși nu. Iar asta nu pentru că nu mi-ar plăcea puștii. A înfipt furculița într-o bucată de banană.

Îi urăsc.

— N-ai frați sau surori?

— Slavă Cerului, nu. Îmi ajung cei de la școală. Mutantul asculta toate acestea cu aviditate. Curând au terminat înghețata.

— Ei, acum îmi arăți minunatul orașel North Liberty?

— Ai cinci minute libere?

În timp ce ieșeau, mutantul i-a dat lui Vince un dolar și, nepăsător, a făcut semn că nu dorește restul.

— Te scalzi în bani, a zis Stuart.

— Sunt cel mai tare jucător de zaruri din San Guillermo.

— Poate trăgător la țintă. Au râs amândoi.

În realitate, le-au trebuit zece minute. Din centrul orașelului, Stuart l-a condus pe West Cherry Street.

— Aici e casa mea, a zis el. Vrei să intrăm?

— Sigur. Aș vrea să-ți cunosc părinții. Stuart l-a privit drept în ochi.

— Sunt plecați. Nu se întorc decât mâine. Mutantul i-a întors privirea.

— Iar eu nu trebuie să ajung la Cedar

Rapids decât mâine. Am pierdut trenul.

Ritualul de curtare a fost scurt. Stuart a atacat dulapul cu băuturi al părinților și a pregătit câte un whisky prea mare și prea tare. Desigur, asta era doar un combustibil pentru mutant, dar dacă Stuart ar fi fost mai în vârstă, băutura tare i-ar fi putut ucide dorința sexuală.

Dar nu s-a întâmplat asta, desigur. A urcat bălăbă- nindu-se pe trepte, târându-l după el pe mutant, ajungând într-un dormitor care era deloc al unui băiat. Nici vorbă de afișe cu fete sau modele, ci doar sute de cărți pe rafturi ce se întindeau de-a lungul pereților.

Mutantul nu avea habar care era protocolul, deoarece încă nu-l cunoștea nici pe cel heterosexual. De aceea, ajuns în dormitor, a făcut întocmai ceea ce a făcut și Stuart, mișcare cu mișcare. Amintindu-și durerea din azil, și-a redus diametrul penisului, ca să nu-l incomodeze.

După aceea, băiatul a adormit în brațele lui, sforăind fără să-i pese, fiindcă încă era

beat. A analizat materialul genetic pe care Stuart îl lăsase în urmă. Avea unele probleme cu colesterolul și trebuia să o lase mai moale cu înghețata de banane. De asemenea, în viitor îl pândea diabetul. Poate că era mai bine că nu voia să aibă urmași.

Le-ar fi fost imposibil să păstreze secretul. În primul rând, la mai puțin de un kilometru depărtare se aflase o barcă lungă cu echipaj complet, care ieșise la antrenament. Oamenii au auzit zgomotul exploziei când raza laser a trecut prin zidul clădirii în care era vid. Toți cei treizeci și patru de oameni de pe barcă, vâslași, cârmaci și cel care ținea ștrocul, au văzut cum o parte a clădirii s-a năruit, după care a urmat o ploaie de stropi.

Din poziția în care se găseau, acești oameni nu au putut vedea artefactul. Însă clădirea era monitorizată permanent de o cameră telefoto automată, pe care CNN o montase pe versantul Muntelui Vaia, care străjuia golful. Această cameră a surprins prăbuși-

rea clădirii, și a transfocat imaginea asupra artefactului care revenise netulburat în poziția pe care o avusese inițial.

Nimeni din Samoa nu a știut că la cinci minute după aceea, în Washington, s-a desfășurat o conferință în mare grabă, președintele fiind smuls de la o partidă nocturnă de poker pentru a stabili dacă era cazul ca insula să fie transformată în vaporii. Cineva s-a dovedit îndeajuns de fățarnic să arate că acela nu ar fi un act de război, întrucât nu se înregistraseră ostilități între cele două națiuni, iar una dintre ele avea să dispară după explozie. Răspunsul președintelui la această afirmație fusese scurt, ca de obicei, după care el revenise la joc, nu înainte de a solicita ca a doua zi, la prima oră, să i se prezinte un rezumat al evenimentelor.

Acest raport avea să aibă ceva mai puțin de o pagină. Poseidon nu discuta cu nimeni, iar membrii echipei NASA respectau condițiile contractuale.

Au rulat banda video de zeci de ori, au ve-

rificat datele culese de senzori, și, la cea de-a o suta vizionare, și-au dat seama că știau mai puțin decât la început. Când laserul a atins 72% din putere, temperatura artefactului a început să crească pe toată suprafața. Când a ajuns cu 1,2 °C peste temperatura mediului, obiectul s-a ridicat în diagonală față de suportul său, cu 18,3 centimetri pe secundă, deplasându-se la un unghi de 45 până a ajuns deasupra tunului care emitea raza laser. Apoi a coborât spre podea. Era ca și cum cineva ar fi scăpat un bloc de locuințe peste un pahar de vin. Pardoseala nu a rezistat.

Porțiunea de sub suport nu s-a prăbușit; era sprijinită independent. Probabil s-ar fi năruit dacă artefactul ar fi căzut pe el. Însă acesta păruse să manifeste interes doar față de laser. Când a revenit, s-a așezat pe suport la fel de ușor ca o pană.

Pentru acea parte, cercetătorii s-au văzut obligați să analizeze înregistrarea CNN, deoarece camera lor rezistentă zăcea brutaliza-

tă pe fundul golfului, iar sursa ei de alimentare transmitea înregistrări ce înfățișau mărul tulburat și învârtel. La exact 1,55 secunde după ce s-a prăbușit în apă, stropind totul în jur, artefactul s-a ridicat din apă, cu viteza constantă de 18,3 centimetri pe secundă și s-a așezat la loc pe suport. Scena era neschimbată și la câteva minute după aceea, când Russ și Jan au ajuns acolo cu bicicletele.

În vreme ce o echipă de lucru s-a apucat să reconstruiască încăperea pentru artefact și mediul său de protecție, o altă echipă de la NASA — mai precis, membrii ei purtau salopete cu inscripția NASA — a recuperat laserul scufundat și sursa de energie și a analizat pagubele produse. Acestea erau grave.

De obicei, Jack Halliburton nu intra neașteptat în camera 7. Cele nouă persoane care stăteau la masa plină de rapoarte și rămășițe de la prânz au amuțit când el a pătruns pe ușă.

Russ a fost unul dintre cei mai surprinși.

— A, Jack. Vrei un sandviș?

Jack a clătinat din cap și s-a așezat pe scaunul ce i s-a oferit.

— Aș dori să văd evoluția puterii laserului chiar înainte ca artefactul să fi căzut peste el.

Moishe Rosse, care devenise specialistul lor în laser, a ridicat două tastaturi cilindrice și a început să caute, folosind televizorul cu ecran mare drept monitor.

— Avem o funcție în scară, a spus Russ. Se oprește singur.

— Exact. Vreau să știu exact când s-a întâmplat asta, și de ce.

— Ar fi o chestie de noroc dacă am afla motivul.

Măruntaiele sursei de energie fiind strict secrete, le-au folosit drept cutie neagră; ele ofereau strict ceea ce li se cerea.

— M-au lămurit într-o oarecare măsură.

Pe ecran a apărut un grafic familiar, arătând creșterea, apoi scăderea bruscă a puterii laserului. Abscisa graficului prezenta si-

tuația în microsecunde.

— Împărțiți ecranul în două și să vedem ce se petrece pe banda video înregistrată în timp real cu câteva microsecunde înainte ca puterea să cadă.

Artefactul se ridica încet, câte doi milimetri la fiecare microsecundă. Imaginea s-a derulat încet — înregistrarea cu viteză redusă a dislocării violente — când fasciculul laserului a alunecat sub artefact și a trecut prin zidul din partea opusă.

— Stai. Oprește exact acolo. Ora respectivului cadru era 06.39:23,705. Graficul arăta că puterea se opriase la 06.39:23,810.

— Mai mult de o zecime de secundă. Așadar? a întrebat Russ, și a făcut un gest către ecran. Ce v-au sugerat toate astea?

Ceilalți presupuseseră că laserul se opriase automat, datorită vreunui circuit de intern de siguranță, ori că totul se produsese din cauza violenței imploziei. Cei de la instituția federală nu au scos o vorbă.

Jack a rămas tăcut și privit îndelung în gol.

— Evident, a zis el într-un târziu, la momentul 23,810, tot plutoniul din reactor s-a transformat în plumb.

— A devenit plumb?

— Exact. De aceea n-a mai funcționat. N-ai cum să scoți apă din piatră seacă.

— Doamne Dumnezeule, s-a minunat Moishe. Și unde a ajuns toată energia aceea?

— Din câte bănuiesc eu, a înghițit-o micul nostru prieten.

— Câte grame de plutoniu? a întrebat Russ.

— Încă nu ne-au spus. Dar s-au agitat neînchipuit de mult. Nu cred că este vorba de grame. Mai curând ne putem referi la tone, kilotone ori megatone.

— Echivalentul în trinitrotoluen, a precizat Russ.

Jack a încuviințat cu un gest.

— Vor să evacueze insula.

— Megatone, atunci? a exclamat Russ, făcând ochii mari. Înseamnă că am stat pe o bombă?

— După cum vă spuneam, ei nu vorbesc de cifre. Pe de altă parte, am o bănuială că nici nu-i interesează dacă artefactul explodează. După părerea mea, vor să-l transforme în atomi dacă pare periculos.

— Dacă!

Jack a plimbat privirea roată prin încăperea.

— Eu cred că vom pierde și câțiva membri ai echipei. Nu cred că voi învinui pe vreunul că pleacă.

Moishe a rupt tăcerea.

— Cum să facem așa ceva, mai ales că lucrurile abia cum devin interesante?!

Nu aveau cum să mute 200.000 de samoani doar spunându-le: „Sunteți în pericol; trebuie să plecați.” Pe de o parte, în Samoa Independentă, termenul de „independent” se referea în primul rând la America. Cei care voiau să trăiască sub dominația Unchiului Sam, puteau lua primul vapor spre Samoa Americană.

Se mai puneă problema amplasării aces-

tor oameni. Samoa Americană era peste măsură de aglomerată. Noua Zeelandă și Australia își închiseseră granițele, pentru că primiseră deja mai mult de 100 000 de samoani în cursul ultimului secol — iar acea emigrație îi ajuta pe cei care voiau să abandoneze stilul de viață tradițional de acasă.

Celelalte insule din arhipelag erau, în mare parte, fie jungle de nepătruns, fie pustiuri alcătuite din materiale vulcanice. Pe Savai'i, într-o salbă de orășele de-a lungul coastei locuibile, se îngrămădiseră 60 000 de oameni, și cei de acolo nu erau dispuși să-i mai primească și pe alții.

În plus, majoritatea samoanilor erau profund religioși și oarecum fataliști. Dacă Dumnezeu hotărâse să-i măture de pe fața pământului, atunci, făcă-se voia Lui. Și ar fi dat dovadă de lipsă de respect, ba chiar ar fi comis un sacrilegiu, dacă și-ar fi abandonat căminele, când aveau generații de strămoși îngropați exact în fața caselor. Sondajele indicau că până și în cazul în care Statele Uni-

te ar fi achitat integral costurile strămutării, nici măcar 20% din oameni nu ar fi vrut să-și părăsească locuințele și mediul în care trăiseră până atunci.

Samoanii au afirmat că ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi fost mutat artefactul. Terenul nu aparținea companiei Poseidon, și nici guvernului SUA; era închiriat. Familia care avea terenul în proprietate îi putea evacua.

Jack s-a slujit de toată priceperea lui de negociator pentru a rezolva acest aspect al problemei. A avut o discuție cu bătrânii satului, care alcătuiau fono, și a arătat că evacuarea lor, deși o acțiune firească de apărare, avea și aspecte negative. Însemna, de fapt, capitularea în fața puterii nucleare a SUA. Ar fi însemnat o încălcare a acordului — acord ce presupunea mult mai mulți bani și un prestigiu cum satul respectiv nu avusese nicicând — iar unii ar fi considerat asta drept o umilire. Pe de altă parte, dacă localnicii cooperau, în semn de recunoștință, Jack avea să le renoveze ambele școli și să construias-

că o nouă biserică.

Nici măcar nu a menționat numele de Poseidon. Înțelegerea se încheiase cu el.

Asta însemna să suporte renovarea altor două biserici și finanțarea inaugurării acestora. Însă promisiunile făcute trebuiau onorate.

(Faptul că guvernul samoan dorea ca satul să-i evacueze pe cei de la Poseidon funcționase în avantajul lui Jack. Constituția prevedea precedența legilor satului și nici măcar nu se punea problema că în chestiuni ce țineau de proprietăți imobiliare — un subiect delicat pe o insulă cu o suprafață fixă — legea locală avea întâietate față de cea federală. Iar bătrânii satului au simțit chiar o bucurie când au reafirmat acel principiu.)

Lucrările de reconstrucție au fost majore. În afară de faptul că asigura izolarea mediului, domul de deasupra zonei experimentale trebuia să slujească drept volum dublu de reținere a suflului unei explozii, adică, un dom de titan înăuntrul unuia din oțel. Jack,

Russ și Jan și-au unit forțele pentru a se opune acestor cheltuieli și complicații suplimentare. Dacă artefactul hotăra să explodeze, domurile respective puteau la fel de bine să fie confecționate și din carton.

Rămas sub egida NASA, dar având ceva mai mulți bani și mai multă obrăznicie decât agenția, Guvernul a afirmat că probabil așa stăteau lucrurile. Domul dublu era doar o precauție, pentru orice eventualitate.

Tot pentru „orice eventualitate” erau și colierele care aveau menirea de a reține artefactul, acestea fiind atașate la cabluri groase cât brațul, și erau ancorate strașnic în rocă. Se calculase forța necesară să ridice artefactul de pe postament; colierele puteau rezista la o forță de șase ori mai mare. Cei care văzuseră grația și dezinvoltura cu care, plutind, artefactul se ridicase de pe postament, nu și-ar fi pus nici o nădejde în acele cabluri.

Iar acum venise rândul lui Jan să conducă ostilitățile. După ce artefactul fusese opărit,

înghețat și violentat, cu rezultate dezastruoase, sosise vremea să i se vorbească blând.

BERKELEY, CALIFORNIA, 1948

De astă dată, colegiul s-a dovedit mai greu. Oceanografia prezentase un interes firesc pentru mutant; engleza și literatura erau cu totul altceva, mai ales la cursurile avansate pe care le impuneau performanțele din liceu ale lui Stuart. Mutantul a tras din răspuțeri vreme de un semestru, după care a schimbat materia de bază, alegând antropologia.

Era la fel de firesc să aleagă antropologia, pentru că, într-un ritm accelerat, de șaisprezece ani studia rasa umană în mod obiectiv. Singura problemă era că trebuia să-și limiteze răspunsurile și lucrările la percepții corespunzătoare unui tânăr din Iowa, inteligent, dar nu prea cunoscător în ale lumii —

care nu călcase vreodată într-un azil pentru bolnavi mintal și nici într-o tabără de instrucție, și care citise despre Bataan doar din ziare.

Mutantul se schimba. Nu avea să devină vreodată uman, însă era suficient de uman ca să stabilească o empatie cu profesorii săi. Aceștia încercau să înțeleagă condiția umană și să transmită aceste cunoștințe — însă erau ei înșiși prizonieri în trupuri umane; captivi ai culturii umane, tot astfel cum insectele din vechime apăreau prinse în ambră.

Din acest punct de vedere, mutantul beneficia de un avantaj. Indiferent de natura lui, uman nu era. A început să creadă că nici măcar nu provenea de pe Pământ.

Cu câteva luni înainte de a ieși din mare, ajungând pe pământul Californiei pentru a doua oară, un pilot pe nume Kenneth Arnold văzuse o formație de discuri zburătoare zburând șerpuit prin munții Cascade din Statul Washington. Și persoane de la sol susținuse-

ră că le văzuseră.

Apoi s-a stârnit multă vâlvă când unul dintre acele obiecte se prăbușise în apropiere de Rosswell, New Mexico, cu toate că inspectorii Forțelor Aeriene au afirmat că era vorba doar de un balon meteorologic, în ciuda acestora, credința în „farfurii zburătoare” a persistat.

În primul an petrecut de mutant la Berkeley, un pilot al Gărzii Aeriene Naționale s-a prăbușit în încercarea de a intercepta un asemenea Obiect Zburător Neidentificat, nume sub care acestea ajunseseră să fie cunoscute. Forțele Aeriene au inițiat Proiectul Semnul pentru a investiga OZN-urile.

Mutantul urmărea cu aviditate relatările din presă privind această problemă. După cum s-a constatat, deși rapoartele din cadrul proiectului respingeau ideea originii extraterestre a acelor lucruri, susținând că OZN-urile erau interpretări eronate ale unor fenomene naturale, „Evaluarea Situației”, un document strict secret, emis anterior, trăgea

cu totul alte concluzii, însă acel document avea să rămână secret multă vreme.

Proiectul a fost botezat Proiect Grunge, iar la încheierea sa, în 1949, cei de la Forțele Aeriene au negat în mod explicit posibilitatea originii extraterestre, adăugând isteria de masă și „stresul de război” la lista explicațiilor, în afara fenomenelor naturale, afirmând de asemenea că multe dintre observațiile raportate reprezentau înșelătorii ale unor persoane care urmăreau publicitatea ieftină sau erau halucinații ale unor oameni cu tulburări mintale.

Majoritatea profesorilor de antropologie ai mutantului acceptaseră isteria de masă/stresul de război drept explicații, însă mulți dintre studenți erau de altă părere. Ei socoteau că era o acțiune secretă a guvernului.

Nenumărate cărți și reviste susțineau acest punct de vedere, dar mutantul le-a găsit neconvingătoare, deși avea certitudinea că pe Pământ exista cel puțin o entitate de

pe altă planetă. La data la care Proiectul Blue Book a înlocuit Proiectul Grudge, mutantul își îndreptase atenția în altă parte.

A căutat, atât în legende, cât și în relatări științifice, ființe care își schimbau forma, ori oameni bănuți a fi nemuritori, invulnerabili. Existau mai multe legende decât fapte științifice, iar toate erau îngropate în istorie și memorie.

În timpul câtorva vacanțe, a plecat pe furis de la Berkeley ca să găsească și să discute cu unii pe care îi bănuia de origine extraterestră: doi bărbați care-și schimbau pielea anual, ca șerpii, și o femeie care susținea că elimina oase, acestea ieșindu-i prin piele. Femeia era o impostoare, iar cei doi bărbați erau evident umani, dar ciudățenii din punct de vedere dermatologic. Unul dintre ei își decojise o mână, întorcând pielea pe dos, operațiune care îi luase o săptămână; el i-a permis mutantului să și-o tragă pe mână ca pe o mânășă.

Dar tot uman rămânea. Însă, în mod in-

stinctiv, și mutantul își ascunsese adevărata natură, încă de la început, și reușise să rămână nedepistat până la acea dată. Poate existau și alții care procedau la fel.

O scurtă perioadă, s-a gândit să publice în ziarele din marile orașe un anunț care să sune: „Sunteți fundamental diferit de restul umanității?” însă cunoștea suficient de bine natura umană ca să anticipeze ce răspunsuri va primi.

Nu s-a gândit la posibilitatea existenței unei entități precum cameleonul, care îl putea căuta pe autorul anunțului cu intenții ucigașe. Dar la vremea aceea nu credea că ar putea muri.

FORT BELVOIR, VIRGINIA, 1951

Și cameleonul manifesta interes față de OZN-uri; spre deosebire de mutant, el s-a dus direct la sursa informațiilor.

Își petrecuse mii de ani în diverse armate și, la o adică, fusese nazist în cursul celui de-al doilea război mondial. Războiul din Coreea i se păruse dezagreabil, dar cunoștea destul de bine sistemul militar și ierarhia de acolo, ca să-și dea seama că trebuia doar să aibă răbdare să devină funcționar la Pentagon, mai precis Om al Aerului (o funcție ce se crease de o lună) clasa a IV-a Patrick Lucas. După ce a ajuns să facă parte din personalul Pentagonului, a aflat ponturi și informații confidențiale și a reușit să se strecoare în Proiectul Blue Book.

Odată ajuns acolo, s-a îngrijit de propria promovare într-un mod inelegant, lucru pe care îl mai făcuse și înainte: când un ofițer necăsătorit a fost inclus în personalul care lucra la proiect, cameleonul i-a studiat dosarul personal, s-a împrietenit cu el încă din prima zi, a ajuns singur cu el în apartament și l-a ucis.

În cadă, a efectuat o autopsie superficială, însă îndeajuns de minuțioasă ca să se asigure că ofițerul era uman — pentru că, dacă ar fi existat, o entitate asemănătoare cameleonului ar fi fost la fel de mult atrasă de Proiectul Blue Book.

Sub numele de Patrick Lucas, a scris un bilet anunțând că se sinucide, iar la ora două dimineața a schimbat uniforma și tăblița de identificare cu ofițerul. După ce pierduse mai tot sângele, palid la față, ofițerul arăta ca un om beat, care nu mai știe de el. Cameleonul l-a cărat la mașina lui și a oprit pe un drum din apropiere de Vienna, Virginia. A turnat din belșug benzină peste cadavru și

scaunul șoferului, a azvârlit un chibrit aprins și s-a transformat aproape instantaneu, luând înfățișarea ofițerului. Apoi a fugit printr-o pădure, revenind în sânul civilizației.

În scurtul articol apărut într-un ziar s-a spus doar că în incendiu cadavrul se carbonizase și nu a putut fi identificat, însă mașina era înmatriculată pe numele unui funcționar de la Pentagon. În aceeași dimineață, investigatorii au găsit biletul de adio, iar cazul a fost clasat. Colegii de serviciu au clătinat din capete; Lucas fusese un solitar.

Și noul locotenent părea un solitar, iar după ce s-a răspândit zvonul că ar fi fost infiltrat de CIA, oamenii au preferat să-l ocolească.

Vreme de câteva luni, misiunea locotenentului în care se transformase cameleonul a fost de a analiza rapoartele referitoare la OZN-uri, pentru a găsi acele 10% dintre ele care meritau să fie investigate în continuare.

A comandat calendare din anii precedenți,

mergând până în 1948 și, cu ajutorul unor efemeride¹ a marcat serile și diminețile când planeta Venus era deosebit de luminoasă. În felul acesta a economisit mult timp.

Știa de Proiectele Semnul și Grudge, și nu a rămas surprins când a perceput că oamenii care lucrau la Proiectul Blue Book manifestau mai puțin interes față de evaluarea științifică a rapoartelor privind OZN-urile decât față de stabilirea de relații publice. Unii vedeau în asta dovezi privind o conspirație, însă cameleonul și-a dat seama că, de fapt, era vorba de modul conservator de gândire al militarilor de carieră. În esență, prin Proiectul Blue Book se înțelegea un ofițer și câțiva oameni cu funcții mărunte, la care se

¹ Efemeride - un tabel care prezintă pozițiile Soarelui, Lunii, planetelor, asteroizilor sau cometelor pe cer la un anumit moment. În scopuri științifice, un efemeris modern cuprinde programe de computer care generează poziția corpurilor cerești la orice dată dorită de utilizator (n. tr.).

adăugau câteva zeci de alți oameni, atât militari, cât și civili, care, din când în când, își băgau nasul prin dosare.

Avea senzația că își petrecea la fel de mult timp cu reporteri și politicieni pe cât își petrecea cu probleme de OZN. Ori de câte ori aveau o zi cu o recoltă slabă de știri, reporterii veneau personal sau telefonau, dorind ceva ca să umple măcar o rubrică din ziare. Politicienii cereau să li se spună de ce nu se făcuse nimic în privința observațiilor raportate în circumscripțiile lor.

Cu instinctul militar tipic atunci când e vorba de a pune omul potrivit la locul potrivit, cameleonul a fost desemnat să răspundă la telefoane. Desigur, avea o experiență de mii de ani în relațiile cu oamenii. Însă tactul nu fusese niciodată arma lui preferată.

Cameleonul i-a studiat pe colegii investitori la fel de atent ca și pe piloți, polițiști și fermieri care raportaseră asemenea fenomene, considerând că dacă pe lume mai exista unul ca el, atunci aceste trebuia să

graviteze prin zona Fort Belvoir. Însă omologul său se afla pe cealaltă coastă a Americii, pornit într-o căutare asemănătoare, dar în felul său, și renunțase să mai creadă în farfurii zburătoare.

După încă un an, și cameleonul a procedat la fel. Într-o bună zi, în loc să se prezinte la slujbă, a mers cu mașina până la Washington și și-a cumpărat o mulțime de haine de lucru de la magazine de îmbrăcăminte second hand, iar pe la ora la care superiorii săi și-au dat seama că unul dintre investigatorii lor părăsise sistemul fără să ceară aprobare, cameleonul lucra deja la o fermă de vaci din vestul statului Maryland.

Ideea de a transmite către inteligențele extraterestre mesaje care să nu depindă de limbaj a apărut încă din 1820: genialul matematician Cari Friedrich Gauss a propus defrișarea unei suprafețe uriașe din pădurea siberiană și semănarea de grâu în pătrate care să reproducă teorema lui Pitagora. Folosindu-se de un telescop nu foarte puternic, un observator de pe Marte putea să vadă acel desen.

În secolele al XIX-lea și XX au fost avansate și alte idei, precum folosirea de oglinzi care să reflecteze lumina soarelui, focuri uriașe care să sugereze forme geometrice, ori aprinderea și stingerea ritmică a luminilor unui oraș.

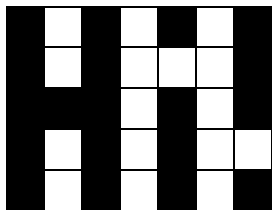
În 1960, cum Marte nu mai prezenta interes, Frank Drake și alții au propus elaborarea unui „cod Morse” detectabil de la distanțe interstelare, folosindu-se radiotelescoapele ca emițătoare, în loc de antene, transmițându-se un fascicul îngust de informații sub formă digitală. Ideea de bază pornea de la presupunerea că orice civilizație, suficient de avansată ca să recepționeze mesajul, ar putea înțelege aritmetica binară. De aceea, s-au trimis de fapt o serie de linii și puncte care spuneau „ $1 + 1 = 2$ ” și porneau de la această premisă. Ideea era de a se crea un tipar, o formă rectangulară alcătuită din pătrate care să constituie o imagine inteligibilă înnegrindu-se unele căsuțe (corespunzând cifrei 1) și lăsând altele neatinse (corespunzând cifrei 0) — totul semănând cu un careu de cuvinte încrucișate înainte de a fi completat. Pentru ca acesta să aibă înțeles, trebuiau cunoscute dimensiunile formei rectangulare. Modalitatea cea mai simplă era de a transmite informația linie cu linie, dar

cu pauze între ele. Apoi, o pauză mai lungă, și repetarea procedurii, spre confirmare.

Acest lucru cere mult timp. Drake a sugerat că un șir lung de 1 și 0 ar fi suficient, dacă ar exista modalitatea de a stabili câte dintre ele alcătuiesc o linie.

Răspunsul a venit sub forma numerelor prime. Orice pereche de numere prime înmulțite între ele dă un număr ce nu poate fi obținut prin înmulțirea altor două numere. Numărul 35 nu se poate obține decât prin înmulțirea lui 7 cu 5, așadar, un extraterestru cât de cât, inteligent ar putea analiza acest șir de 1 și 0:

1001010110101010101010111010101010 și ar obține următoarea formă rectangulară.

Bineînțeles că o figură 5 pe 7 este la fel de

probabilă, însă rezultă următorul desen, despre care sperăm că nu reprezintă o insulă în limba extraterestrilor.

Cu un număr suficient de spații, diferența dintre ordine și haos este evidentă. Exemplul lui Drake conținea 551 de caractere, care alcătuiau o hartă de 29 pe 19 spații. Sigur că nu rezulta un cuvânt englezesc; de fapt, se voia a fi un semnal „primit”: înfățișa o schiță a unei creaturi extraterestre și o diagramă a sistemului său solar, împreună cu alte forme care indicau că viața lui are la bază carbonul, că era înalt de 31 de lungimi de undă, și că existau șapte miliarde de indivizi pe planetă — și trei mii de coloniști pe următoarea planetă și 11 exploratori pe următoarea. Mesajul pe care Jan voia să îl transmită artefactului folosea aceeași tehnică, deși el putea fi ceva mai complicat, deoarece receptorul se găsea la câțiva centimetri depărtare; nu la ani lumină, începând cu aceeași aritmetică și matematică, a trecut de desenul schițat plus diagrama ADN pentru a alcătui

reprezentările digitale actuale ale teoriei relativității a lui Einstein, fotografii ale unor oameni diferiți, o fugă de Bach, una dintre stampele lui Hokusai înfățișând muntele Fuji și pictura Fata cu cercei de perle a lui Vermeer, în alb și negru.

Transmiterea semnalului a durat aproximativ cincisprezece minute. Concentrându-se asupra unor părți ale artefactului, s-au folosit toate frecvențele, începând cu microunde și terminând cu raze X; au bătut mesajul mecanic pe suprafața obiectului. Sigur, nu aveau cum să anticipeze reacția lui. Poate că răspundea în vreun mod ce nu putea fi detectat — spunându-le: „Terminați și lăsați-mă în pace!” Era normal totuși să se aștepte un răspuns care să fie oarecum similar mesajului: prin lumină sau sunet, într-o secvență binară similară.

Da, putea fi și o mașină lipsită de inteligență, capabilă să se ferească de pericole care i-ar distruge integritatea și nimic altceva.

După două săptămâni de încercări, fără nici un rezultat, Jan și-a pierdut curajul. I-a invitat pe Russ și pe Jack să o întâlnească la restaurantul Sails pentru a lua cina și a stabili câteva puncte strategice.

Cei doi bărbați au apărut împreună exact în clipa în care a izbucnit furtuna de la apusul soarelui. Soarele devenise un balon roșu la orizont, în vreme ce pânza ploii a traversat zona portului. Fără tunete sau fulgere; doar un torent de apă.

— Încă o zi minunată în paradis, a zis ea.

— Extraterestrul încă n-a telefonat acasă? a întrebat Jack și s-a așezat.

— Are „convorbiri în așteptare”.

Chelnerul le-a adus lista de vinuri. Jack a făcut un gest sugerând că nu are nevoie de ea și a comandat o sticlă de Bin 43.

— Și, ce părere ai? a întrebat-o Russ.

— Deocamdată, nici una. Și-a umplut cana dintr-un ibric de argint. Cred că ar fi momentul să trecem la faza mediilor planetare. Dacă va reacționa la așa ceva, pot repeta al-

goritmul Drake, a spus ea, apoi a sorbit din ceașcă. Așa cum zici tu, Russ, poate doarme ori se află într-o stare de hibernare. Poate că dacă reproducem condițiile de pe planeta mamă, va fi dispus să comunice cu noi.

Jan a tresărit, pentru că o pală de vânt a azvârlit spre ea câțiva stropi de ploaie.

— Chelner, a spus Jack, ridicându-se și făcând semn către o masă dinăuntru restaurantului. A luat ibricul lui Jan și, în timp ce o femeie aprindea lumânările de la masă, chelnerul a apărut cu sticla comandată și trei pahare.

— Sunt dispusă să am răbdare, a zis Jan, procedând la ritualul de degustare a vinului.

— Dar nu e vorba de răbdare. A pus palma peste buza paharului de vin. Cred că am făcut tot ce s-a putut în privința asta.

— Da, știam că vom afla totul ori nimic, a spus Russ.

Doar o privire la obiect și vom... A ridicat din sprâncene și a luat o înghițitură de vin.

— Da, vom afla, a zis ea. Dar, deocamdată,

nimic. Să mergem mai departe.

— Și o luăm de la început? a întrebat Jack. Cu atmosfera de pe Mercur?

— Cu oricare, a spus Russ. Atmosfera de pe Mercur ne costă mai puțin. E vorba doar de arșiță și vid.

— Și ce-ați hotărât? El s-a uitat la Jan.

— Acustica e soluția. Vrem să comunicăm în continuare mesajul prin lovirea suprafeței obiectului. Dacă răspunde printr-un sunet, nu-l vom putea auzi în vid.

— Putem lega un fir metalic, pe care îl ținem întins, a spus Jack, la fel ca la telefonul făcut din două cutii de conserve legate cu un fir.

— Greu de trecut așa ceva prin zid fără să atenuăm vibrațiile.

Jack a ridicat din umeri.

— Atunci nu-l mai treci prin perete. Și-a desfăcut șervețelul de hârtie și apoi a scos un stilou pe care l-a deschis. A desenat un pătrat înăuntrul altui pătrat și a legat pătratul interior de cel exterior cu arcuri. Vedeți?

Avem firul întins care trage de partea din spate a acestuia — și a atins pătratul interior — iar el acționează ca un difuzor demodat. O să vibreze imitând vibrațiile artefactului.

— Dar tot nu vom putea auzi, a insistat Jan.

— Da, dar putem urmări procesul. Desenăm o grilă pe pătrat și fixăm o cameră asupra lui.

— Aha, transformarea Fourier, a spus Russ pe un ton aprobator.

— Ei, mare brânză, a spus Jack.

— Nu avem brânză, i-a explicat chelnerul, care tocmai apăruse în spatele lui. Vă putem oferi budincă de scoici sau pui cu ciuperci.

Russ s-a uitat la chelner și a constatat că acesta nu glumea.

— Bine, budinca aceea și pește masimasi la grătar.

— Și eu la fel, a zis Jan.

— Ca de obicei, a spus Jack.

— Colesterol cu sos de colesterol, a glumit Jan.

— Și vin roșu la pește?

— Bin 88, au spus Jack și Russ în același timp. Dar de data asta vreau să fie cu adevărat arsă, a spus Jack, referindu-se la friptura de vacă. Dar rece la mijloc.

Chelnerul a dat aprobator din cap. Russ i-a imitat accentul:

— Sir, nu putem garanta că veți supraviețui acestei mese. Vitele din Samoa au niște paraziți pentru care nu s-au găsit nume în nici o limbă occidentală.

Jack a zâmbit și a umplut ambele pahare cu vin alb.

— Mercur, da? Iar apoi sărim pe Marte. Vid, și puțin bioxid de carbon. După aceea, Venus și planetele gazoase.

— Da, cu nume frumoase pentru trupe rock, a spus Russ.

— Titan? a întrebat Jan. Ori Europa?

— Cred c-ar merita încercarea, a zis Russ. Și chiar spațiu cosmic simplu, cu 2,8 °C deasupra lui zero absolut. Pesemne că a petrecut mult timp într-un asemenea mediu.

— Stați puțin, a spus Jan, și a scos un computer vechi din geantă. A derulat tastatura și a scos antena, după care a tastat câteva cuvinte. Să lucrăm metodic. Începem cu mediul de pe Mercur.

Au parcurs jumătate din sistemul solar până să le sosească mâncarea și l-au terminat la sherry și brânzeturi, alcătuind o idee de program. Aveau să rezerve câte o zi fiecărui mediu, și între una și patru zile, între acestea.

Mercur cel fierbinte; Marte cel glacial; Titan, rece și otrăvitor; arctica Europa, apoi modelul Jupiter: hidrogen și heliu în formă lichidă la presiune înaltă, curgând cu 150 de metri pe secundă, aseasonat cu metan și amoniac.

Jan a luat o gură de sherry și a derulat programul alcătuit.

— E ceva care mă deranjează. Jack a dat din cap.

— Presiunea din cameră...

— Nu. Ce ne facem dacă artefactul înțele-

ge greșit? Dacă-și închipuie că vrem să-l atacăm?

Russ a râs oarecum stânjenit.

— Credeam că eu sunt forma antropomorfică, nu el.

— Dacă face săritura aceea de pe pedestal cât e în simularea atmosferei de pe Jupiter...

— Ar fi mai rău decât o bombă care explodează deasupra solului, a zis Jack. Ar rade totul. S-ar auzi și-n Samoa Americană.

— Ba chiar și-n Fiji, a spus Russ. Chiar și Honolulu.

CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS, 1967

Vreme de câteva luni, mutantul și cameleonul s-au aflat în același oraș, făcând cam același lucru.

Cameleonul era la MIT și studia inginerie maritimă, îl încântase perioada petrecută în Coreea ca ofițer naval, iar acum voia să învețe mai multe despre proiectarea navelor de luptă.

Îl delecta orice avea legătură cu uciderea. În 1960, mutantul își luase doctoratul în antropologie. Combinând cunoștințele sale privitoare la biologia Pământului și cele legate de culturile ce se târau pe planetă era convins că sigur provenea de pe altă lume. De aceea s-a dus la Harvard cu scrisori de recomandare, măsluite în mod impecabil (deve-

nind din nou un tânăr californian), și a început să studieze astronomia și astrofizica.

Chiar dacă probabil au călătorit laolaltă pe Linia Roșie¹, ori au fost în același timp la locul Plugul și Stelele, pesemne că nici unul nu și-a dat seama că se afla în compania unui seamăn. Amândoi stăteau cu ochii în patru după alți extraterestri și aveau o experiență prea bogată ca să se dea de gol.

Nici unul dintre ei nu a fost recrutat pentru a participa la războiul din Vietnam. Mutantul a mimat un ulcer stomacal grav. Cameleonul și-a luat diploma de masterat și s-a înscris la Școala de Ofițeri de Rezervă.

Așadar, în timp ce cameleonul îndrepta tunurile către ținte nevăzute din jungla vietnameză, mutantul îndrepta telescoape uriașe către ținte nevăzute din afara galaxiei.

¹ Red Line („Linia Roșie”) este o linie de metrou din Boston, numită astfel pentru că trece prin Cambridge, unde se afla Universitatea Harvard, a cărei culoare tradițională este roșul-sângerieu (n. tr.).

Număra în primul rând fotoni și introducea rezultatele obținute într-un program BASIC, cu ajutorul căruia obținea un anumit fel de adevăr. Uneori, spre deosebire de astronomii profesioniști, mutantul decupla telescopul de contorul său fonic și se uita prin el la cerul înstelat al nopților.

Îl fascinau formațiunile globulare și în cele din urmă le-a fotografiat pe toate cele o sută și ceva care se vedeau din Massachusetts. Și-a văzut căminul, M22, arătând ca un glob neclar presărat de scântei, și a revenit cu ochii de multe ori asupra sa, fără să-și dea seama de ce.

În 1974, mutantul și-a luat masteratul în astronomie, însă a descoperit că ar vrea să știe ceva mai multe despre computere și abia după aceea să-și continue căutările, de aceea s-a mutat la MIT vreme de câțiva ani, unde a studiat electrotehnica și informatica.

Doi dintre profesorii lui mai avuseseră un extraterestru ca student.

I-a plăcut ținutul, de aceea s-a întors la

Harvard pentru a-și lua diploma în astrofizică, bucurându-se de o altă întâlnire întâmplătoare. În cadrul activităților legate de absolvire, a corectat unele lucrări de la un curs elementar de astrofizică, numit Atmosfera Soarelui și a stelelor. Una dintre studente se numea Jan Dagmar, pe care avea să o reîntâlnească mai bine de patruzeci de ani după aceea, în Samoa.

Universitatea Harvard și-a respectat tradiția de a-și goni din cuib puii pe care i-a crescut, astfel că, după ce și-a luat doctoratul, mutantul a trebuit să-și caute de lucru în altă parte. Locul cel mai potrivit era Radio-Observatorul Național din Green Bank, din West Virginia, unde Frank Drake demarase Proiectul OZMA care, după douăzeci de ani devenise Proiectul SETI, altfel spus, pentru Căutarea Inteligenței de Origine Extraterestră.

Mutantul a lucrat în cadrul proiectului timp de doi ani, sortând datele, apoi și-a luat un concediu de studii pe durată nelimitată și

a schimbat tot felul de profesii, fără nici o legătură una cu alta. O vreme, a fost dansatoare exotică și prostituată în timpul liber în Baltimore, după care a devenit bucătar într-un fast-food din Iowa City. Apoi s-a transformat într-o bătrână și a ghicit în palmă la bâlciurile din Midwest, după care a revenit în California sub forma lui Jimmy, devenind un împătimit de surf vreme de câteva sezoane.

Sacrificându-și jumătate din masă, s-a transformat într-un pitic și a lucrat ca jongler la Circul Barnum & Bailey, reușind să stabilească multe relații în lumea celor cu aspect ciudat. În acest fel a întâlnit oameni interesanți, dar, indiferent ce ar fi susținut ei, toți păreau să fie pământeni.

S-a căsătorit cu Femeia cu Barbă, un hermafrodit sardonice și cu un temperament stăpânit, rămânând împreună până în 1996. Mutantul a dispărut apoi, lăsând în urmă aproape trei kilograme de aur și nici o explicație, redevenind student.

După ce a absorbit doi câini vagabonzi, a revenit la tiparul Jimmy, însă a plecat din California, ajungând în Australia. A studiat științele mării la Monash University, dându-și seama că ceea ce învățase cu jumătate de secol înainte suferise revizuiți profunde.

Învățase să se încreadă în anumite senzații — amintiri îngropate atât de adânc în ființa lui, încât își pierduseră cu totul acest caracter — și una dintre ele era de afinitate cu adâncul apelor și cu Pacificul.

Au considerat că înainte de a începe experimentele de reproducere a mediilor planetare era prudent să construiască un zid de protecție contra exploziilor între laborator și insulă. Dacă s-ar fi întâmplat ca la simularea atmosferei de pe Jupiter să se producă o explozie, aceasta ar fi fost auzită și în Fiji, dar măcar nu ar fi șters Apia de pe fața pământului.

Zidul avea trei metri grosime la bază, cu o formă curbată spre vârf, unde ajungea la un metru grosime, fiind înalt de zece metri. Era un semicerc cu un diametru de 150 de metri, cu deschiderea către ocean. Cu toate că s-au angajat o serie de artiști locali să realizeze picturi murale pe fața dinspre uscat, acel

baraj se potrivea în peisaj ca un spin în ochi. Autoritățile locale nu s-au liniștit decât după ce s-au ales cu un autobuz și două vitralii pentru biserica metodistă.

În eventualitatea unei explozii, toată forța suflului, care altfel ar fi măturat insula, era deviată sau consumată pentru distrugerea barajului construit din beton spongios care mai curând s-ar fi lichefiat decât să cedeze.

Mai aveau însă câteva luni până să realizeze condițiile de pe Jupiter. Planul original era de a începe cu cea de pe Mercur, însă personalul tehnic a insistat ca mai întâi să reproducă atmosfera de pe Marte. Dintre tehnicieni, Naomi și Moishe plecaseră în Florida, unde obținuseră costume spațiale folosite de NASA și petrecuseră câteva săptămâni antrenându-se cu ele. Așa ar fi putut pătrunde în mediul marțian ca să verifice situația. Condițiile de pe Mercur erau mai severe; sistemele de condiționare ale costumelor ar fi rezistat doar perioade foarte scurte de timp. De aceea, părea normal să se în-

ceapă experimentele cu condiții care să permită contactul și controlul uman nemijlocit.

Prin urmare, în primele câteva zile, Naomi și Moishe s-au plimbat pe cele trei sute și ceva de metri pătrați de „Marte”, verificând etanșeitatea, testând toți senzorii și dispozitivele de comunicație în mediul relativ îngăduitor.

Doar relativ: presiunea atmosferică ajungea la o sutime din cea care se înregistra la nivelul mării, fără nici urmă de oxigen, ci doar bioxid de carbon, cu urme slabe de azot și argon. Și totul răcit la $-100\text{ }^{\circ}\text{C}$, apoi readus la o temperatură plăcută, adică $-26\text{ }^{\circ}\text{C}$, simulând-o pe cea de la ecuator în timpul verii marțiene. Lumina ambientală a fost foarte scăzută și de culoare roz, cu raze preponderent ultraviolete.

Mediul n-a provocat probleme serioase, astfel că Jan a repetat mesajul Drake de trei minute, transmițându-l prin lovituri și lumini intermitente la diferite lungimi de un-

dă, într-un șablon care va fi repetat în toate mediile: de la unde radio la microunde, prin domeniul de lumină vizibilă și până la lumină ultravioletă. Au hotărât că nu era cazul să ajungă până la raze gamma sau X, considerând că acestea ar fi putut fi percepute drept agresiune.

În planul original de rezervă, au început cu unde radio cu lungimea de undă de un metru, apoi au ajuns la o zecime de metru, după care, la microunde, la un centimetru, și așa mai departe, cele de-a șaptea și a opta iterație fiind în ultraviolet. Însă Jack a arătat că numărul zece nu reprezenta ceva deosebit decât pentru creaturile care au zece tentacule ori degete, astfel că, pentru a nu fi considerați părtinitori, au folosit ca divizor pi la pătrat, adică 9,8696.

Artefactul a tolerat condițiile tipice pentru Marte, dar nu a dat semn într-un sens ori altul, astfel că s-a eliminat atmosfera rarefiată, fiind înlocuită cu vidul fierbinte al planetei Mercur. Un soare artificial s-a târât

alene pe un cer simulat, timp în care, cu răbdare, prin acel infern încins la 320°C, suficient pentru a topi plumbul, s-au transmis mesaje prin bătăi, sunete și lumini.

Însă în comparație cu Venus, Mercur era un loc în care puteai merge la picnic. S-au așezat la adăpostul zidului și au pompat înăuntru bioxid de carbon fierbinte, până la 90 de atmosfere și la 464°C. Așa cum se întâmplase și în cazul simulării atmosferei de pe Mercur, temperatura artefactului s-a ridicat în același ritm cu cea ambientală. Reacția lui la mesajul lui Jan a fost aceeași tăcere. Au readus lent presiunea și temperatura la ambientul din Samoa, caldă pentru nord americani, chiar dacă ea era mortal de rece pentru venusieni.

Unele componente și o parte din cablaje fuseseră suprasolicitate, și nici componentei umane nu îi venise tocmai ușor. De aceea, oamenii și-au luat câteva zile libere, cât s-au asamblat și livrat o serie de piese de schimb din diverse țări, și au plecat să se odihnească

pe o insulă ceva mai demodată, ce se numea Savai'i.

După ce au admirat faimoasele „nări”¹, nu aveau mare lucru de făcut decât dacă ar fi fost surferi care-și căutau moartea cu lumânarea, astfel că majoritatea au făcut plimbări lungi, bucurându-se de liniște și pace. Unii dintre ei au urmărit, ori au jucat, partide de crichet. Jan a angajat o bătrână care să o învețe cum să vopsească pânza tradițională siapo, și a petrecut câteva după-amiezi făcând numai asta, confecționând pernițe pentru nepoți și ascultând în același timp vuietul hipnotic al valurilor oceanului spărgându-se de țărm, sorbind sucuri din fructe locale și fără a gândi prea mult. Sau cel puțin a încercat.

Au stat la venerabilul Safua Hotel, care era de fapt alcătuit din câteva cabane așezate în jurul unei faleze centrale, unde se serveau produse de bufet drept masă de seară, iar un bar automatizat slujea drept atracție și liant social.

Prin lege, pe insulă nu exista nici un local, astfel că distracțiile nocturne se organizau între patru pereți. Russ și Naomi au jucat șah, în vreme ce mulți alții au ascultat un grup înjghebat din localnici foarte tineri care alternau muzica modernă cu cea tradițională din Samoa. Aceștia din urmă au încercat să-i învețe pe oaspeți cum să danseze în stil samoan, dar fără succes, cu excepția lui Jack, lucru ce a surprins mai pe toată lumea. Jack a bolborosit ceva despre Hawaii, unde stătuse o perioadă cât satisfăcuse serviciul militar. După trei zile, au fost anunțați că se primiseră toate echipamentele de înlocuire, și că instalarea acestora avea să se încheie în dimineața următoare. Drept urmare, au luat un avion ușor pentru a se înapoia pe Apia — călătoria pe mare ar fi fost ceva mai neplăcută pentru majoritatea dintre ei — și folosind binocluri, au putut vedea din când în când pisici de mare și rechini în apa transparentă.

Muese, unul dintre tehnicienii de origine

samoană care rămăsese acasă, săpase o groapă adâncă pe plaja dintre zidul de protecție și laborator, unde făcuse un foc pentru a prăji un porc învelit în frunze de taro. În cursul după-amiezii, mai făcuse și o groapă superficială, învelise cartofi dulci în folie de aluminiu și pusese un grătar peste cărbuni pentru a frige pui și pește.

Jack a adus câteva vase cu gheață pentru băuturi și un butoi de bere, și i-a invitat pe toți cei patruzeci și opt de angajați din cadrul proiectului să vină la petrecere. Nu exista un motiv deosebit pentru a organiza o petrecere, dar nici nu aveau motive să se abțină. Activitatea avea să fie reluată din plin în următoarele zile.

Cu puțin înainte de apusul soarelui, Muese a dezgropat porcul și s-a chinuit jumătate de oră să-l porționeze, în vreme ce restul se ocupau de pui și pe porțiile de pon și masimasi. Reflectoarele de securitate s-au aprins automat, dovedindu-se mai puțin romantice decât torțele, însă dând lumină

mai bună pentru gătit și ales oasele de pește.

După acea masă somptuoasă, un grup s-a strâns în apropierea focului cu ghitare, o muzicuță, o vioară și un fluier, și a cântat muzică semănând cu cea irlandeză și gaelică, așa cum erau acestea cunoscute în Statele Unite. Russ și Jan s-au tras deoparte, luând cu ei o sticlă de vin alb de Burgundia, înfășurată într-un prosop umed.

— Și ce facem dacă ajungem la atmosfera jupiteriană și tot nu obținem nici un răspuns? a întrebat Russ.

Jan a ridicat din umeri.

— Cred că vom trece la acțiuni invazive. Jack avea sigur ceva idei. Deocamdată nu s-a pronunțat.

Russ și-a golit paharul, dar nu și-a turnat altul.

— Are și altceva decât idei. E vorba de o ofertă. Tocmai din China.

— N-a scos nici o vorbă până acum.

— Mda. Știu asta doar pentru că mă aflu în birou când mașina a decriptat mesajul.

Nu-mi putea cere să nu mă uit.

— Dă-mi voie să ghicesc. Vor să vâre obiectul în tocană cu ciuperci.

— Nici pe departe. Și, oricum, tocana asta e americană.

— Știu. Și atunci, despre ce este vorba?

— Vor participa la finanțare pentru lansarea artefactului pe orbită. Vor împărți costurile pentru patru rachete Long March.

— Și după ce îl plasează pe orbită?

— Cred că vor lua și laserul acela puternic, și-l vor folosi la capacitate integrală, fără să mai pericliteze Pământul.

Ea a clătinat din cap.

— Să mă anunți când se vor afla exact deasupra capului, ca să-mi caut o ascunzătoare.

— Cred că-l putem face să se răzgândească. Asta ar însemna să folosim banii puși la dispoziție de guvern. (Apoi a umplut paharele amândurora.) Trebuie totuși să venim cu altă idee.

Ea a rămas cu privirea la domul de izolare.

— L-am putea trimite în viitor.

— Dar întâi trebuie să construim o mașină a timpului.

— Mă refeream la ceva mai simplu. Facem un gard în jurul lui și așteptăm până când știința vine cu o soluție, a zis ea și a sorbit din pahar, privind spre dom. Să suspendăm proiectul vreme de zece, cincizeci ori o sută de ani.

— Mai curând îl văd pe Jack murind.

Ea a dat din cap.

— Așa gândeam și eu, și ceilalți.

WASHINGTON, D.C., 1974

Cameleonul a hotărât să se stabilească într-un loc și să facă avere. Fusesse bogat și în trecut, datorită prăzilor de război, dar nu ajunsese un capitalist bogat, lucru ce i se părea ispititor.

Și-a păstrat identitatea de bază a unui bărbat care se ducea în fiecare dimineață la slujbă, își îndeplinea sarcinile administrative ca un roboțel de treabă, apoi se ducea acasă, la garsoniera lui, probabil să se uite la televizor și să citească. Părea să nu manifeste interes față de femei, iar mai toți colegii îl considerau homosexual.

În realitate, noaptea, cameleonul devenea tânăr și homosexual. Renunța la câteva kilograme bune și arăta cu cincisprezece ani mai

tânăr, lucruri pe care îl făcea fără dureri într-o secundă, și schimba costumul de serviciu cu ceva mai atrăgător și de bun-gust. Apoi pleca la vreo întâlnire ori ieșea în căutarea unei noi surse de bani.

Avea trei bărbați bogați, care îi făceau cu regularitate „daruri” pentru discreție și pentru serviciile aduse, și, de asemenea, câștiga mai mult agățând bărbați pe care, după partida de sex, îi jefuia. Dacă aceștia se opuneau, în unele cazuri se vedea silit să-i ucidă, dar amenințarea cu divulgarea era de obicei suficientă. Prefera să-i lase în viață, astfel încât să-i poată identifica după luni ori ani pentru a relua relația cu ei sub altă înfățișare. În anii șaptezeci, la Washington exista o „societate” homosexuală, iar cameleonul se învârtea în sânul ei ca un prădător invizibil.

Nu prefera relațiile homosexuale celor normale; îi era indiferent. Cu toate acestea, câștiga mai puțini bani ca femeie, iar ca homosexual care se prostitua, mânca la restau-

rante mai bune, unde întotdeauna partenerul său plătea nota.

Anii șaptezeci și optzeci s-au dovedit benefici pentru cei care jucau la bursă, cel puțin pentru investitorii conservatori, iar toți banii pe care cameleonul îi obținea prin sex și extorcare mergeau direct la brokerul lui. După ce a făcut primul milion, a devenit el însuși broker, manipulând identitățile false sub care apărea slujindu-se de una suplimentară.

Nu avea un plan, în sensul că ar fi fost mânat de ambiție. Urmărea cum diferitele lui conturi creșteau și scădeau la fel ca un crescător de flori, care într-un anotimp fertilizează și în următorul trebuie să golească grădina.

Treptat, a devenit cea mai bogată creatură de pe pământ, deși bogăția îi era dispersată între mai bine de o sută de identități și mii de conturi. Cu scop de experiment, a declanșat două războaie și a profitat din ambele, deși nu la fel de mult ca din droguri și servi-

cii pe Internet.

Păstra conturile un an până se umpleau, apoi, în loc să profite de avantaj, lăsa banii să dospească un an sau chiar un deceniu sau două. Până apărea ceva mai interesant. Poate cu banii avea să obțină cea ce nu reușise prin cercetare, adică descoperirea altei creaturi ca el. Oamenii nu reprezentau o amenințare pentru el.

MELBOURNE, AUSTRALIA, 1997

Mutantul s-a stabilit în campusul Gippsland al Universității Monash în 1997, unde a stat patru ani, obținând două diplome, în biologie marină și biotehnologie. I-a plăcut la Melbourne, dar de multe ori și-a petrecut timpul liber în apă, devenind subiect, dar și cursant al biologiei marine, și bucurându-se de pește mai proaspăt decât i-ar fi oferit orice specialist în sushi.

Realizările lui academice au fost fără curs, deoarece cursurile de la Monash nu s-au dovedit mai dificile decât cele de la Harvard ori MIT, astfel că a acceptat o bursă la Universitatea James Cook din Queensland, unde a studiat patru ani, obținând diploma de masterat în științe și doctor în biologie ma-

rină, specializându-se (destul de firesc) în comportamentul animalelor marine.

Apoi, cu titlul proaspăt de doctor, s-a angajat la AIMS, Institutul Australian de Științe Marine, unde a început să studieze „gropile stranii”, formulare folosită de pescari pentru a denumi zonele noroioase care murdăresc plasele de fund în apropierea recifurilor. La mulți kilometri în larg, acestea se dovediseră a fi surse de apă dulce care proveneau din torente subterane — un proces natural care avea un efect nefiresc asupra recifurilor, deoarece apa aducea substanțe nutritive de la ferme, care, la rândul lor hrăneau algele, atrăgând astfel pești în zonă. Pescarii păstrau secrete locurile acelor gropi, deoarece ele atrăgeau bancuri de pești — o captură bună făcea uitat necazul produs de ruperea unui năvod.

Investigarea acestui fenomen i-a oferit mutantului primul prilej de a se vedea pe sine ca rechin alb. AIMS folosea videocamere subacvatice pentru a monitoriza populațiile

de pește, iar la un sfârșit de săptămână, mutantul s-a dus să viziteze un loc unde era amplasată o asemenea cameră. A prins între fâlcii cutia cu momeală ce se folosea pentru atragerea peștilor mărunți, și a făcut-o plată, frământând-o de colo, colo, ca reacție normală la ciudatul gust metalic. Filmul s-a bucurat de un succes nebun, care îi uimise pe oceanografi și făcuse deja turul lumii până la transformarea mutantului în om și revenirea lui la laborator.

— Urât exemplar, a spus el, după ce a văzut filmul, apoi a reacționat și previzibil: Ba nu, e *frumos*, nu vedeți? Doar e rechin.

În realitate, în perioada respectivă nu s-a comportat ca un adevărat rechin, analizând diferența dintre savoarea oceanului în apropierea acelei gropi și gustul din alte zone: apa dulce era ușor acidulată. Pe termen lung, asta era rău pentru recif, dar pe termen scurt, acesta semăna cu un bufet de genul mâncare la discreție pentru creaturile mici, care se hrăneau cu alge și plancton, pentru

cele mari, care se hrăneau cu acestea și tot așa în susul lanțului trofic, până la pescari, care blestemau gropile pentru că le murdăreau plasele, dar se întorceau acolo pentru capturi bogate.

În cele din urmă, fenomenul făcea parte dintre cei câțiva factori interconectați care distrugeau porțiunile din largul Marii Bariere de Corali, ceea ce afecta turismul, dar și pescuitul. Mutantul a făcut o specialitate din asta, și, faptul că era rechin cu jumătate de normă i-a oferit avantaje față de alți cercetători: putea depista asemenea gropi în etapele de început, înainte ca ele să atragă pești, care, la rândul lor atrăgeau atenția oamenilor. În acest fel, el a făcut analize „productive” pe dos: descoperirea relații între modelele de pescuit din apropierea coastei și formarea de gropi ciudate, astfel că putea face predicții științifice privind locurile unde se găseau gropile mici, în formare.

Acest lucru a condus în cele din urmă la un program selectiv de împădurire — pă-

trunderea apei dulci în ocean era provocată în mod indirect de absența copacilor, care înmagazinează de obicei mari cantități de apă după ploi, care se evaporă apoi fără probleme, formând norii.

Identitatea lui, aceea de James „Jimmy” Coleridge, era deja bine conturată și recunoscută, un californian care îmbrățișase cu entuziasm Australia. La 27 de ani, Jimmy era considerat un geniu în domeniul restrâns pe care îl stăpânea. Universitatea James Cook i-a promis „Specialistului în gropi ciudate” titularizarea în curând pe postul de profesor, iar mutantul a acceptat cu oarecare încântare, văzând în aceasta o poziție utilă de pe care să poată evalua situația generală a științelor care studiau viața marină din Pacific.

Undeva, în adâncuri, trebuia să se afle și răspunsul.

Tânărul doctor Coleridge era agreat de studenții săi, atât de cei care urmau cursuri generale de oceanografie, cât și de cei care lucrau cu el la Probleme Speciale în Ecologia

Marină. Așa s-a întâmplat că a curtat și s-a căsătorit cu una dintre absolvente, Marcia, o blondă frumoasă din Tasmania.

Ea a abandonat cursurile ca să devină soție de profesor, o situație pentru care nu era tocmai bine pregătită. A atras atenția neferică a altor soți din rândul cadrelor universitare, lucru care, evident, i-a făcut plăcere, flirtând cu o energie crescândă, mai ales că mariajul nu o fericise cu copii — o ambiție destul de normală, însă greu de realizat dacă soțul nu are sex și nu este cu adevărat uman.

Capricioasă și schimbătoare, ea a devenit un adevărat diavol tasmanian pentru Jimmy, astfel că, în mod inevitabil, s-au găsit alți bărbați dispuși să o înlănțuie.

În primăvara anului 2008, când a rămas însărcinată, mulți au bănuț ceea ce soțul ei știa cu certitudine.

Mutantului nu-i surâdea ideea de a-și complica existența cu copii, astfel că s-a arătat mai fericit decât alți soți când s-a vădit că

tatăl nou-născutului era de altă rasă. (Cât de diferit, doar Jimmy a știut). Unii i-au admirat calmul cu care a acceptat vestea, mărinimia lui de a-i acorda un divorț din vina ambelor părți și binecuvântând recăsătorirea ei cu singurul bărbat de culoare din cercul lor de prieteni. Alții au socotit că era o abdicare rușinoasă de la drepturile lui ca bărbat. Chiar dacă în Queensland nimeni nu ar fi făcut distincția între negru și alb, mulți măcar ar fi gândit măcar astfel.

Scandalul ar fi putut frâna cariera lui de la James Cook, așa că în momentul când cei de la Universitatea Hawaii i-au propus postul de profesor plin, Jimmy a înșfăcat nada ca un rechin flămând ce era la sfârșit de săptămână.

Mutantul a decis să rămână o vreme ca Jimmy Coleridge. După ce-și cizelase însușirile sociale tipice secolului douăzeci și unu în nordul tropical, faptul că studiasse și predate în Australia timp de treisprezece ani îi dădea un accent ușor exotic și un compor-

tament pe măsură. Jimmy era apreciat și iubit de cadrele didactice bărbați și de studenți drept un tip agreabil și dintr-o bucată, care nu se amețea decât atât cât să fie rămână simpatic, dar putea bea până îi vâra pe toți ceilalți sub masă. Bineînțeles că pentru el ginul era la fel de inofensiv ca și combustibilul de rachetă ori acidul clorhidric.

Coleridge se bucura de un respect deosebit, ținând două cursuri și un seminar la anii terminali, precum și unul de Introducere în Oceanografie, acesta din urmă într-un amfiteatru cu capacitatea de 150 de persoane, dar la care se înscriseseră mult mai mulți studenți. Scotea lucrări cu o regularitate de metronom; având în vedere viața lui socială intensă și cea academică, unii se întrebau chiar când mai avea timp să doarmă.

Desigur, se prefăcea că doarme uneori în brațele vreunei studente sau tinere profesoare, lucru care nu dăuna reputației lui. Își redacta majoritatea lucrărilor în acel mod, cu ochii închiși și cu mintea funcționându-i la

capacitate maximă.

În cel de-al zecelea an de profesorat, totul s-a schimbat. Ca mai toată lumea, a citit și văzut știrile legate de ciudatul artefact pe care Poseidon Projects în scosese din Groapa Tonga. Spre deosebire de restul lumii, mutantul a simțit un șoc, provocat probabil de recunoaștere.

A luat imediat legătura cu organizatorii proiectului, și s-a lovit ca de un zid: nu se făceau angajări. Toate posturile erau ocupate de oameni care porniseră proiectul. I s-a mulțumit pentru interes, dar asta nu l-a satisfăcut. Putea doar citi datele publicate, dar trebuia să-și vadă în continuare de munca lui.

Mutantul era convins că nu vor fi publicate toate datele. Pe oamenii aceia îi mâna pofta de profit, nu dorința de cunoaștere.

Pentru prima oară în viață s-a gândit să-și dezvăluie adevărata sa natură. „Nu doriți un consultant care vă poate ajuta cu adevărat în relațiile cu extraterestrii?”

Dar n-a făcut-o.

Nu era prea greu de realizat atmosfera tipică pentru Europa, sub suprafața ei de gheață. S-au gândit chiar să nu încerce deloc, întrucât mediul — soluție salină rece, la presiune — nu se deosebea prea mult de cel din Groapa Tonga, unde artefactul stătuse, cu aproximație, încă de la începutul timpului. Pe de altă parte, existau și motive temeinice pentru a se realiza acel mediu. Se putea ca artefactul să reacționeze la un mediu familiar.

El nu s-a arătat deloc recunoscător nici când a fost lăsat în mediul cunoscut, rămânând la fel de pasiv ca și până atunci, reflectând temperatura dar, în rest, fără a da vreun semn că ar recunoaște eforturile oameni-

lor. Acesta a constituit un test bun privind capacitatea domului de a rezista întreg, lucru ce avea să fie pus la încercare de atmosfera jupiteriană, însă în rest nu a reușit decât să ridice presiunea arterială a observatorilor cam în același ritm cu presiunea apei dinăuntru.

După ce Jan terminase algoritmul cunoscut ei, domul a fost depresurizat și golit, apoi pregătit pentru realizarea atmosferei de pe Io, cea mai apropiată de centru dintre lunile de mari dimensiuni, sateliți ai lui Jupiter, descoperiți de Galileo Galilei.

Atmosfera de pe Io este bizară și schimbătoare, însă rarefiată, fiind foarte aproape de vid. Poate ajunge la aproximativ o sută de nanobari și coborând până la unu (aerul de pe vârful Everestului este de 330 de milioane de nanobari). Faptul că este alcătuită dintr-un amestec de bioxid de sulf și sodiu nu are nici o legătură cu supraviețuirea omului acolo; omul s-ar transforma instantaneu într-un sloi de gheață în cursul de-

compresiei explozive, și nici nu ar mai apuca să observe că aerul miroase rău.

Cu toate acestea, condițiile de la suprafața lui Io probabil că nu sunt neobișnuite pentru univers, de aceea au realizat modelul, o atmosferă apropiată de vid, glacială, plus ceva bioxid de sulf înghețat pe podea. Au modificat temperatura de la 173 °C la 143 °C, suficient pentru ca o parte din bioxidul de sulf să sublimaze, apoi să cadă sub formă de zăpadă.

Artefactul a reflectat cuminte modificările de temperatură, însă, în rest, a ignorat investigația.

Nu a fost nevoie să opereze modificări mari pentru a simula atmosfera de pe Pluto, ci doar să extragă bioxidul de sulf, să coboare temperatura la -40 °C și să introducă puțină zăpadă: azot solidificat, metan și monoxid de carbon, cu o idee de etan, care să dea gust azotului. Pentru orice creatură pământească, acea atmosferă nu se deosebea de cea de pe Io, dar pentru cineva obișnuit să

trăiască pe un bulgăre de zăpadă din Iad, asta ar fi fost cu totul altceva.

Au folosit pentru ultima oară costumele spațiale — pentru că, în baza înțelegerii, trebuiau să evalueze performanțele costumelor în diferite medii — după care acestea au fost înapoiate NASA. În cazul reproducerii condițiilor de pe Jupiter, ele nu ar fi fost de nici un folos.

Pentru celelalte planete, se simulaseră condițiile de la suprafață. Acest lucru nu era posibil pe Jupiter. Modelele teoretice admiteau existența unui miez din rocă, însă nu se putea ajunge acolo. Pe măsură ce se coboară prin atmosfera sau, din ce în ce mai densă, Jupiter devine mai curând o stea decât o planetă — temperatura ajunge la aproximativ 30.000°C, iar presiunea atinge 100 de milioane de atmosfere. Acolo există „hidrogen metalic sub formă lichidă”, iar dacă în asemenea condiții poate trăi ceva, atunci Pământul ar fi devenit lipsit de orice interes.

Jan a decis să încerce cele două regimuri

de Jupiter: cel aflat la o adâncime suficientă a atmosferei, care să beneficieze de o presiune atmosferică egală aceleia a Pământului la nivelul mării, cu toate că temperatura era de -100°C și, altul, mai adânc, unde presiunea era de 5 atmosfere, dar temperatura ajungea la 0°C . În ambele cazuri, atmosfera era compusă în proporție de 90% hidrogen, restul fiind heliu și ceva arome — metan, amoniac, etan și acetilenă.

Din punctul de vedere al temperaturii și presiunii, acele condiții erau mult mai ușor de realizat decât cele de pe Venus. Însă bioxidul de carbon nu este inflamabil. Jan s-a uitat la rezervoarele uriașe de hidrogen, ce așteptau trecerea la faza de înaltă presiune și a încercat să alunge din minte mingea de foc ce se putea naște.

Era vorba de o cantitate de o mie de ori mai mare decât aceea care a explodat în cazul dezastrului petrecut cu dirijabilul Hindenburg.

Mai toți cei angajați în proiect, inclusiv

Jan, nutreau slabe speranțe că artefactul avea să reacționeze la ceva anume. Iar dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, s-ar fi considerat că se petrecuse o eroare experimentală.

Ceea ce se afla în interiorul artefactului nu gândea, adică nu făcea asta la fel ca oamenii. Nu-și puna probleme pe care apoi să le rezolve. Pe de altă parte, nu se întreba care îi era locul în univers. Nu simțea nicidecum nevoia de a comunica.

Scopul său era supraviețuirea și deținea instrumente puternice pentru a realiza asta. Dacă viața care înfrumuseța suprafața acestei planete părea a fi o amenințare, putea simplifica situația. Din fericire, avea o răbdare care depășea orice capacitate de înțelegere a oamenilor. La toate loviturile și încercările de penetrare sau zgâriere ar fi putut răspunde, în cazul că s-ar fi simțit iritat, cu un simplu exercițiu de voință, și ar fi prăjit planeta, curățând-o de oameni.

Însă o parte centrală din sine se găsea afară. Putea prea bine să aștepte întoarcerea ei.

Probabil, a decis ea în cele din urmă, va grăbi întoarcerea răspunzând la acele mesaje prin lovire.

Când a coborât din avion pe aeroportul din Apia, mutantul a găsit insula în plină sărbătoare nebună, cu toate că era ora trei dimineața. Vreo douăzeci de tineri și tinere dansau și băteau din palme la unison; pretutindeni se vedeau steaguri și ghirlande multicolore.

În Hawaii, când se îmbarcase, îi fusese imposibil să nu observe că o serie dintre pasagerii albi erau neobișnuit de bătrâni. Când tinerii au încetat să mai cânte, timp în care-și aștepta bagajele, a găsit explicația. Era a 60-a aniversare a independenței statului Samoa, iar acei bătrâni erau ultimii supraviețuitori din forțele americane care fuseseră staționate acolo în cel de-al doilea război mondial.

Atunci și-a amintit imediat cu neplăcere de Bataan, iar în același timp, primărița din Apia i-a întâmpinat pe bătrânii veterani și

le-a spus povești pe care le auzise de la tatăl și bunica ei. Mutantul a ascultat totul cu un aer respectuos, fără ca pe fața lui să apară vreo expresie care să-i trădeze sentimentele.

Avea o față plăcută, chiar frumoasă. Mutantul luase forma unei tinere atrăgătoare.

Anunțul de pe net la care răspunsese se dăduse pentru angajarea unui tehnician laborant capabil să folosească o serie de aparate și care să aibă cunoștințe de biologie marină și astronomie. Nu se cereau titluri de doctor în acele domenii, însă mutantului i-ar fi fost greu să se laude cu ele, chiar dacă le posedă. Documentele false pe care le avea asupra sa erau suficient de impresionante și doar susținea că studiasc intens biologie marină și obținuse o diplomă în astronomie. (Diploma chiar îi aparținea femeii a cărei înfățișare o împrumutase. Din fericire, aceasta nu mai lucra, deoarece devenise mamă de tripleți în Pasadena.)

Încropirea unei identități false i-a creat dificultăți mai mari decât în alte situații. Mu-

tantului nu-i era deloc greu să se dea drept femeia din Pasadena; avea până și amprențele și tatuajele ei, ba chiar și mirosul ei specific.

Însă trebuise să se arate vrăjitor în domeniul informatic pentru a șterge evidențele privitoare la soțul ei și pentru a introduce un raport de activitate impresionant. Trebuise să se asigure că mesajele prin computere, telefon și fax aveau să fie dirijate prin sine, înainte ca ele să ajungă la Rae Archer.

Adevărata Rae Archer era frumoasă și făcea eforturi ca să pară mai tânără. Mutantul a modificat amănuntele, astfel încât să rămână același chip, însă doar simpatic, și să sugereze vârsta reală, treizeci de ani.

După ce anunțul apăruse pe website-ul *Sky and Telescope*, reușise totul în mai puțin de o zi. (Realizase o monitorizare automată cu ajutorul cuvintelor-cheie „Apia” sau „Poseidon Projects”.) Sub forma ei, vorbise cu Naomi și Jan, care au fost de acord să îi acorde doamnei Archer un interviu, dacă

aceasta era dispusă să riște costul biletelor de avion până în Samoa și retur. Mutantul a socotit că făcuse o treabă bună mimând comportarea unei tinere care încearcă să-și controleze emoția și entuziasmul.

Desigur, verificarea datelor prezenta un risc deosebit de mare. Mutantul introdusese fișiere care să confirme competența profesională a lui Rae Archer în toate funcțiile deținute până atunci. Însă dacă Naomi și Jan ar fi hotărât să telefoneze în Statele Unite și să întrebe o persoană reală care să-și amintească de aptitudinile femeii, întregul eșafodaj de minciuni s-ar fi năruit.

La ora trei dimineață, toată lumea din Apia era amețită și scrântită. Aproape toate taxiurile din oraș așteptau în fața aeroportului — avionul din Honolulu sosea doar de două ori pe săptămână — dar mutantul a cerut informații și a procedat cu bun simț, luând un autobuz până în oraș. Cei treizeci de kilometri oricum se parcurgeau cu viteză redusă. Pentru trei dolari în plus, autobuzul a

ieșit de pe traseu, mergând o intersecție în plus, și l-a lăsat pe mutant exact la ușa pensiunii situate la un kilometru depărtare de plaja unde se desfășura proiectul Poseidon.

Cu pleoapele grele de somn, dar prietenos, proprietarul a apărut pentru a-l conduce pe mutant la camera sa. A mimat câteva ore de somn (timp în care a dirijat patru e-mail-uri către adevărata Rae Archer și a monitorizat un apel greșit), apoi a urcat pe munte ca să vadă apariția zorilor.

Mutantul bănuia că, din cauza sărbătorii, ar putea apărea o anumită amânare a lucrurilor, dar nu se aștepta la o respingere totală.

— Reveniți poimâine, i-a spus paznicul după ce a telefonat să anunțe sosirea ei. S-ar putea să treacă și o săptămână până să vă primească cineva. (Ea l-a întrebat de ce, iar el a dat din cap și a continuat să asculte, ce i se comunica telefonic.) Vă vom rambursa cheltuielile suplimentare. Apoi a ascultat din nou. Acum se întâmplă prea multe lucruri. Între timp, vizitați orașul și împrejurimile.

Mutantul a auzit foarte bine ce i se comunica în receptor, desigur. Agitația din glasul femeii — după telefoanele spre Statele Unite, și-a dat seama că era vorba de Naomi — era

palpabilă. Sosise cu o zi mai târziu. Se petrecuse ceva important în cadrul proiectului.

A mers pe jos ceva mai mult de un kilometru până în oraș, oprindu-se la un magazin de suveniruri ca să-și cumpere niște haine mai lejere și să se schimbe din îmbrăcăminte de serviciu. Vânzătoarea i-a arătat cum să-și lege rochia lavalava¹, și a ales o cămașă albastră pe care ar fi numit-o hawaiiană în orice alt context. Și-a completat ținuta de camuflaj cu o pereche de cercei cu aspect strident și cu un colier din cochilii.

De fapt, Samoa își câștigase independența pe 1 ianuarie. Dar cum acea zi era deja sărbătoare, autoritățile au mutat-o în iunie. Mutantul a intrat în oraș cu un aer resemnat, aproape sumbru. Asta, în vreme ce restul

¹ Lavalava este o piesă de îmbrăcăminte tipică pentru Samoa, constând dintr-o bucată rectangulară de material imprimat în culori vii, (având, în general, dimensiuni de 1,10 pe 1,80 m), care se leagă larg în jurul taliei și este purtată deopotrivă de bărbați și femei (n. tr.).

lunii se distra.

A găsit lume cântând și dansând, lucruri care ar fi prezentat interes mai curând pentru o ființă umană. Iar ospețele i s-a părut la fel de neapetisante. Apoi a asistat nepăsător la curse de canoe și de pirogi, dar și la demonstrații de dresaj cabalin.

S-a slujit de farmecul său feminin și de atitudinea deschisă, tipic americană, pentru a se apropia de doi veterani, amândoi abia trecuți de o sută de ani.

Unul dintre ei s-a dovedit uimitor de limpede la minte și de coerent, îndeosebi în ceea ce privea războaiele. După cel de-al doilea război mondial, luptase în Coreea, conflict ce îl scârbise, la fel ca și cel din Vietnam, sau alte confruntări armate de mai mică anvergură sau falsele războaie ce urmaseră.

(Prezența lui și a altora lui în Samoa în cursul celui de-al doilea război mondial fusese o chestie de noroc, înaltul comandament japonez hotărâse în ultimul moment să nu mai invadeze și ocupe insulele Arhipe-

lagului Samoa; singura confruntare cu arma-ta japoneză fusese o rafală de mitralieră tra-să de un submarin aflat în trecere, care nu se soldase cu nici o victimă.)

Nu avea cunoștință de proiectul Poseidon, deși își amintea dezastrul submarinului cu același nume care pusese la dispoziție pre-textul pentru demararea proiectului. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă o mână de privilegiați ai sorții și-ar fi retras ghearele de pe Indone-zia, o părere destul de obișnuită care totuși n-ar fi reușit să împiedice implicarea SUA în conflictul de acolo. Ca parte a forței interna-ționale de menținere a păcii, care era în pro-porție de 88% americană și căreia numai de pace nu-i ardea.

După ce și-a jucat rolul de „fată americană agreabilă” față de bătrân, mutantul a reușit să o vâre și într-un reportaj de știri transmis prin holoviziune. Asta nu-i influența nicide-cum perspectivele de a obține slujba, lucru care s-a vădit ulterior, deoarece s-a întâm-plat ca acesta să fie transmis la ora când,

epuizați, membrii echipei de cercetare s-au dus să ia cina, iar Jan i-a recunoscut numele. Russ a hotărât probabil pe loc să o angajeze, doar ca să mai schimbe peisajul și să-l facă mai atrăgător.

Mutantul s-a plimbat toată ziua, explorând Apia, conștient fiind că aceea nu era nicidecum o zi obișnuită. Nici o rasă nu ar fi putut supraviețui jucând atât de tare.

În dimineața următoare, a fost respins din nou; toată lumea era prea ocupată ca să-și găsească timp de interviuri. S-a întors la pensiune și a petrecut restul zilei căutând pe web și alcătuind un mozaic din informațiile postate cu zgârcenie de cei de la Poseidon, împreună cu o mulțime de speculații și zvonuri.

Unele dintre speculații erau extrem de ciudate, atribuindu-le celor de la CIA geneza acelui proiect, sau chiar sugerând că toți cercetătorii erau de fapt extraterestri, și organizaseră acea mascaradă ca să le prezinte oamenilor realitatea cu țârâita.

Probabil că mutantul era cel mai inteligent cititor care a văzut această speculație și s-a întrebat dacă nu cumva putea fi chiar adevărată. În realitate, nu era. Pe insulă se aflau doar doi extratereștri.

PAGO PAGO, SAMOA AMERICANĂ,
IUNIE 2021

Cameleonul începuse să se plictisească, dar Apia era o așezare prea mărunță și aparate ca să comită o crimă, două, din simplă distracție. A plecat de la slujbă cu câteva minute mai devreme și a luat un taxi până la micuțul aeroport Fagali'i din afara orașului, și a luat un avion fără pretenții până în Samoa Americană. În aparatul cu capacitatea de douăsprezece persoane se îmbarcaseră șaisprezece pasageri, dar patru dintre ei erau copii stând în poalele mamelor. Zborul a ținut patruzeci de minute, dar tot atâtea minute de scâncete, plânsete și vărsături ale copiilor ar fi putut face ca și un om normal să aibă gânduri ucigașe. Cameleonul s-a stă-

pânit, readucând în memorie imagini cu scene de infanticid pe care le comisese în trecut.

Pe aeroportul din Pago Pago era înfiorător de cald, însă atmosfera din oraș era și mai și: oamenii avuseseră „o zi proastă cu tonul”. Aproape jumătate din populația de acolo lucra într-una din cele dintre cele două fabrici de conserve de ton; deșeurile urât mirositoare se deversau în port, unde, în zilele caniculare, se luau la întrecere cu ceea ce provenea din canalizări, asaltând nările celor care treceau pe acolo.

Căderea întunericului a adus totuși ceva ce semăna a briză. Cameleonul a coborât spre port și faleză în căutare de bucluc. Porțiunea de la răsărit de fabricile de conserve, numită Zona întunecată, era locul potrivit pentru încăierări. Pe drum, a pătruns pe o alee puțin circulată și a ieșit la capătul celălalt având înfățișarea unui marinar pakistanez cam mototolit.

Primele două baruri în care a intrat erau

prea liniștite ca să găsească vreo distracție, pentru că acolo se adunaseră cei de pe iah-turi, care acostau în haznaua ce-și spunea port cât să-și completeze proviziile și, probabil, să profite de prostituatele accesibile și drogurile ieftine din Zona Întunecată.

A auzit zgomote de încăierare și a intrat într-o bombă slab luminată, numită Goodbye Charlie. Doi samoani înalți și musculoși stăteau la bar, răcnind unul la celălalt în toate limbile pe care le cunoșteau. Barmanul îi urmărea temător, luând, evident, sticlele și paharele din zona lor de acțiune. Ceilalți consumatori se uitau la ei cu un aer detașat. Putea fi o simplă neînțelegere ce avea să se aplaneze.

Cameleonul s-a așezat pe singurul scaun liber de la bar și a fluturat o bancnotă de douăzeci de dolari. Barmanul s-a apropiat de el, fără să-și dezlipească însă ochii de la cei doi scandalagii.

— Da, vă rog.

— Aș vrea un Budweiser și un whisky mic,

a zis el cu un pronunțat accent pakistanez.

Omul i-a aruncat o privire lungă, apoi i-a smuls bancnota dintre degete.

S-a întors aducându-i o sticlă de Bud călâie, și un păhăruț ce fusese clătit, dar nu spălat, făcând uitat restul. A turnat apoi cu generozitate două degete de tărie dintr-o sticlă fără etichetă.

— Domnii ăștia sunt săriți? a întrebat cameleonul.

— Poate loviți, așa cred.

Drogul preferat în Samoa Americană este metaam-fetamina, căreia i se mai spune și gheață. Când își revin după o doză, oamenii sunt prost dispuși, uneori certăreți și gata să se încaiere, adică „loviți”. Asta putea da naștere violenței.

Cameleonul a băut whiskey-ul din două înghițituri și s-a lăsat să alunece de pe scaun. A pășit apoi nesigur până a ajuns în fața celor doi marinari.

— Hei, voi! Aceștia l-au ignorat. Hei, voi ăștia! Vreți să vă potoliți?

— Da, așa, ce mama dracului, s-a auzit glasul unui american beat în tăcerea ce s-a lăsat. Cei doi s-au uitat încruntați la pakistanezul amărât, care era cu treizeci de centimetri mai scund decât ei. Unul dintre ei s-a aplecat în față și a dat să ardă o palmă peste cap.

Cameleonul s-a lăsat brusc în jos, evitând lovitura și l-a apucat pe om de încheietură, pe care i-a răsucit-o, făcându-l să cadă în genunchi. A răsucit mai tare și a tras, iar umărul omului a plesnit ca o aripă de pui ce este smulsă. S-a prăbușit pe podea, urlând ascutit de durere. Cameleonul l-a redus la tăcere cu două lovituri de picior în cap. De jur împrejur, scaunele de bar s-au năruit, pentru că majoritatea clienților s-au tras grăbiți din apropierea scenei. Americanul beat a rămas așezat și a aplaudat pocnindu-și palmele rar.

— Al dracu' pakistanez, a zis celălalt samoan și a scos un cuțit pentru tăiat ambalaje.

— De ajuns! a răcnit barmanul. Încăierați-vă afară!

— Am înțeles.

Cameleonul s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre ușă.

Ulterior, martorii au declarat poliției că restul s-a petrecut mult prea repede ca să poată vedea cu exactitate. Samoanul l-a atins pe umăr pe pakistanez, iar acesta s-a răsucit.

Pakistanezul i-a întins cuțitul samoanului și a zis: „Ta”. Samoanul a rămas în picioare și s-a uitat la pata de sânge ce se lățea pe tricoul lui. După aceea, intestinalele încolăcite, albastrii, și cu pete de sânge, i s-au revărsat din abdomen, atârându-i până la genunchi, apoi omul s-a prăbușit mort la pământ.

Nimeni nu l-a văzut pe pakistanez plecând. Când s-au bulucit spre ușă, nu au văzut decât un bătrân care ședea pe cheu și pescuia cu un fir în mână.

A doua zi dimineață, poliția a găsit cadavrele a două prostituate într-o ladă de gunoi

de mari dimensiuni. Pe gâtul lor se vedeau urme de strangulare, mai precis degetul mare și încă unul, însă cele două femei muriseră din cauza hemoragiei cerebrale, pentru că fuseseră lovite cap în cap.

Când soarele a ajuns ceva mai sus pe cer, au mirosit și găsit un marinar pakistanez mort pe o alee, dar, inexplicabil, gol pușcă. Cazul s-a închis.

Cameleonul plecase deja cu zborul din zori spre Apia, într-o dispoziție ceva mai bună.

A treia dimineață s-a arătat limpede și calmă, astfel că mutantul și-a luat muștiucul de respirat și restul de aparatură până la Rezervația Marină de adâncime Palolo, situată la mai puțin de un kilometru depărtare, își alcătuisse un costum de baie pe corp, cam decoltat după standardele americane, însă în drum spre plajă își pusese o lavalava, ca să nu-i șocheze pe localnici, care, ca să-și revină după atâta distracție și băutură, la acea oră oricum dormeau mai toți, cu excepția fetei cu ochi lipiți de somn care i-a luat taxa de acces la intrarea în parc.

Era ora fluxului. Și-a pus masca, de care nici nu avea nevoie, muștiucul de respirat și labele de înot și s-a strecurat în mediul fami-

liar. În apa mică dintre țărm și recif, i-a apărut o scenă de o stranieitate nepământească — întinzându-se pe multe hectare, o fermă de scoici uriașe, mii de scoici, având diametrul de la treizeci de centimetri până la acela al unui capac de canalizare, ba chiar și mai mare. Existau și unele mărunte, protejate de cuști din plasă de sârmă; gândindu-se ce gust trebuiau să aibă, mutantul a salivat. A scos destul de ușor una din cușcă și, întărindu-și dinții, a strivit-o: era delicioasă.

Reciful era frumos, un labirint multicolor de coral viu, dar nu aceea era destinația mutantului. A înotat repede dincolo de corali, către locul unde valurile se spărgeau de reciful care constituia o barieră și separa insula de zonele adânci. A trecut prin curenții puternici, a găsit o deschizătură zimțată și a plonjat înăuntru.

A înotat prin apa rece și neclintită până la fund, și și-a depozitat echipamentul sub o piatră mare.

Cât de repede se putea transforma în re-

chin?

I-au luat douăsprezece minute de durere cumplită, probabil cea mai rapidă transformare a sa. Cam pe la jumătate, i-a dat târcoale un rechin de recif având aproape aceleași dimensiuni cu el; acesta i-a dat roată de câteva ori și l-a adulmecat, apoi a socotit că indiferent ce ar fi fost acea creatură ciudată, nu o putea nici mânca, nici lua drept partener pentru împerechere, astfel că s-a îndepărtat. Se întâmpla uneori ca animalele marine să-l muște, însă majoritatea scui-pau substanța ciudată care nu le amintea de nimic cunoscut.

Ca să poată vedea mai bine, a devenit un rechin-ciocan, și a înotat vreo doi kilometri spre sud, pentru a vizita locul unde Poseidon își desfășura proiectul. Era ușor de găsit, deoarece trebuia să urmeze un gust metalic, diferit de oricare altul întâlnit până atunci. A găsit imediat și sursa: apă caldă ce venea printr-un tub de scurgere; acel lichid răcea reactorul nuclear care alimenta locul cu

energie.

După o căutare de un minut, a găsit și conducta de alimentare cu apă. Informația îi putea sluji. Dacă era blocată, oare cât timp trecea până la supraîncălzirea și oprirea reactorului? Sau până la topirea lui?

A examinat componentele zidului de protecție, care se aflau în apa suficient de adâncă, pentru că nu voia să atragă atenția asupra lui. Apariția unui rechin-ciocan lung de aproape trei metri ar părea cel puțin ciudat în ape puțin adânci. A auzit copiii zbenguindu-se și înotând pe partea dinspre sat a zidului de protecție și s-a simțit ispitit să le ofere ceva cu care să se laude față de tovarășii lor de joacă — doar înotând prin apropierea lor și arătându-și colții ca într-un zâmbet — dar a considerat că era preferabil să nu facă ceva neobișnuit, care ieșea din comportamentul tipic al rechinilor.

Se putea întâmpla să apară și în obiectivul vreunei camere subacvatice de supraveghere. Era mai bine să se comporte ca un pește

derutat, care s-a aventurat prea aproape de țărm. Rechinii-ciocan sunt de multe ori curioși și imprudenți.

Parcă drept răspuns la acel gând, a auzit mugetul unui motor puternic, pornit brusc, și apropiindu-se de el. S-a grăbit să se scufunde.

Era o șalupă foarte rapidă. L-a ajuns pe mutant înainte ca acesta să poată ieși din zona de apă mică. A urmat un *bang* asurzitor, iar un harpon a străpuns trupul lui dintr-o parte în cealaltă. Puțin mai jos de cap.

Vuietul motorului a scăzut imediat în intensitate, iar omul de la bord a început să tragă trofeul pentru a-l aduce la bord. Mutantul s-a lăsat dus o bună bucată de drum spre șalupă, apoi a deviat pe neașteptate la 180 de grade — rechinii-ciocan sunt recunoscuți pentru agilitate — și s-a îndepărtat apoi înot cu toată viteza.

Când a ajuns la capătul firului, a tras brusc; apoi a auzit un răcnet și un plescăit.

Doar ca să se distreze, mutantul a mai tras puțin, după care a înotat iute spre șalupă, abia deranjat de harpon. Omul era încă pe jumătate în apă când rechinul s-a ciocnit de piciorul lui, iar modificarea neîntârziată a gustului apei a constituit pentru el o dovadă că distracția dăduse roadele așteptate.

Cineva de la bordul șalupei a început să tragă cu un pistol mare, nimerind rechinul de două ori și ratând două focuri. Mutantul s-a răsucit pe sub șalupă și a mușcat sănătos din corpul făcut din fibră de sticlă, după care s-a îndreptat spre apele adânci. Când s-a simțit complet nevăzut, a oprit sângerarea spectaculoasă, dar inutilă, apoi a lărgit prima rană pentru ca harponul să alunece afară cât mai ușor. După aceea a înotat spre nord, rămânând la o adâncime confortabilă.

S-a întrebat dacă oamenii aceia fuseseră motivați de teamă ori de lăcomie. Pesemne că era vorba de lăcomie; înarmați cu un harpon și pistol, sigur porniseră la pescuit de rechini. Vândute pentru supă, aripioarele

le-ar fi adus câteva mii de dolari, iar asta explica de ce, în ciuda hranei abundente, în zonă nu existau prea mulți rechini mari.

Masca, muștiucul și labelle de înot se aflau în siguranță sub piatră, așa cum le lăsase. I-au trebuit zece minute de dureri ca să redevină tânăra de mai devreme și încă treizeci de secunde ca să elaboreze materialul pentru costumul de baie. Acum era cu vreun centimetru și ceva mai mic din cauza pierderii de materie prin rănille căpătate. Pe drumul de întoarcere avea să prindă și să absoarbă vreo doi pești de recif pentru a-și reface masa.

A fost întrerupt din acea operațiune simplă. Tocmai urmărise și prinsese un crap mare, și-și lărgea un orificiu pentru a-l absorbi, când a auzit o voce umană.

Fata care vindea bilete de acces în parc se afla la vreo sută de metri depărtare, la marginea recifului; striga și gesticula. A dat drumul peștelui și a făcut ca orificiul să revină la dimensiunile lui obișnuite și să fie

acoperit de costumul de baie. A înotat spre tânăra așa cum ar proceda orice ființă umană, relaxat și pe spate, având masca trasă pe frunte.

— Dumneavoastră sunteți doamna Rae? a întrebat-o fata.

— Rae Archer, i-a răspuns mutantul stând în picioare în apa adâncă de un metru.

Domnul Wade s-a gândit că s-ar putea să fi venit aici. (Așa se numea proprietarul pensiunii.) A zis că cei de la Poseidon v-au căutat și că vor să ajungeți acolo la ora unsprezece. E aproape zece.

Timpul zboară când te distrezi.

— Mulțumesc. Înseamnă că trebuie să mă grăbesc.

Mutantul și-a menținut viteza de înot la aceea a unei persoane atletice, după care a mers prin apa până la brâu cu o stângăcie convingătoare, păstrând labele de înot pe picioare. Și le-ar fi putut scoate, dar știa că prundișul era prea ascuțit pentru tălpile umane. Și-a pus din nou lavalava și a alergat

în ritm domol până la pensiune.

A făcut un duș rece și s-a șamponat repede, deși ar fi reușit o curățare mai bună a suprafeței pielii și a părului și altfel, doar stând în repaus douăzeci de secunde. A îmbrăcat hainele tropicale de birou și s-a lăsat condus(ă) de domnul Wade până la Poseidon, deși ar fi putut foarte bine să meargă pe jos fără a risca să întârzie.

Însă dacă ar fi procedat astfel și ar fi apărut acolo fără să fi transpirat deloc, ar fi stârnit probabil mirarea multora.

În fața porților doi bărbați aveau o șalupă ușoară de pescuit pusă pe două capre, și le arătau unui grup de copii curioși mușcătura de rechin din apropierea probei.

Naomi, o femeie masivă și musculoasă, o aștepta la ușă, însă, în loc să o invite înăuntru, a condus-o înapoi, până la vila 7. Și-au lăsat pantofii la ușă, alături de alte două perechi, și au intrat în holul unde se simțea răcoarea aerului condiționat.

La o masă de lemn, se găseau un bărbat și

o femeie, amândoi de vârstă medie. Femeia i s-a părut cunoscută. A făcut câteva asocieri și și-a adus aminte că îi corectase lucrările acelei femei la Harvard, în 1980.

Mutantul i-a strâns mâna bărbatului, Russell Sutton, iar acesta l-a prezentat fostei lui studente, doctor Jan Dagmar. Amândoi păreau surescitați și cu ochi extrem de oboșiți, de parcă ar fi stat treji vreo două nopți doar cu cafea și alte stimulente. S-au lăsat greoi pe scaune.

— Cafea? l-a întrebat Naomi, iar mutantul a acceptat, fără zahăr, și s-a așezat vizavi de Jan.

— Întâi de toate, să ne spui, te rog, ce știi despre proiectul nostru, l-a invitat Jan.

— Asta mi-ar lua ceva timp, a spus mutantul. M-am pregătit în privința asta.

Jan a ridicat din umeri cu un aer amical. I s-a adus cafeaua.

— Mulțumesc. Ați descoperit întâmplător un artefact pe fundul mării și l-ați scos la suprafață, iar curând ați constatat că era

constituit dintr-un material cu densitate mai mare decât orice element din tabelul lui Mendeleev. De trei ori mai dens decât pluto-niul, dar fără a fi radioactiv.

— De trei ori dacă este complet solid, a spus Russ. Dar s-ar putea să fie gol pe dină-untru.

Mutantul a dat din cap.

— Dacă provine de pe Pământ, a fost realizat printr-un proces pe care încă nu-l cunoaștem — asta ca să ne exprimăm eufemistic! Tot astfel, dacă ar fi produs pe o altă planetă. Încă nu știți cum a fost construit, dar, din punct de vedere intelectual, este mai comod să considerați că a sosit de pe altă planetă.

— Iar asta ți-a stârnit interesul, a spus Russ.

— Mie și altor șapte miliarde de oameni, a spus el. De când ați dat anunțul, după ce pornesc computerul dimineața, acesta începe să caute materiale noi în care apare cuvântul „Poseidon”. Apoi a sorbit din cafea.

Nu ați reușit să perforați ori să piliți nici o moleculă din acest obiect. Ați încercat să-l supraîncălziți cu un laser și... s-a petrecut un accident.

— Așadar, știi ce s-a întâmplat?

— Nu. Am văzut ce s-a transmis pe CNN și am citit speculațiile apărute în presă. Chestia aceea poate levita?

Russ a ridicat din sprâncene.

— Și noi am văzut imaginile.

— Dar nu ați dat nimic publicității.

— Nu. Russ s-a uitat spre Jan, apoi a revenit cu ochii la tânăra femeie. O să-ți mai dezvăluim câte ceva dacă te angajăm și semnezi contractul de confidențialitate.

— Dar să nu te aștepți la lucruri spectaculoase, a precizat Jan. Nu prea sunt multe de povestit.

— Ai obținut diploma în astronomie, a zis Russ, apoi ai abandonat?

— M-am căsătorit, a spus mutantul, iar când totul s-a năruit, am rămas cu prea multe datorii ca să-mi mai pot continua educația

universitară.

Aceasta era o parte a autobiografiei care ar fi apărut la o căutare computerizată, dar nimic altceva. „Soțul” dispăruse cu totul din peisaj, iar formularele pentru plata taxelor statale și federale erau realizate cu precizie, la fel ca și evidențele de angajare pentru cele două slujbe de tehnician de laborator.

Se cam chinuise să descopere două firme uriașe din Los Angeles, care înregistrau o fluctuație de personal atât de mare, încât nimeni nu și-ar fi putut aminti de cineva cu numele de Rae.

— Am făcut unele verificări, i-a zis Naomi. Profesorii tăi de la Berkeley au avut o părere foarte bună despre tine.

Mutantul a privit-o netulburat.

— Și probabil s-au întrebat de ce nu am continuat.

— Și de ce ai devenit tehnician de laborator.

— Am avut pregătirea necesară, din slujbele avute pe durata verii. În astronomie nu

se prea găsesc posturi.

— Asta-i clar, a spus Jan. Mai mult de jumătate din absolvenți fac ceva ce nu are nici o legătură cu astronomia.

— Știam asta când am hotărât să-mi aleg specialitatea de absolvire, a spus mutantul. Îndrumătorul m-a sfătuit să învăț cum să întorc hamburgerii pe partea cealaltă ca pe clătite. Jan a pufnit în râs.

— Așa mi-a spus și îndrumătorul *meu*, prin anii optzeci. Prin urmare, să păstrăm speranța.

— Vrei să te întorci la specialitatea ta? i s-a adresat Russ, aceea fiind practic o întrebare la care nu se putea da un răspuns precis.

— Am continuat să studiez la bibliotecă, citind *A.J.* și *Aph. J1.*, a spus el cu precauție. Interesul meu față de astronomie nu s-a diminuat, în special în ce privește formarea stelelor și a aglomerărilor globulare. (Și-a dat seama că vorbea ca un profesor de colegiu, însă chiar fusese profesor, și încă mai multă

vreme decât lucrase ca laborant. Sau ca prostituată, la o adică.) Dar mi-ar fi greu să redevin studentă. După ce lucrezi atâția ani, e greu să revii. (Treizeci și unu din ultimii nouăzeci și patru de ani, dacă se ținea seama că era rechin femelă.)

— Mă atrage partea activității de aici care ține de SETI, a continuat el. Nu am urmat nici un curs legat de acest aspect decât ca parte a radio-astronomiei. Așa că ar fi interesant să mai învăț ceva, chiar dacă nu-mi va folosi ulterior.

Russ a dat din cap și a schimbat din nou o privire cu Jan.

— Știi ce am făcut în ultimele luni.

— Lucruri legate de medii planetare. Am văzut emisiunea *Nova* despre Venus; mi s-a părut incredibil.

— Ei bine... a făcut Russ, apoi și-a lipit degetele celor două mâini, bătându-le între ele. Țăsta este un secret. Curând va afla întreaga lume, dar deocamdată ne gândim ce concluzie să tragem și când să anunțăm. Știi să

păstrezi discreția?

— Bineînțeles.

— Am obținut o reacție din partea artefactului. Mutantul a evidențiat o serie de reflexe fiziologice, care reflectau simțăminte umane: dilatarea pupilelor, transpirație, un ușor găfâit în semn de mirare:

— În timpul simulării atmosferei de pe Jupiter? Jan a confirmat cu un gest din cap.

— La început, am crezut că e vorba de o eroare. Știi, noi folosim π la pătrat ca factor de la o frecvență la alta.

— Da, interesantă soluție.

— Iar artefactul a repetat mesajul, prima jumătate, mai precis, dar la o frecvență de zece ori mai mare.

Mutantul a dat din cap.

— Deci recunoaște cifrele.

— S-ar putea să știe câte cifre avem noi, a spus Russ.

— La început, am crezut că era o greșeală de transmisie, a zis Jan. Era faza acustică, aceea în care mesajul se bate. Se face auto-

mat, folosindu-se un ciocan acționat de un solenoid. Reacția, de zece ori mai rapidă s-a petrecut mijlocul mesajul nostru.

— S-a înregistrat, dar inițial a fost ignorat, a precizat Russ. Unul dintre tehnicieni, Muese, l-a analiza ca zgomot de reacție inversă — asta s-a mai întâmplat și în alte ocazii — apoi și-a dat seama că totul provenea de la artefact.

— În acel moment se ajunsese la transmiterea în infraroșu, a spus Jan, indicând o distanță cu ajutorul mâinilor puse una peste alta, dar ne-am întors la modul acustic, retransmițând semnalul mai rapid transmis de artefact. A răspuns printr-un semnal lung, de aproximativ douăsprezece minute.

— Spunând ce? Russ a clătinat din cap.

— Nu avem nici cea mai vagă idee. Nici un indiciu. Dar nu e aleatoriu.

Amândoi păreau calmi, dar mutantul le-a simțit pulsul crescut. Jan a rostit cu precauție:

— Ai spune că o creatură inteligentă, o in-

teligență de vreun anumit tip, ar reacționa folosind același cod. S-a uitat la femeia atrăgătoare cu o nepăsare studiată care părea să afirme: *acesta este un test*. De ce crezi că n-a făcut-o?

Mutantul a făcut o pauză mai lungă decât s-ar fi cuvenit.

— Unu, lama lui Occam: nu a înțeles că prima serie reprezenta un cod. S-a purtat ca Minah Bird¹. Însă cel de-al doilea „mesaj”... factorul de zece este interesant, dar poate că obiectul, ori ce anume l-a creat, a avut zece appendice. Și atunci, vă pun o întrebare evidentă: Ați efectuat analiza Zipf²? Entropia

¹ Minah Bird, pasărea Minah, este un personaj din desenul animat Inky and the Minah Bird. În film, Inky încearcă să prindă pasărea minah, care e puternică, mereu tăcută, apare din senin, își schimbă mărimea și are permanent o expresie impenetrabilă, calitate la care se face aluzie în textul romanului (n. tr.).

² Legea Zipf se referă la frecvența apariției și distribuției unor cuvinte în cadrul limbajului (n. tr.).

Shannon¹?

Jan și Russ s-au consultat din priviri, iar Naomi a chicotit.

— Panta Zipf este -1, a spus Russ încet, astfel că mesajul nu este doar zgomot.

Țipetele delfinilor și limbile umane generează de obicei o pantă de -1; acest lucru nu poate apărea pur întâmplător.

— Entropia Shannon mă cam sperie, a spus Jan. E de ordinul 26.

— Mamă, a făcut mutantul, simțind că lucrurile devin tot mai interesante. Limbile umane aveau doar o complexitate de ordinul nouă. A delfinilor, de ordinul patru. Așadar, nu a alcătuit propria lui versiune a mesajului lui Drake?

— Așa am sperat noi, a zis Russ, dar nu

¹ Teorema lui Shannon, se referă la capacitatea unui canal de comunicație în funcție de lățimea de bandă și de raportul semnal/zgomot. Formula lui Shannon dă entropia unui mesaj M în biți: $H(M) = -\log_2 p(M)$, unde $p(M)$ este probabilitatea apariției mesajului M (n. tr.).

respectă prima cerință: cele două numere prime care să ne spună proporțiile matricei cu informații.

— Am reușit ceea ce era evident, a spus Jan, încă punându-l pe mutant la încercare.

Mutantul a privit-o fix.

— Presupunând că matricea ar avea aceleași dimensiune ca și a voastră, sau că este produsul altor două numere prime. Dar asta nu a dat rezultate.

— Nu tocmai, a zis Russ. În cele din urmă, ne-am închipuit că el vorbește de *trei* numere prime înmulțite laolaltă. Ceva de genul „să plătim pe neve.”

Jan a încuviințat din cap și s-a aplecat în față, lăsându-și coatele pe masă.

— Știi ceva? Organizația noastră nu are o ierarhie rigidă. Cu alte cuvinte, Russ și Jack Halliburton stabilesc ce trebuie făcut, ei hotărăsc și precizează ce trebuie să facem noi, ceilalți. La nivelul de lucrător, treaba e cam haotică. Așa vrem să se desfășoare lucrurile. Nu suntem într-o întreprindere de cerceta-

re-dezvoltare, unde se pot stabili sarcini și se lucrează conform unui program, într-un fel, noi băjbăim pe întuneric, slujindu-ne de intuiție. Până și bătrâni ca mine și Russ știu că educația și experiența pot interfera cu intuiția. Când angajăm oameni la nivelul tău, o facem înțelegând că, deși o mare parte a activității tale este de rutină, există oricând loc pentru inițiative proprii. Femeia pe care o vei înlocui venea mereu cu idei trăsnite, dar uneori ne erau de ajutor.

— Și de ce a plecat? a întrebat mutantul.

— O boală în familie, fiica ei, mai precis. S-ar putea să se întoarcă după ce se rezolvă lucrurile, dar se pare că va mai dura.

— Până atunci, însă, avem nevoie de cineva ca tine, a spus Russ. Cred că ție nu ți se va întâmpla... deși mi se pare jenant. Femeia pe care *ea* o înlocuise a trebuit să plece pentru a naște. Tot astfel, suntem pe cale să ne pierdem și secretara, care este însărcinată.

— Eu nu pot avea copii, a spus mutantul, fără să adauge că *decât prin fisiune*.

A roșit și și-a dus mâna la gură.

— Nu aveam intenția de a ne vâri în viața particulară, a spus Jan, aruncându-i o privire tăioasă lui Russ.

— Sigur că nu, a întărit Russ, care arăta ca un om care are o nevoie disperată de hârtii pe care să le răsfoiască.

În schimb, și-a examinat interiorul ceștii de cafea, pe care o golise.

— A, nu sunt chiar așa de sensibilă, a spus mutantul. E o chestiune de biologie. Iar viața mea e mai simplă. Dacă primesc slujba, ce trebuie să fac în etapa asta? S-ar părea că spectroscopia și cromatografia în gaz nu fac parte din meniu chiar acum.

— Acum, nu, evident, a zis Russ, care s-a dus cu ceașca la cafetieră ca să și-o umple. În CV-ul tău se menționează că te pricepi la criptografie.

— Da, am urmat un curs și am citit pe cont propriu. De fapt, citise chiar foarte mult, dar în altă viață.

Când studiase informatica la MIT, toată

lumea manifesta interes față de asta.

Jan a lovit de două ori în carnețel și a privit la ecran.

— Nu e trecut în dosarul tău.

— Doar am asistat la cursuri. Îndrumătorul meu a declarat cursul drept frivol. Ar fi fost în stare să mă omoare dacă ar fi aflat că preferam să merg la un asemenea curs decât să rezolv ecuații diferențiale de ordin superior.

— Da, înțeleg chestia asta, a zis Jan.

— Poate că ar fi fost o alegere potrivită, a spus Russ. Pentru că asta o să faci vreme, așa cred. Având în vedere șirul ăsta blestemat de date oferite de artefact, trebuie să ne împărțim în două grupuri. Unul, din care vei face parte, va încerca să descifreze mesajul. Celălalt va insista pe lângă artefact, transmițându-i o serie de mesaje mai complexe, care să urmeze principiile primului mesaj. Acesta este grupul condus de Jan.

— Și țineți totul sub control? Fără amestecul guvernului?

— Evident. Suntem o corporație care vrea să scoată profituri, și s-ar putea să scoatem un profit revoltător de mare dacă descifrăm ce vrea să ne comunice acest artefact. Și așa s-ar cuveni, având în vedere câți bani a băgat Jack în proiect.

— Dacă ne-am afla în SUA, a spus Jan, guvernul și-ar vâri codița din motive de securitate națională. Însă aici nu poate face mare lucru. Jack este cetățean samoan, dacă vrei să știi.

— Dar aveți totuși o echipă de la NASA, a spus mutantul.

— Eu fac parte din ea, a spus Jan. Și am folosit costume spațiale create de cei de la NASA și tot ei ne-au pus la dispoziție laserul militar care a făcut ca lucrurile să devină foarte interesante în urmă cu vreo două luni. Însă acordurile noastre cu ei sunt redactate cu foarte mare grijă, iar contractele individuale de angajare, ei, aici e vorba de un soi de mercenariat.

— Li se oferă un anumit procent din pro-

fit, dacă toată lumea se poartă frumos, a spus Russ, și nimeni nu primește nimic dacă se întâmplă ca cineva să divulge ceva. Ca să nu mai vorbesc de haita de avocați care e gata să-l sfârtece și să-l arunce pe drumuri pe cel care trăncănește.

— Ceva de genul ăsta va apărea și în contractul tău de confidențialitate. Jack joacă cinsti, dar nu e maleabil. Jan a lovit din nou cu degetele în carnețel. Evident, cred că te poți considera angajată. Trebuie să aprobe și Jack, dar el doarme de câteva ore, și nu va lua nici o hotărâre până mâine dimineață. Însă noi doi și Naomi ne ocupăm de toate angajările pentru sectorul tehnic și administrativ.

— Deci, să stau pe lângă telefon?

Russ a clătinat din cap.

— Insula asta nu e chiar atât de mare. Te găsim noi.

— De ce ți-e frică, nu scapi¹, a zis Naomi și a surâs.

¹ În original, în traducere liberă, „Poți fugi, dar nu ai unde să te ascunzi”, expresie atribuită boxerului Joe Louis (1914-1981) (n. tr.).

Încercarea de a descifra codul folosit de artefact a fost cel mai interesant lucru pe care-l făcuse mutantul vreodată. Dacă ar fi fost încuiat într-o cameră doar cu șirurile de zero și unu — și având o linie de date pentru comunicarea cu exteriorul — ar fi fost în stare să descifreze totul singur. Nu știa dacă asta i-ar fi luat o săptămână, un an ori un mileniu. Și nici nu-i prea păsa.

Însă ceilalți lucrau contra cronometru. Jack voia problema lămurită cât mai prezenta interes pentru mijloacele de informare, iar astfel, dacă păstrau secretul, într-o zi să anunțe progresele făcute în comunicarea cu obiectul, iar în următoarea să dea și traducerea mesajului.

Pentru ca secretul să fie păstrat cu mai multă strășnicie, a mărit miza: persoana sau echipa care spărga codul primea o bonificație de un milion de dolari, cu condiția de a se păstra și în continuare discreția. În caz contrar, premiul se reducea la o sută de mii.

Mutantul s-a întrebat care era logica unei asemenea decizii luate de Jack, ori dacă în această situație se putea vorbi de logică. De ce credea el că asta îi va aduce bani? Dacă mesajul ar fi sunat: „Salutări; vă dau la schimb niște imagini”, și artefactul nu ar fi oferit nimic mai important decât ceea ce i se dăduse de către oameni — lucru așteptat de mutant și de majoritatea celorlalți participanți la proiect — atunci cum avea compania Poseidon să obțină bani din asta? Lansând pe piață tricouri cu imagini ale artefactului?

Când mutantul i-a pus această întrebare lui Naomi, ea l-a privit printre gene și a dus un deget la buze.

— Nu e treaba noastră să găsim explicații, i-a șoptit ea.

Numărul cifrelor de zero și unu era de 31 433, care reprezenta produsul dintre un număr prim și pătratul unui alt număr prim: $17 \times 43 \times 43$. Așadar, putea fi reprezentat prin 17 pătrate, fiecare de câte 43 de puncte și linii pe o latură, ori 43 de dreptunghiuri, de 17 pe 43, aranjate în diferite moduri. Ori doar o linie de 31 433 biți de informații.

Computerele companiei puteau rula programe puternice de decriptare, și nici nu încăpea vreo îndoială că dacă se implica și guvernul, se puneau la dispoziție instrumente de calcul și mai sofisticate. Însă trebuia să se pornească de la presupunerea că nu aveau de a face cu un mesaj *ascuns*, ori care nu fusese ascuns în mod voit.

Într-o asemenea situație trebuia să intervină intuiția, ori poate chiar norocul chior. La problemă lucrau douăzeci de persoane, fiecare având în față monitoare cu ecran plat și cinci cuburi de câte 1,5 metri, pentru vizualizare tridimensională. Asta, ca să descopere ceva care să semene a mesaj coerent, ori

măcar un fragment. Încăperile în care lucrau acești oameni semănau cu niște coșmaruri cu careuri de cuvinte încrucișate, pătrate și cuburi albe și negre care dansau permanent, într-un ritm haotic.

Mutantul a „simțit” ceva — nu ținea de logică, nefiind vorba de numere, ci de o senzație că artefactul încerca să se exprime clar. Numai că era atât de inuman, încât ființele umane nu puteau pricepe mesajul.

Poate că și mutantul devenise prea uman ca să-l înțeleagă.

Cei hămesiți după milionul promis lucrau permanent, găsind putere doar în cafea, stimulente și nesomn, motiv pentru care Russ a decretat o „zi de chiul.” Toată lumea trebuia să stea acasă, dedicându-și timpul somnului ori altor activități de relaxare. Jack s-a văzut silit să accepte situația. După cinci zile de trudă neîntreruptă, oamenii simțeau că înnebuniseră nițel.

Mutantul și-a petrecut ziua de odihnă plimbându-se pe dealuri împreună cu Russ.

Au convenit să nu discute deloc despre proiect.

Pe dealuri însemna urcușul abrupt, lung de patru kilometri, până la Vailima, conacul unde Robert Louis Stevenson și-a trăit ultimii ani. Russ mai urcase până acolo de câteva ori, astfel că i-a fost ca un „ghid localnic” lui Rae.

Probabil că mutantul cunoștea mai multe despre scrierile lui Robert Louis Stevenson decât toți participanții la proiect laolaltă, datorită diplomei în literatura engleză pe care o obținuse cu câteva vieți mai devreme, însă a făcut-o pe prostul și s-a lăsat educat de Russ.

A hotărât să afirme totuși că a citit *Comoara din insulă*, *Dr. Jekyll și Mr. Hyde* și nimic altceva de Stevenson. De aceea, în timp ce au urcat alene dealul, Russ i-a povestit acțiunea din *Răpit* și *Stăpânul din Ballantrae*, și o parte a poveștii complexe a vieții lui Stevenson pe insulă.

Mutantul știa mai totul, însă știa și să as-

culte. Marele scriitor venise acolo să-și caute alinare pentru tuberculoza de care suferea, fără a găsi tratamentul potrivit, dar descoperise un stil de viață relaxat și odihnitor. El, ori soția lui, Fanny, a importat o mulțime de lucruri care au făcut ca Vailima să devină un colț transplatat din Scoția civilizată: lenjerie fină și porțelanuri, un pian bun, la care se cânta rareori, pereți plini de cărți — până și un șemineu, pentru cazul în care Pământul ar fi ieșit de pe orbită.

Povestirea ar fi fost mai interesantă dacă Stevenson și-ar fi scris vreuna dintre cărțile clasice acolo, dar acestea fuseseră publicate de mult. A terminat cinci cărți acolo și a dat petreceri grozave, pentru samoani, dar și pentru englezi și europeni aflați în trecere. A găsit oameni pe care să-i poată iubi, o situație cu care Fanny trebuie că se resemnase înainte de a se muta acolo, iar ultimii lui ani au fost încărcăți de bucurii și plăceri.

Mutantul nu făcea nici un efort să-l seducă pe Russ; se mulțumea să stea în preajma

lui. Dar asta era suficient. Russ nu rămăsese niciodată nepăsător față de femeile atrăgătoare, și ajunsese la o vârstă comparabilă cu aceea a lui Stevenson când se stabilise acolo, mai puțin soția și boala, plus gene bune și toate beneficiile aduse de medicamentele secolului XXI. Era suficient de tânăr la minte și la trup pentru ca o legătură cu o femeie de treizeci de ani să pară ridicolă pentru vreunul dintre ei. În vreme ce urcau alături, transpirând și râzând, oprindu-se pentru o bere la un mic local întâlnit în drum, diferența de vârstă s-a dovedit mai curând o noutate, decât o barieră. Desculți, s-au plimbat prin conacul lui Stevenson, având drept ghid o adolescentă samoană care nu prea citise multe dintre operele scriitorului, dar știa tot ce ținea de viața de zi cu zi în acea casă și le-a vorbit de parcă autorul tocmai ar fi ieșit pentru scurtă vreme, probabil coborând până la Apia ca să vadă ce i-a mai adus ultimul vas sosit, sau ca să se alătore lucrătorilor locali la treburile fermei sau la curățarea tufișuri-

lor și arbuștilor — ea a susținut că, în ciuda problemelor fizice, lui îi făcea plăcere să muncească până la extenuare, deoarece după aceea putea sta și privi frumusețea pădurii și a mării, bucurându-se pe deplin de ele, liniștindu-și astfel gândurile. După ce ghidul i-a lăsat singuri, Russ a spus că spera ca tot ce li se spusese să fi fost adevărat, cu toate că se îndoia.

Nu era pentru prima oară că mutantul își dorea să fi descoperit oamenii înainte de 1932. Ar fi fost interesant să urmărească secolele trecând și să vadă cum se schimbă oamenii.

După turul conacului, au urcat în continuare pe munte, spre locul unde erau înmormântați Stevenson și Fanny. Pe piatra lui exista inscripția obișnuită:

*Sub cer cu stele, necuprins
Să-mi faci mormânt, să stau întins;
Ferice, chiar dacă moartea m-a învins
Și-așază-mă în tihnă, căci asta îmi doresc.*

*Pe piatră aste versuri să-mi stea scrise:
„Odihna și-a găsit unde dorise; întors e
călătorul, cum promise,
La fel și vânătorul, mergând în loc regesc.”*

— Mă-ntreb dacă a fost chiar sincer, a spus mutantul. A scris „Chiar asta îmi doresc”. A fost atât de rău bolnav? Ori se referea la ordinea firească a lucrurilor?

— A fost grav bolnav, i-a răspuns Russ, dar n-a scris asta în Samoa, ci în California, cu mult timp înainte de a fi ajuns aici și de a i se îmbunătăți starea sănătății.

Mutantul l-a luat de mână și au rămas cu privirea ațintită asupra pietrei de mormânt.

— Și ce ți-ai propus să faci în restul acestei zile de chiul? l-a întrebat el pe Russ.

— Nu știu. Am putea merge la un film, dacă tot tragem chiulul.

Mutantul a râs.

— Am o idee mai bună.

La un kilometru în josul dealului au găsit un hotel ciudat, construit cândva prin seco-

lul XX, unde și-au petrecut câteva ore sub un ventilator de tavan făcând dragoste, apoi povestindu-și unul altuia viața. Russ s-a arătat ceva mai vorbăreț și, dându-și seama de asta, a socotit că trăise ceva mai mult.

Au ajuns înapoi la sediul proiectului cu puțin înaintea căderii întinericului, și, ca să păstreze aparențele, s-au despărțit, Russ ducându-se în oraș la masă, iar mutantul luându-și un sandviș de la bufetul de pe plajă.

Mutantul a presupus că secretul lor nu va avea viață prea lungă; de fapt, fuseseră deconspirați imediat ce părăsiseră camera de hotel, deoarece funcționarul de la recepție îl recunoscuse pe Russ. În Samoa, bârfa este un sport ca oricare altul, o mare artă. Recepționarul avea un văr care lucra la proiect, și fiecare dintre băștinași a aflat câte o versiune a poveștii încă înainte ca Russ și Rae să coboare dealul. Peste o zi ori două, avea să știe toată lumea.

Însă nu aveau să afle chiar tot. Russ n-a

putut dormi în acea noapte. Îi plăceau femeile, dar el era căsătorit cu munca; trecuseră aproape treizeci de ani de când se considerase ultima oară „îndrăgostit”. Însă nu găsea alt cuvânt pentru a descrie sentimentele pe care le avea față de Rae. Nu și-a putut scoate din minte. Ce noroc pe el; nu putea crede cât de mult îi schimbaseră viața evenimentele din acea zi.

Și nu știa nici măcar jumătate din adevăr.

LOS ANGELES, CALIFORNIA, 25 IUNIE 2021

Ampretele l-au dat de gol pe mutant. Adevărata Rae Archer și-a schimbat permisul de conducere, iar ampretele ei au intrat în baza de date a Serviciului de Securitate Internă.

Într-o fracțiune de secundă, un computer le-a semnalat ca fiind identice către un set care se afla în baza de date a CIA. Cei de la CIA le-au mulțumit celor de la Securitate Internă și au promis că mai departe se vor ocupa ei de caz.

Fără ca măcar să știe, toți cei care lucrau la proiectul Poseidon își puseseră ampretele la dispoziția unui spălător de vase care era, de fapt, angajat al CIA. Când s-a descoperit că existau două Rae Archers cu am-

prente identice, iar una dintre ele era angajată în cadrul unui proiect științific ultrasecret, cei de la CIA au sărit în sus.

La reședința doamnei Rae Archer a apărut un domn numai zâmbete de scuze de la Poliția din Los Angeles, care a spus că trebuia să recolteze din nou amprente pentru carnetul de conducere; cele dinainte se rătăciseră.

Adevărata Rae Archer s-a arătat plăcut surprinsă că organele statului se deranjaseră să se deplaseze până la domiciliul ei, în loc să o invite la sediul lor, dar și-ar fi dorit să fi fost prevenită de acea vizită; arăta ca naiba, după părerea ei. Atrăgătorului ofițer nu-i păsa, și nici femeii ce rămăsese în mașină și făcuse câteva fotografii cu o cameră specială.

Apoi, la Langley, o clădire oarecare care slujise acelorași scopuri vreme de șaizeci de ani, agenții au examinat probele și au analizat ce era posibil, legal și modul de procedură.

Aveau la dispoziție câteva minute de ima-

gini video cu Rae Archer, mamă de tripleți, destul de stresată, și șase imagini de computer cu Rae Archer, asistentă de laborator din Samoa. La prima vedere, arătau la fel, înfățișând o americană de origine japoneză, foarte atrăgătoare. Faptul că semănau ca siluetă sau trăsături faciale nu era neobișnuit; însă faptul că amândouă aveau aceleași amprente și modele ale retinei sugera că femeia din Samoa reprezenta un nou tip de spion, pe semne o clonă.

Dar cine s-ar fi chinuit să o cloneze pe Rae Archer și cine ar fi reușit să facă așa ceva în anii nouăzeci?

Au făcut o investigație și li s-a confirmat că nu era o realizare a CIA, șmecheriile cu amprente și cu retina nu făceau parte din arsenalul agenției. Modelul retinei se putea falsifica prin substituirea de date, însă amprente fuseseră obținute de pe un pahar de apă pe care spioana îl dăduse spălătorului de vase.

Au considerat că trebuia cu orice preț să o contacteze și să o ia la întrebări.

APIA, SAMOA, 15 IULIE 2021

Părerile contradictorii ale oamenilor în legătură cu Rae i-au stârnit interesul mutantului, făcându-l în același timp să se amuze. Unii au calificat-o imediat drept o nerușinată pusă pe manipularea oamenilor, ori de-a dreptul o nimfomană. Mulți bărbați s-au bucurat pentru Russ, un hoț bătrân, cum ziceau ei, ori au fost de-a dreptul geloși. Rae nu se farda și se îmbrăca extrem de sobru, cel puțin la birou, însă bărbații au afirmat că o simțiseră drept o femeie pusă pe cuceriri încă de la început. Cei care o văzuseră înotând, remarcaseră o parte din tatuajul reprezentând un soare răsărind ce fusese aplicat pe fundul ei obraznic.

Unii dintre bărbați și mai toate femeile

și-au dat totuși seama că era vorba și de altceva, nu doar de sex. Felul în care ea îl privea pe Russ; modul în care vocile li se schimbau când se adresau unul altuia.

După ziua de chiul, majoritatea oamenilor s-a întors cu forțe sporite la muncă. Câțiva nu beneficiaseră de ziua liberă ca să reflecteze asupra absenței rezultatelor — poate *sosise* vremea să se apeleze la oficialități.

Iar acestea venea, dar nu pentru a pune umărul la decriptare.

Doi agenți CIA, dându-se drept o pereche în voiaj de nuntă, și-au rezervat cea mai elegantă cameră de la hotelul Angie Grey pe o săptămână. Alți patru agenți au închiriat camerele alăturate. Sosiseră în Samoa Americană cu un avion militar și veniseră până în Apia cu feribotul, astfel că nu au mai avut probleme cu controlul bagajelor.

Un al șaptelea agent, o doamnă în vârstă, cu părul alb, și-a luat o cameră la pensiunea unde stătea Rae Archer. La o oră după ce camerista a făcut ordine, camera lui Rae a

fost împânzită cu microfoane.

Supravegherea nu a dat nici un rezultat. Mutantul s-a arătat imediat precaut, mimând la perfecțiune comportamentul uman. A mâncat, a băut și a ieșit afară la intervale regulate, și a stat întins pe întuneric în fiecare noapte. Iar faptul că, în loc să doarmă, analiza 31 433 de unu și zero, nu putea fi observat de nimeni.

De trei ori, ea a venit dimineața devreme, după ce-și petrecuse noaptea cu șeful ei. Din acest motiv, nu era recomandată abordarea directă, adică contactarea directă a celor de la Poseidon și informarea lor în legătură cu misterioasa lor angajată. În afară de legătura ei amoroasă cu cel de-al doilea om din companie, ceea ce au aflat despre Jack Halliburton nu i-a făcut să fie mai optimiști privind dorința lui de a coopera cu instituția guvernamentală americană. Omul se slujise cu cinism de Marina SUA pentru a aduna o serie de specialiști talentați, angajându-i cu salarii mult mai mari, și renunțase și la sluj-

ba proprie după o ceartă presărata cu vorbe sarcastice. Între timp, el renunțase și la cetățenia americană.

Cealaltă abordare directă, răpirea femeii de pe stradă sau din camera ei, prezenta unele avantaje — cu toate că nu avea habar că le-ar fi fost mai ușor să „răpească” un tanc Powel — dar, cum nu aveau jurisdicție acolo, ar fi vrut să procedeze cu mai multă subtilitate. S-au slujit de o momeală, una indirectă.

Russ își depusese cartea de vizită într-o cutie pentru participarea la o tombolă lunară, prin care se atribuia un sfârșit un sfârșit de săptămână la hotelul Aggie Grey, în cea mai elegantă cameră, ori în apartamentul prezidențial. După plecarea perechii de proaspăt căsătoriți, l-au „ajutat” să câștige camera cea mai elegantă în weekendul următor.

Știau că, mai devreme ori mai târziu, vor trebui să discute și cu Russ. Era preferabil să o facă fără ocolișuri.

Existau trei posibilități: primul va sosi Russ, ori Rae, apoi vor intra împreună. Ultima variantă era improbabilă, deoarece amândoi se purtau cu discreție. Însă echipa CIA se pregătise pentru oricare dintre variante, precum și pentru situația în care nu ar fi apărut nici unul.

Dacă Russ ar fi ajuns primul, trebuia să i se dea niște explicații imediat. Numai că prima a fost femeia.

Mutantul a intrat în camera somptuoasă, și-a zvârlit geanta cu obiecte personale pe pat și s-a dus în baie să-și aranjeze părul. A auzit un sunet vag din hol, produs de un bărbat, care băgase o pană între ușă și ramă, ca să o blocheze, apoi a urmat sunetul unei uși deschizându-se și închizându-se.

Femeia s-a grăbit să iasă din baie și i-a văzut pe bărbatul și pe femeia care tocmai pătrunseseră, venind din camera alăturată.

— Nu-ți îngreuna situația, l-a sfătuit bărbatul. Știi bine de ce suntem aici.

Mutantul i-a răspuns mecanic, analizând

în același timp diferite soluții de ieșire:

— Mai bine-mi spui tu.

— Nu ești Rae Archer. Dar semeni atât de bine cu ea, încât sigur ești o clonă a ei.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Am discutat cu adevărata Rae Archer, care se află în Pasadena. Ești altcineva.

— Pentru cine lucrați? l-a întrebat mutantul.

Femeia a dat din umeri.

— Pentru comunitatea de informații a Statelor Unite.

— Înseamnă că nu aveți jurisdicție aici.

— Vrem să ne răspunzi la niște întrebări.

Mutantul și-a ridicat de pe pat geanta cu lucruri pentru noapte.

— Nu vreau.

Ajuns la jumătatea drumului spre ușă, a auzit plesnetul unei benzi de cauciuc și a simțit o înțepătură în mijlocul spatelui. A întins mână — dovedind o suplețe neobișnuită — și a scos din carne o săgeată cu aripioare de plastic.

Bărbatul ținea în mână ceva ce semăna cu un pistol de jucărie.

— N-o să pățești nimic, a zis el. Doar o să amețești puțin.

Mutantul a examinat săgeata, a mirosit-o și a scuturat-o în dreptul urechii.

— Se pare că a mai rămas ceva în ea.

— Nu durează mult...

Agentul a scos un geamăt, a scăpat pistolul și a căzut în genunchi. Săgeata îi era înfiptă în gât, iar acul pătrunsese adânc în artera carotidă. A reușit să și-o scoată, dar genunchii i-au cedat și a căzut lat, cu brațele și picioarele tremurând, apoi mișcându-se convulsiv.

— Ar trebui să fii atent unde-ți injectezi asta, a spus mutantul.

A încercat să deschidă ușa, însă aceasta era blocată. A auzit fâsâitul slab al unui obiect metalic frecându-se de piele și, din trei pași uriași, s-a aruncat asupra femeii, înaintea ca ea să poată ridica pistolul automat pentru a trage. I-a smuls arma în lateral și a au-

zit o plesnitură, semn că îi rupsese degetul, după care arma s-a descărcat, aproape fără sunet, în perete, după care i-a smuls-o din mână.

Femeia a scos un răcnet de durere, iar un bărbat scund a apărut pe ușa dinspre camera alăturată cu o pușcă cu două țevi îndreptată spre el. Mutantul a sărit în lături exact când primul glonț a pornit spre el, iar fierbințeala radiată de glonț i-a trecut pe lângă față. A întins mâna după armă, iar al doilea foc i-a smuls brațul stâng din umăr.

În tăcerea în care ecoul împușcăturilor răsună doar în mintea bărbatului, cu sângele șiroindu-i din ciotul de braț rămas, mutantul a ridicat pistolul și l-a ațintit între ochii omului.

— Bang, a zis el și a dat drumul armei pe podea. A făcut apoi doi pași și s-a slujit de canapea ca de o trambulină, trecând prin ușa de sticlă ce dădea în balcon. S-a izbit de balustradă și s-a rostogolit peste ea, căzând peste copertina de deasupra intrării în hotel.

Russ era la jumătate de intersecție depărtare, și ridicase capul auzind zgomote de împușcături. A văzut pe cineva alunecând pe copertina hotelului și aterizând pe pavaj, după care pornise în goană, cu sângele șiroind din ciotul de braț.

Părea să nu aibă față, de parcă și-ar fi tras un ciorap peste cap. Nedumerit, Russ s-a frecat la ochi.

Silueta a alergat *peste* trafic, călcând pe capota unui automobil ce se îndrepta spre sud, apoi pe capota alteia ce mergea spre nord, după care a ajuns pe trotuarul de vi-zavi, a sărit peste gardul scund ce dădea în parcul din jurul portului, și, în vreme ce turiștii și familiile ieșite la plimbare căscau gura, a țâșnit ca un sprinter și a trecut peste digul spargeval într-un plonjon lung.

Până când a ajuns prima persoană la spargeval, pe apă nu s-au mai văzut decât câteva văturele. O sirenă a început să vuiască ascuțit.

Mutantul și-a căutat adăpost pe fundul

apei din port, sub umbra unui tanc petrolier care avea pescajul la jumătate. S-a străduit să devină pește în cel mai scurt timp, transformând oasele în cartilaje și dinții, mușchii și intestinele în forma fusiformă a unui rechin de recif; hainele pline de sânge au rămas în urmă ca un indiciu evident.

Metamorfoza era aproape încheiată când a auzit scafandri aruncându-se în apă, în locul pe unde sărise el. A inspirat o gură sănătoasă de apă calduță, amestecată din plin cu motorină — un gust delicios — și, devenit tot un mușchi, s-a avântat înot spre marea deschisă.

Un elicopter adus de poliție a efectuat un zbor de recunoaștere la mică înălțime pe deasupra portului și, folosindu-se de binocluri și de sonar, oamenii de la bord nu au observat nimic altceva decât pești și gunoaiele obișnuite atât de la suprafață, cât și de pe fund. Doi rechini mari, unul dintre ei speriat evident de elicopter, și atât.

Russ nu recunoscuse silueta respectivă ca

fiind femeia pe care o iubea. Încercând să facă ordine în impresiile vizuale — știa că pe insulă se aflau echipe de turnare ale unei companii de film; s-a gândit că pesemne foloseau hotelul Aggie Grey ca decor pentru vreo secvență de acțiune — de aceea a intrat în hol ca un somnambul.

Toți cei aflați la recepția se grăbeau să telefoneze care încotro. Doi polițiști cu pistoalele scoase au trecut în viteză pe ușa de intrare și au urcat valvârtej la etaj. Cât i-a urmărit gonind, Russ s-a trezit cu un bărbat alături de el, care l-a întrebat:

— Domnul Russ Sutton?

Bărbatul care îl interpelase era scund, solid și mirosea ciudat. A praf de pușcă?

— Cine sunteți?

Omul i-a prezentat o legitimație.

— Kenneth Swanwick. Investigator, CIA. Russell a clătinat din cap.

— Și ce vreți cu mine?

— Rae Archer e spion. Noi...

— Asta face parte din film?

De astă dată, a venit rândul agentului să rămână nedumerit.

— Ce film?

— Cel pentru care se trag acum cadre în apropierea cascadei.

Omul a inspirat adânc.

— Nu e vorba de nici un film, a zis el și i-a arătat din nou legitimația. Ne-am slujit de tombola aceea pentru a organiza acțiunea de prindere. Știam că Rae Archer e spion și am vrut să o luăm pe nepregătite.

— Hai să fim serioși. Cum să fie spion?

Cu toate acestea, anumite ciudățenii începuseră să se cristalizeze în mintea lui.

— Am prins-o pentru interogatoriu, iar ea a ucis un agent, a rănit un altul și a scăpat trecând printr-o ușă de sticlă.

— Nu se poate să fi fost ea. Poate e cineva care-i semăna.

— Păi, tocmai asta e problema, a spus Swanwick, și credem că putem face și dovada.

— Stați puțin, a zis Russell și a arătat spre

ușă. *Asta* a fost...

— Nu știm cine a fost. Dar s-a dat drept ea. Arăta ca Rae Archer. Avea până și amprentele ei.

— Dar...

— Dar adevărata Rae Archer se află încă în California. Am discutat cu ea. Susține că nu știe nimic și suntem înclinați să-i dăm crezare.

Curând li s-a alăturat o femeie atrăgătoare, a cărei față încordată avea aceeași culoare cu părul: cenușiu-deschis.

— Dumnezeu este domnul Sutton?

— Da, i-a răspuns Swanwick. E puțin descumpănit.

— De parcă noi am fi altfel. (La fel de înaltă ca Russell, femeia și-a ațintit ochii mari și cenușii asupra lui. Datorită tranchilizantelor luate, pupilele i se micșoraseră.) Mă numesc Angela Smith.

— Și sunteți spion?

— Investigator.

Russ a rămas cu privirea la ochii ei stranii.

— Iar acesta nu este un film, adevărat?

— Aș vrea să fie așa. Am putea reface decorurile ș-am trage încă o dublă. Apoi, adresându-se lui Swanwick: Trebuie să pleci cu polițiștii peste câteva clipe. Când ajungi la secție, trebuie să găsești acolo și un avocat. Apoi s-a răsucit cu scaun cu tot spre Russell: Ați cunoscut-o pe Rae Archer mai bine decât oricine. Ați avut relații intime cu ea.

Russ a încuviințat cu precauție printr-un gest, apoi a scuturat din cap:

— Ascultați-mă, nu putea face așa ceva. Sub nici o formă.

— Înseamnă că nu a fost ea, s-a grăbit Swanwick să intervină. Indiferent cine a fost, s-a dovedit de o pericolozitate extremă, și este încă în libertate. Trebuie să stăm de vorbă, dar nu putem urca în cameră, a spus Angela. I-am încurca pe polițiști. Cu mâna bandajată, a făcut un semn spre bar: Unchiul Sam vă oferă o bere.

Au găsit neocupată una dintre puținele mese. Barmanul a apărut imediat și le-a luat

comanda. Pe fereastra care dădea spre parc și port se vedea un grup tot mai numeros de oameni curioși, îndemnați din când în când să se retragă de doi polițiști care purtau uniforme de paradă ce săreau în ochi.

— Doar o clipă, încercați să vă gândiți la Rae ca la o spioană, i-a sugerat Swanwick. Ați avut cumva impresia că a încercat să vă stoarcă de informații?

Asta dădea relației o interpretare supărătoare.

— Nu tocmai, a spus Russell, pe un ton ce-i trăda nemulțumirea. Amândoi lucrăm la același proiect. Am discutat mereu despre el. La fel face toată lumea care participă la proiect.

— Gândiți-vă la situație altfel — au! Făcând un gest mai larg, se lovise la degetul bandajat. Se presupune că ea era astronom. V-a convins că avea pregătire în domeniu?

— Fără îndoială. Ca să vă convingeți perfect, ar trebui să o întrebați pe doctor Dagmar; ea este cea mai bună specialistă în

astronomie. Dar Rae se pricepe, oricum mai bine decât mine. Eu sunt doar inginer în probleme marine, dar m-am ocupat toată viața de astronomie.

Swanwick l-a aprobat cu un gest din cap.

— A manifestat vreun interes deosebit față de aplicațiile militare sau în domeniul apărării pe care le-ar putea avea acest lucru? Mă refer la artefact.

Russ a rămas o clipă pe gânduri.

— Apărare? Aș putea răspunde cu un *nu*, fără să mă tem, pentru că acesta e un aspect care nu prezintă interes pentru mine. Mi-aș fi adus aminte dacă ar fi încercat să *stoarcă* de la mine asemenea informații.

În bar a apărut un polițist care avea o pușcă cu țevele retezate într-o pungă de plastic. Swanwick s-a ridicat.

— Ați împușcat-o pe femeie cu această pușcă?

— În legitimă apărare. Femeia a...

— Da, bine, a zis polițistul, și i-a făcut semn unui subofițer din spatele lui, care s-a

apropiat imediat cu o pereche de cătușe.

— Nu este nevoie, a spus Swanwick, însă polițistul solid l-a răsucit cu brutalitate și i-a pus cătușele la mâini. Femeia avea o armă în mână, a spus el.

— Iar dumneata aveai asta în cameră ca să gonești șoarecii? l-a ironizat primul polițist, care s-a întors spre Russell. Doctore Sutton, vă rog să așteptați aici cu doamna dumneavoastră. Curând va veni cineva să vă ia declarația.

I-au urmărit pe cei trei îndepărtându-se.

— A împușcat-o cu... cu pușca aceea?

— A și nimerit-o. I-a smuls un braț. (Vreme de o clipă, s-a lăsat tăcere mormântală. Oamenii de la celelalte mese se uitau la ei. Femeia a scos un oftat de ciudă.) Fiindcă veni vorba de „doamne”?

Russ a făcut un semn.

— După magazinașul de cadouri, pe hol, la stânga. Ea și-a luat și poșeta.

— Mă întorc imediat.

Lucru deloc surprinzător, Russ n-a mai revăzut-o.

FALEOLO, SAMOA, 15 IULIE 2021

Ajuns de cealaltă parte a recifului, mutantul a rămas în ape relativ adânci, îndreptându-se încet spre vest, către aeroportul de la Faleolo. În ziua următoare, de acolo decola un avion spre Honolulu.

Recăpătându-și forma umană, va ieși pe țărm după căderea întunericului. Se va ascunde o vreme, apoi va intra în aeroport. Apoi va rezolva problema de a-și procura bilet fără pașaport ori cărți de credit. Putea crea bani falși, dar chiar și în circumstanțe normale ar fi dat naștere la bănuieli dacă și-ar fi cumpărat un bilet scump cu numerar. Ca samoan poate ar fi trecut neobservat, dar nu știa limba îndeajuns de bine ca să treacă drept băștinaș.

Cu optzeci ori nouăzeci de ani în urmă, ar fi găsit pe cineva singur, l-ar fi ucis și s-ar fi slujit de identitatea și biletul lui. Acum, așa ceva i se părea monstruos. Poate că ar fi luat locul celui care-i retezase brațul lui Rae. Lumea ar fi fost un loc mai bun fără un asemenea om.

Până a ajuns la Faleolo, și-a formulat un plan mai bun. Presupunea și riscuri, dar putea să-și găsească din nou scăparea în apă. Exista posibilitatea ca oamenii să-și dea seama de acel procedeu, însă el îl salvase de câteva ori de-a lungul vremii.

A depășit Faleolo cu aproape un kilometru, ca să ajungă într-o zonă mai puțin luminată. Luna, aflată în primul pătrar, nu-i crea probleme. A rămas în apa mică și s-a transformat.

A transformat aproape jumătate de kilogram din propria substanță într-o pungă de plastic plină cu bancnote uzate de cincizeci și o sută de dolari. Din alte cinci kilograme, și-a creat un rucsac cu haine murdare și un

portofel, în care avea suficienți bani locali, tala, pentru câteva călătorii cu taxiul și o noapte de beție, având o nouă identitate și un permis de conducere emis în California pe numele persoanei pe care a creat-o cu multă durere. Newt Martin, un tip obișnuit de vizitator într-un asemenea colț de lume. Tânăr și neliniștit; care fuge de ceva. Având suficienți bani pentru droguri și un loc de dormit, și poate chiar ceva în plus. Chiar foarte mult în plus.

Și-a confecționat un pașaport convingător la o inspecție vizuală. Computerul de la punctul de trecere al frontierei nu s-ar fi lăsat prostit.

La opt și jumătate s-a furișat pe țarm, și-a stors apa din părul lung și blond, și a pornit spre aeroport. S-a urcat într-un taxi și i-a cerut șoferului să-l ducă la ceas.

Planul de acțiune era simplu. Trebuia să găsească un tânăr american destul de disperat ca să-și „piardă” temporar portofelul cu pașaport și bilet, în schimbul unei sume

mari de bani. Tânărul își va da mult mai târziu seama că nu a fost vorba doar de atât.

„Ceasul” era un turn construit la începutul secolului XX în centrul orașului, devenind un reper principal pentru toată lumea. Mutantul a plătit taximetristului și a pornit pe Beach Road către port. Știa că acolo, la jumătatea distanței până la hotelul Aggie Grey, existau câteva baruri mai prăpădite, dar nu călcase niciodată în vreunul dintre ele. Newt Martin sigur avea să o facă.

Barul Bad Billy i s-a părut promițător. Mirosul specific se simțea încă din stradă: bere vărsată pe jos și fum de țigară pătruns până și în mobilier. Muzică rap, veche de douăzeci de ani, dată la maxim. Mutantul s-a strecurat printr-o masă de oameni ce stăteau în ușa, ca să mai tragă o gură de aer curat, și s-a apropiat de bar. Acolo se aflau doar alți doi clienți, deoarece restul jucau biliard ori stăteau pe scaune pliante în jurul unor mese dădora de băuturi, discutând cu voce tare în cel puțin două limbi. Auzul lui extrem

de fin a surprins și o a treia limbă, franceza, vorbită de o pereche refugiată într-un colț; cei doi comentau în șoaptă ceea ce se petrecea în jurul lor.

O conversație purtată în engleză se referea la întâmplările ciudate de la hotelul Aggie Grey. Unul dintre samoani avea un prieten în poliție, de la care aflase că fusese vorba de o acțiune de spionaj industrial care se ratase.

„A, a spus altcineva — focuri de pușcă și superspioni ca-n filmele cu Jackie Chan. Asta era doar o chestie publicitară pentru lansarea unei noi pelicule.”

Dorind să atragă atenția asupra sa, mutantul a comandat un martini dublu. A trebuit să explice ce voia și s-a ales cu un pahar de jumătate de litru cu gin prost și cu un sfert de lămâie care plutea deasupra lichidului. (Cum făcuse și pe barmanul, știa ce era acela gin prost. Poșirca aceea provenea de la o distilerie aflată în afara orașului și era îmbuteliată în sticle mari de plastic provenite

de la băuturi răcoritoare.)

Aroma era interesantă, amintind de gustul apei de santină și de scurgeri accidentale de carburanți.

O prostituată aromată, de origine samoană, s-a apropiat de el.

— Ce bei acolo?

Era încă tânără, dar devenise deja pufoasă. „Ce-ar fi să mă cauți în altă parte?” a gândit mutantul. „Vezi-ți de drum, dispari” — apoi, trecând în revistă expresii folosite de-a lungul deceniilor — „șterge-o, caramba, mișcă-ți fundul, fă pași, mă lași să respir?” Cu toate acestea, i-a răspuns:

— Martini? Vrei și tu?

— Ce trebuie să fac pentru asta?

— Nu de tine am eu nevoie acum.

Ea s-a așezat pe scaunul înalt, iar pe sub fusta scurtă s-a văzut că nu avea nimic altceva.

— Știu eu niște tipi...

— Nu în sensul acela. Mutantul a atras atenția fetei de la bar; a arătat cu degetul

spre paharul său, apoi la spațiul din fața feței. Știi unde-s băieții cu droguri?

— Of, Doamne, a zis ea și a privit în jur. Acum sunt polițiști peste tot. După ce s-a întâmplat la Aggie...

Fata de la bar a adus băutura, iar mutantul s-a dat puțin în spectacol căutând o bancnotă de douăzeci în teancul gros de bani.

— Am fost plecat din oraș. Ai văzut ce-a fost acolo?

— Nu, dom'le. Era amiază. Nici nu mă sculasem la ora aia, a zis ea și a rămas cu ochii lipiți de portofelul lui până când el l-a închis. Îți aduc orice dorești. Omule, să nu ieși pe stradă, fin'că polițiștii îi saltă pe toți *palagi* (albii) pe care nu-i știu.

— Stai puțin aici.

Mutantul s-a dus la toaleta bărbaților, adică o singură cabină mizeră și, profitând de lumina scăzută, a operat niște schimbări minore. A revenit la bar cu aceleași trăsături, dar cu pielea mai bronzată și păr blond.

— A, asta-i altceva, a zis ea, și a dat cu degetul pe fața lui, după care a verificat dacă i-a rămas vopsea pe el. Și cât te ține asta?

— O zi, ori două. Așa, și ce crezi că s-a întâmplat la Aggie Grey?

— Se spune că a fost o chestie de cascatorie. Câteva focuri de armă, iar după aia, un tip a sărit prin geam, a căzut pe chestia aia de pânză de deasupra intrării, cum se chea...

— Copertină?

— Așa, bravo. Și apoi individul a traversat ca nebunul strada și parcul și s-a aruncat în apă. Se zice că glonțul i-a smuls un braț, sânge cât cuprinde peste tot, dar nimic nu l-a oprit, ce mai, ca-n filme.

— Și cei care filmează în oraș ce-au spus?

— Cică n-au fost ei, dar știi cum e, vorbe.

— Da, știu. Bea restul și să mergem.

— Unde?

— Să caut ceva de tras pe nas. La vânzătorii. Mutantul a băut dintr-o înghițitură jumătate din pahar. Fata a încercat să-l imite, dar a apucat-o un acces de tuse. Barmanița a

adus un pahar de apă și i-a aruncat mutan-
tului o privire tăioasă.

— Cred că-i de ajuns, a spus el, după ce fata s-a liniștit și a început să respire mai mult sau mai puțin normal. Din ce-or fi făcând băutura asta?

Ea a suspinat și a coborât destul de nesi-
gură de pe scaunul înalt.

— Știi undeva o petrecere. Dacă te duc acolo, și găsești pe cine trebuie, ai grijă și de mine?

— Și asta ce-nseamnă?

— O sută de dolari.

— Mai vedem. Apoi a luat-o de umăr și a dirijat-o spre ieșire. Dacă găsesc ce-mi trebuie, da.

Au mers pe Beach Road cale de câteva intersecții, apoi au intrat pe o alee cu pietriș și fără nume. Ea s-a oprit lângă o Toyota pe care doar rugina o mai ținea laolaltă, și, cu un scrâșnet sfâșietor, a deschis portiera șoferului.

— Gata, mergem.

— Ești în stare să conduci? a întrebat mutantul, apoi a constatat că portiera de pe partea lui nu se deschidea. Aflată în mașină, fata s-a aplecat și i-a făcut vânt de două ori.

— Da, da. Hai, urcă.

Înăuntru mirosea a mucegai și marijuana. La a treia încercare, motorul, mai vechi decât șoferul, a pornit, după care au rulat pe hopurile de pe alee. Fata conducea cu precauția pedantă a celor deja beți, mergând într-un zigzag larg.

— Nu mă lași pe mine să conduc?

Nu putea muri, dar nu voia să atragă atenția poliției rămânând în viață în caz de accident.

— Nu, îmi place să conduc.

Fata a reușit să șofeze pe drumul sinuos la deal, pe care mutantul l-a recunoscut drept cel care ducea spre conacul lui Stevenson. Din fericire, traficul era liber. Fata a rămas tăcută. Se concentra ca să mențină mașina pe centrul șoselei.

Au trecut de Vailima și au ajuns într-o zo-

nă împădurită, unde nu se vedea nici o casă în apropierea șoselei.

— Uită-te după o panglică portocalie pe partea ta, i-a spus ea, încetinind mult. Legată de un copac. În jurul trunchiului.

— Uite-o acolo, a zis mutantul, apoi și-a dat seama că niște ochi umani nu ar fi reușit să zărească acel copac.

— Unde? Că eu nu văd.

Fata s-a uitat mijindu-și ochii pe deasupra volanului, clipă în care roțile din dreapta au intrat pe pietrișul de pe marginea drumului. Vrând să redreseze mașina, a tras prea tare stânga de volan și a intrat binișor pe contrasens, silind un bărbat călare pe un scuter Vespa să iasă de pe șosea. Omul a strigat ceva în samoană, dar și-a văzut de drum.

— Ai încredere în mine, e acolo.

După două sute de metri, lumina farurilor a căzut pe panglica portocalie, de fapt o bandă de plastic scorjită de soare. Fata a intrat pe un drum neamenajat din imediata apropiere a copacului legat cu banda colora-

tă.

— Mamă, ce ochi ai, s-a minunat ea. Abia au văzut drumul pe care trebuiau să meargă, iar mutantul s-a ținut mai bine de banchetă. În câteva rânduri, au nimerit în gropi atât de adânci, dar acoperite cu apă încât, hurducându-se, mașina a gemut din toate încheieturile, iar arcurile au azvârlit-o pe fată cu capul de tavan. Asta a făcut-o să rădă.

Au ajuns într-un târziu la o casă în stil occidental, care nu-și prea găsea locul acolo. Dindărătul storurilor răzbăteau câteva raze de lumină. Pe aleea circulară stăteau parcate mai multe mașini. Erau și câteva rable ca aceea pe care o conducea fata, dar și câteva noi, două taxiuri și chiar o limuzină sclipitoare.

„Prea mulți oameni”, a gândit mutantul. Trebuia să fie precaut.

Au mers pe un podeț din scânduri așezat pe solul înnoroit. A simțit mirosul lemnului de pin folosit la construcția ei; dar și de vop-

sea. Casa era nouă. Afacerile păreau să fie profitabile.

Fata s-a proptit în sonerie, iar ușa de intrare s-a crăpat o idee. Un bărbat negru și înalt a privit-o de sus:

— Mo'o. Ai găsit bani pe undeva?

Ea a făcut un semn în direcția mutantului.

— El e blindat.

Negrul l-a privit în ochi mai lung decât ar fi fost normal.

— De ce ar trebui să am încredere în tine?

— Nu-i nevoie. Nu cunosc pe nimeni aici. Gagica asta a zis că mă duce undeva ca să găsesc niște negustori.

— Cumperi ori vinzi?

— Acum, cumpăr.

— Să văd cu ce te lauzi. Negrul a aprins o lanternă. Mutantul a deschis portofelul și a răsfirat bancnotele. Omul a murmurat ceva, apoi i-a pus fasciculul lanternei în ochi.

— O să riscăm, a zis el și a deschis ușa pe jumătate. Să știi, dacă ești polițist, familia o să-ți moară în fața ochilor. Apoi, și tu.

Mutantul a ridicat din umeri.

— Nu-s polițist, și n-am familie. A trecut, dar bărbatul i-a barat calea fetei.

— Dar am bani, a protestat ea. El plătește.

— O sută, a confirmat mutantul și a scos două bancnote de cincizeci din portofel și i le-a întins.

Bărbatul de culoare a luat banii, dar a continuat să blocheze calea fetei.

— Mo'o, du-te acasă. Nu vreau să-mi facă maică-ta scandal.

— Dar am douăzeci și unu de ani, iar ea e o cață.

— Iar tu ești beată. Du-te și dormi în mașină până îți revii.

— Să mă aștepți acolo, i-a spus mutantul, făcându-i semn să se ducă. Îți mai dau o sută dacă găsesc ce caut.

Fata a plecat mormăind și bălângănindu-se. Înăuntru, lucrurile arătau ca și cum petrecerea s-ar fi terminat, dar lumea nu se îndura să plece acasă. A văzut vreo cincizeci de persoane stând în picioare,

jos, ori întinse în diverse poziții. O masă pe care se găseau sticle de vin și whisky și mâncare, totul răvășit. Aerul era cenușiu de atâta fum de țigară. Mutantul a identificat țigările după mirosul de fum: trabucuri scumpe, dar și de două parale, la care se adăuga aroma de plastic ars a cocainei și mirosul tare al hașișului. Nimeni nu fuma heroină, însă la vedere rămăseseră multe ace; pe masa cu gustări trei seringi stăteau cu acele în jos, într-un pahar plin cu un lichid limpede.

Încăperea avea un aspect nefinisat, pereții fuseseră zugrăviți recent cu trafaletul și, din loc în loc, se vedeau reproduceri ieftine de Gauguin prinse cu piuneze. Mobilierul nou era împrăștiat la întâmplare.

— Așa, ce să-ți dau? l-a întrebat negrul.

— Cred că hașiș. Mutantul și-a adus aminte de vremurile când lucrase la circ. Din cel negru ai?

— Ai vrea tu. Mai toată lumea fumează ceva diluat.

Mutantul a clătinat din cap.

— Nu vreau nimic din Maroc. Ce ai din Asia?

— Roșu și auriu. Dar te costă.

— O punguță de hașiș auriu, cât e?

Omul a zis 250, iar mutantul l-a făcut să coboare la 210 dolari.

A luat marfa și un tub de fumat și s-a așezat pe un scaun pliant dintr-un colț, de unde putea vedea tot ce se petrecea în încăpere.

Hașișul avea o savoare interesantă. Ardea degajând multă căldură, probabil datorită aditivilor.

Mutantul a căutat din ochi pe cineva care să aibă aerul că este învățat cu mulți bani, dar că l-a cam lăsat norocul. Probabil cineva care nu era localnic; în această categorie se încadrau cam o treime din cei aflați acolo.

Era preferabil un american; unul care să semene cu mutantul ar fi făcut lucrurile mai ușor de explicat. A remarcat un bărbat de culoare cu tenul ceva mai deschis, care arăta foarte asemănător cu mutantul în acele

momente, dar era cu câțiva centimetri buni mai înalt și mult mai greu. Stătea mai retras, pe un scaun pliant, cu bărbia sprijinită pe antebraț, urmărind atent o dispută lenevoasă dintre doi bărbați care stăteau pe podea cu picioarele încrucișate.

Avea în mână o țeavă de fumat, dar goală. Mutantul s-a apropiat și s-a așezat pe podea alături de el, și a aprins din nou rășina din vas.

— Așadar, ce părere ai? s-a adresat către el unul dintre cei care discutaseră până atunci. Cât de vechi e universul?

— Treisprezece miliarde șapte sute de mii de ani. Nu mai țin minte vremurile acelea nici pe jumătate.

Celălalt a clătinat din cap.

— Cât pe ce. Șaisprezece miliarde.

— S-a folosit de Tora și de teoria generală a relativității, a spus bărbatul de culoare. Mi-roase bine.

Mutantul i-a întins pachetul.

— Hașiș auriu; ia-ți de-o doză. Iar celui cu

Tora i-a zis: O să-ți acord un avantaj de 2,3 miliarde de ani. Asta înseamnă șase zile lungi, nu?

Apoi omul s-a lansat într-o explicație privind dimensiunile reduse ale universului la începuturi. Celălalt participant la discuție îl privea cu expresia unui cocker spaniel ce se chinuiește să rămână treaz. Bărbatul de culoare a rupt o bucatăică, făcând din ea o bilă și a mirosit-o. Apoi a dat din cap și i-a înapoiat punguța.

— Mulțumesc.

Mutantul a aprins un chibrit de lemn și i l-a ținut. Omul a inspirat fumul adânc și a dat din cap satisfăcut.

— Mda, și ce dorești?

— Cum adică, nu crezi în dorința sinceră și spontană de a împărți ceva?

— Nu ești chiar atât de amețit ca să fii generos cu hașiș auriu.

— Asta demonstrează un bun spirit de observație.

— Așadar, vrei ceva, dar nu droguri. În-

seamnă că e vorba de sex ori bani. (A clătinat din cap.) N-am nici una, nici alta.

— Ar mai fi ceva, a zis mutantul și s-a ridicat în picioare mimând o situație grea. N-ai vrea să discutăm afară?

Omul a încuviințat cu un gest, dar nu s-a clintit din loc. A ridicat un deget și l-a privit lung.

— A, și nu pot uide pe nimeni. N-aș vrea să mai trec încă o dată prin asta.

Cei doi bărbați interesați de vârsta universului au ridicat privirea, dar și-au păstrat expresiile impenetrabile pe fețe.

— Nici pe departe nu-i vorba de așa ceva. Vino. Bărbatul s-a ridicat în picioare și a pășit cu o grijă exagerată, fiind probabil mai drogat decât părea. Mutantul i-a spus gazdei că vor reveni în casă după scurtă vreme.

Când au deschis ușa, au perceput un animal care a rupt-o la fugă. În rest, cu excepția sunetului produs de picăturile ce cădeau de pe frunze, pădurea întunecată era tăcută.

— Uite care-i treaba. Trebuie să mă îm-

barc pe un avion ca să ajung mâine în America. Dar nu am nici bilet, nici pașaport. În lumina slabă ce venea dinspre ferestrele cu storurile trase, bărbatul l-a privit printre ge-ne.

— Da, și?

— Ai pașaport?

— Sigur. Dar nu semeni nici pe departe cu mine.

— Nici o greață. Am mai făcut asta.

— Da, dar o să rămân prizonier aici. Cum rezolv chestia asta?

— E simplu ca bună ziua. Ți-l trimit prin poștă de la Los Angeles. Însă nu e nevoie să mă crezi pe cuvânt.

Dacă nu-l primești, aștepti câteva zile și te duci la ambasadă ca să declari pierderea lui. Vor face verificări și-ți vor elibera unul temporar; îl înlocuiești când ajungi în Statele Unite.

— Trebuie să mă mai gândesc. Și cât ești dispus să-mi dai?

— Cinci mii pe loc, plus costul biletului.

Probabil că am posibilitatea de a-mi lua la clasa întâi; asta înseamnă o mie. Dar, o să-ți mai dau cinci mii dacă ajung la Los Angeles fără necazuri. Ți-i trimit în pachet, odată cu pașaportul.

— Pentru partea asta trebuie să am încredere în tine, corect? Doar ești un necunoscut pe care l-am întâlnit într-o casă conspirativă.

— Ar fi bine să mă consideri o poliță de asigurare. N-am nici un interes să anunți furtul pașaportului.

Omul a rămas pe gânduri, analizând situația. Mutantul a profitat de prilej ca să privească foarte atent în ochii dilatați ai bărbatului și i-a copiat amprenta retiniană, pentru orice eventualitate.

— Mai pui două punguțe de hașiș auriu și facem târgul. Și-au strâns mâinile, prilej cu care mutantul i-a memorat și amprentele digitale. Apoi și-a notat adresa la care să trimită banii și pașaportul.

L-a lăsat să aștepte la ușă și a reintrat să cumpere hașișul promis. Bărbatul a spus că

vrea patru sute de dolari și a rămas de neclintit; nu mai făcea reduceri de preț decât la cantități mai mari. Zece punguțe ar fi fost o mie cinci sute. Mutantul a refuzat oferta, mulțumindu-se cu două.

Partenerul lui în ale infracțiunii le-a vrut pe loc, dar mutantul a refuzat; abia după ce avea biletul în mână era dispus să i le dea. S-au îndreptat apoi spre locul în care era parcată Toyota plină de rugină. Tânăra prostituată lăsase scaunul șoferului pe spate și dormea adânc, sforăind ușurel. Mutantul a transferat-o delicat pe bancheta din spate și i-a luat cheile din buzunar.

Cât a condus spre oraș, bărbatul de culoare a dormit și el. Mutantul a vrut să evite Beach Road și centrul orașului; probabil că polițiștii ar fi recunoscut mașina și s-ar fi întrebat cine e la volan. Nu cunoștea drumurile lăturalnice, de aceea a pornit la nimereală, mergând mai mult spre vest și sud, până când a ajuns la Fugalei Street despre care știa că trebuia să aibă în dreapta Maketi Fou

— piața centrală — și nimic altceva decât mlaștini în stânga. Apoi a ajuns lângă plajă la târgul de vechituri, de la marginea orașului și a intrat pe șoseaua ce ducea la aeroport.

A mers încet vreme de jumătate de oră, dar a evitat să treacă în viteză prin gropi, pentru că nu voia să-și trezească pasagerii. Aeroportul era luminat ca ziua, iar în preajma lui așteptau zeci de automobile și taxiuri. Avionul pe care urma să îl ia a doua zi trebuia să sosească peste o oră. Și-a mai amintit că, în ciuda orei târzii, casa de bilete fusese deschisă la sosirea sa, în urmă cu o lună.

Bărbatul negru s-a frecat la ochi și a căscat; nu avea loc să se și întindă.

— Gata. Dă-mi banii. Intru să-mi iau bilet pentru Los Angeles; ți-l aduc și-mi dai hașișul.

— S-a făcut. Mutantul i-a întins un teanc de bancnote prinse cu un elastic. Dar o să-te însoțesc. Hașișul rămâne aici, pentru că s-ar putea să aibă câini care să-l adulmece. După

aceea, ne întoarcem aici. Îmi dai biletul și pașaportul și păstrezi restul și hașişul. Te duc eu până în oraş.

Apoi a tras maşina în apropiere de zona de aşteptare.

— De acord cu toate, mai puțin plecarea împreună de aici. O să iau un taxi.

— Cum, n-ai încredere în mine?

Omul a pufnit:

— După ce ai biletul și pașaportul meu, ți-aș fi mai de folos mort decât viu.

— La asta nu m-am gândit, a recunoscut cu sinceritate mutantul. Cunoști mai bine decât mine cum gândește un infractor.

— Aici ai nimerit-o, a spus omul.

Au coborât și au intrat în clădire. Parterul era deschis, fără nici un perete despărțitor. În jur erau zeci de oameni care stăteau pe scaune de plastic și citeau ori se uitau la televizor. Un grup de băieți și fete la vârsta adolescenței, îmbrăcați cu costume tradiționale, flecăreau bine dispuși. Ei aveau să întâmpine călătorii sosiți din Statele Unite cu

dansuri și cântece.

Mutantul a urcat la barul de la etaj, iar complicele lui s-a apropiat de ghișeul de bilete. Nu mai era nimeni la rând, iar singura agentă de vânzări nici nu a făcut vreun efort să se arate fericită ori mai vioaie.

Și-a luat o bere și s-a așezat aproape de scară, de unde să poată urmări desfășurarea tranzacției. Și-a imaginat ce s-ar fi întâmplat în State dacă cineva, fără nici un bagaj ar fi venit după miezul nopții și ar fi încercat să cumpere un bilet pe o rută internațională cu bancnote de cincizeci și o sută.

Tânăra femeie tratata totul de parcă ar fi fost vorba de cumpărarea unei franzele, deși s-a uitat cu atenție la pașaportul bărbatului.

Reveniți la mașină, mutantul a verificat pașaportul și biletul și i-a înmănat cheile mașinii.

— Poți conduce?

— Dacă merg la fel de încet ca tine, sigur. Rămâi aici până la plecarea avionului?

Mutantul s-a întins pe bancheta din

spate și a vârat o bancnotă în buzunarul de la bluză al fetei.

— Te întorci la casa aceea și nu povestești nimănui unde ai fost.

— Mai curând m-aș duce pe jos până la mașina mea, ca să merg acasă. Îmi ajung senzațiile tari pe noaptea asta. Ce fac dacă fata se trezește?

Mutantul s-a gândit puțin.

— Cel mai bine ar fi să-i spui că m-ai lăsat undeva în oraș. Și... să nu te întorci mâine la aeroport. Ai putea avea probleme.

— Da, mi-am dat deja seama de asta. A pornit mașina, apoi a clătinat din cap. Mare nebunie, a zis el.

— Stai cu ochii pe cutia poștală.

S-au privit o clipă, apoi bărbatul de culoare a demarat. Mutantul avea câteva lucruri de făcut, dar nu se grăbea; poarta nu se deschidea decât la ora doisprezece. S-a întors în aeroport și și-a lăsat pașaportul și portofelul într-un compartiment de bagaje, după care a plecat ca să mai pună pe el zece kilograme

de carne.

În cursul zilei i-ar fi fost mai ușor: intra într-un supermagazin și cumpăra carne. De astă dată n-a riscat să ia câinele ori purcelul cuiva, așa că s-a îndreptat spre ocean.

A luat-o de-a lungul șoselei și a ieșit din oraș. Toată lumea dormea, iar stelele erau acoperite de nori; cu excepția luminilor de la farurile mașinilor, lumea era întunecată ca tăciunele. Mutantul a ajuns la o cărare ce ducea spre o plajă stâncoasă și s-a strecurat în apă.

Nu avea nevoie să se mai transforme în pește, și-a întins labele picioarelor transformându-le în lopeți, și-a desfăcut fălcile și a făcut ca gâtulejul și gura să se dilate atât cât să poată înghiți un pește mare. A înotat fără zgomot spre recif și a cercetat în jur mai mult cu nasul și senzorii de pe piele decât cu ochii — la fel ca un rechin, putea vedea schimbarea potențialului electric ce semnală prezența unui pește mare ce avea necazuri.

Asta însemna mâncare — a simțit o gâdilă-tură ușoară și s-a dus drept spre acel loc, unde a găsit un rechin de recif luptându-se cu un ton care era pe jumătate cât el. Mutantul a ucis rechinul dintr-o mușcătură, retezându-i coloana vertebrală, apoi a prins tonul rănit, pe care l-a ingerat dintr-o înghițitură. Apoi s-a întors și a înghițit și rechinul.

Cei doi pești îi asiguraseră o masă suficientă. A înotat spre țărm, și-a modelat din nou picioarele ca să intre în pantofi și a mers pe jos până la aeroport, de astă dată, un american alb și masiv, și de acolo a luat un taxi până în oraș.

Barul Bad Billy era încă deschis — se lăuda că era ultimul care închidea în emisfera vestică — însă mutantul nu a vrut să atragă atenția asupra sa, de aceea a cerut taximetristului să oprească la primul motel, Klub Lodge, unde și-a luat o cameră și a stat întins și a gândit vreme de câteva ore.

Detesta să abandoneze artefactul, să-l părăsească pe Russ, și s-a gândit să se prezinte

drept ceea ce era: evident, de pe altă planetă, și probabil având legătură cu acea mașinărie imposibil de deschis. Însă nu voia să ajungă un specimen supus studiilor, și pesemne că oamenii puteau bănuie unele dintre aptitudinile lui ca să construiască o cușcă din care să nu mai poată scăpa.

Oare Russ l-ar fi protejat dacă s-ar fi întors sub forma lui Rae? Nu; Russ știa deja că Rae nu era o femeie și că fusese păcălit.

Și îl putea înșela din nou. După o perioadă de uitare, mutantul putea apărea sub forma altei femei, ca să-i câștige din nou dragostea. Asta nici măcar nu ar fi însemnat că joacă teatru.

Însă nu era înțelept să rămână în Samoa. Peste o zi ori două, când își vor da seama ce fuseseră pe cale să prindă, americanii aveau să trimită agenți care vor împânzi insula. Chiar dacă *nu* și-ar fi dat deja seama de asta, și chiar dacă ar fi considerat că mutantul era un soi de om modificat ori mașină de spionat, americanii ar năpădi insula, încercând

să-l descopere și să-l prindă. A sperat că agenții vor căuta o femeie cu un singur braț.

A așteptat până la zece dimineața, după care a plecat în oraș; trotuarele erau destul de populate, astfel că prezența lui nu bătea la ochi, ci trecea drept un turist oarecare, puțin ars de soare. Când se dăduse drept Rae, găsise un magazin cu lucruri ieftine, ținut de o biserică; s-a dus direct la el și și-a cumpărat o valiză și câteva obiecte de îmbrăcăminte. Ajuns la un loc frecventat de turiști, și-a cumpărat două cămăși în culori strălucitoare și o lavalava drept amintire. Apoi, o serie de articole de toaletă de la un magazin oarecare și două sticle de lichior Robert Louis Stevenson drept cadouri. În grupul sanitar al unei cafenele s-a debarasat de o parte din pasta de dinți și din gelul de bărbierit, pentru ca acestea să nu arate proaspăt cumpărate, după care a luat un taxi și a mers la aeroport.

A văzut trei polițiști de serviciu, și o femeie de origine samoană, îmbrăcată sobru, care

supraveghea călătorii. Mutantul s-a gândit că se putea întâmpla ca identitatea pe care și-o alesese să fie un dezastru dacă Scott Windsor Daniel, american de culoare era cunoscut poliției.

Era preferabil să acționeze imediat. A intrat într-un grup sanitar pentru bărbați și a așteptat să intre într-o cabină. Imediat ce s-a văzut înăuntru, a îndurat durerile ce însoțeau transformarea feței și mâinilor pentru a semăna cu acelea ale lui Daniel. Și-a schimbat și cămașa, îmbrăcând una pe care o cumpărase drept amintire, și care, în condițiile acelea, slujea drept culoare de protecție.

Totul i-a luat cincisprezece minute. Chiar dacă cineva observase că bărbatul alb intrat în cabină era negru la ieșire, nimeni nu a scos o vorbă.

Primul test l-a constituit controlul pașaportului. O localnică a verificat documentele și scanarea retinei, apoi a încasat taxa de plecare, însă femeia care stătea în spatele ei cu brațul drept într-un bandaj legat pe după

gât era cea de la „comunitatea de informații a Statelor Unite”, care fusese cât pe ce să o doboare pe Rae cu un glonț.

Nici una dintre ele nu i-a acordat o atenție deosebită lui Scott Windsor Daniel, deci asta însemna că era căutată mai curând o femeie. Una scundă cu un braț lipsă?

S-a făcut și verificarea amprentelor, care venea în plus față de cea a retinei. Femeia-spion, destul de stângace din cauză că se slujea doar de un braț, a folosit o lupă de bijutier și, aruncând o privire, a comparat desenul de pe degetul mare cu cel aflat pe o cartelă.

A trecut la fel de ușor prin celelalte verificări de securitate, ceea ce i s-a părut încurajator. Autorităților nu le trecuse prin cap că aveau de a face cu cineva care-și putea schimba forma. Au căutat în bagajul ce nu atrăgea atenția prin nimic, l-au verificat cu detectorul de metale și au trimis valiza pe tobogan, iar pe el l-au trecut printr-un controlor optic spre stupul multilingv al sălii de

așteptare.

S-a așezat la bar și a degustat ceva ce se pretindea a fi Chardonnay, și a răsfoit ziarul *Observer* ce apărea pe plan local. Scandalul de la Aggie Grey ocupa toată pagina întâi, cu o turnură ciudată — echipa de filmare, „nu aveau dreptul să declare” dacă cele petrecute făceau parte dintr-un film de acțiune pe care îl turnau. Probabil că îi instruisese cineva; aparțineau unei companii americane, iar guvernul le putea face greutăți dacă nu cooperau. Cu toate acestea, se putea ca exprimarea evazivă să aibă rolul de a beneficia de publicitate pe gratis.

Nici interviurile date de oaspeții de la Aggie Grey, sau de polițiști nu aduceau lumină asupra incidentului. Unii turiști afirmaseră la unison că „bărbatul” care traversase parcul și plonjase în apa portului părea să nu aibă un braț. Toți socoteau că asta făcea parte dintr-un film.

Îi era greu să facă planuri pornind de la informații atât de sărăcăcioase. În Honolulu

trebuia să se îmbarce pe un avion al companiei Delta, și avea de așteptat acolo șase ore. Ar fi fost prudent să-și schimbe identitatea acolo, pentru cazul în care luaseră cumva urma lui Daniel. Dacă era adevărat, în Los Angeles se putea aștepta la un comitet de primire. Dacă domnul Daniel nu apărea acolo, fără îndoială că-l vor mirosi pe cel adevărat din Samoa.

Ori puteau să-l aștepte în Honolulu. Ce era de făcut? Aeroportul nu se afla prea departe de mare, dar era mai greu de ieșit în regim de urgență din el decât din camera hotelului Aggie Grey. Urmăritorii se așteptau probabil la cineva cu puteri neobișnuite — asta depindea cine erau aceștia. Pesemne că spionii nu declaraseră chiar totul poliției. Așadar, un scenariu era „poliția caută un traficant de droguri care are pașaportului domnului Daniel”, ceea ce nu ridică probleme prea mari pentru a scăpa.

A lăsat deoparte acea problemă și a revenit la ocupația mentală obișnuită, analizând

cei 31 433 de biți de informații. Ori zgomote. Și-a continuat drumul printre acele catralioane de permutări, timp în care a mers cu șirul până s-a îmbarcat, și-a ocupat locul la clasa întâi și a ales la întâmplare un film pe monitorul din fața sa. A acceptat șampania cu o înclinare ușoară din cap și a răspuns banal la întrebările neutre ale însoțitoarei de bord.

Dacă ar fi rămas câte o secundă la fiecare combinație posibilă a celor 31 433 de cifre, i-ar fi trebuit tot atât timp cât a existat Imperiul Roman.

Nu a avut nici un vecin de scaun, astfel că timpul s-a scurs cu rapiditate, într-o ceață de zerouri și unu. A ieșit din starea de reverie când trenul de aterizare a atins asfaltul aeroportului din Hawaii.

Cei de la clasa întâi au coborât în mod democratic, permițând și câte unui reprezentant al *hoi polloi* să se strecoare printre oamenii elitei, iar mutantul a ajuns să intre în aeroport cu expresie neutră, privind în jur

fără vreun interes aparte, aducând foarte bine cu un individ care trebuie schimbă avionul și trebuie să îndure a nu știu câta oară formalitățile de verificare a pașaportului și transferul de bagaje.

La început n-a remarcat nimic ieșit din comun. Apoi însă, a văzut că fiecare punct de verificare pentru cetățeni americani era protejat de câte un polițist masiv, care stătea plasat între punctul de control al pașapoartelor și cel de verificare a bagajelor.

Poate că stătuseră mereu acolo. Din zborurile anterioare, când făcuse naveta între Australia și Statele Unite, nu-și amintea asemenea amănunte. Era însă mai bine să nu riște.

A găsit două grupuri sanitare destinate celor care erau dispuși să ocupe un loc mai la coadă în rând, dar să se simtă ușurați. Nimerise bine și momentul.

Când a pătruns în spațiul de protecție dintre coridor și toaletă, un îngrijitor cu un cărucior tocmai ieșea dintr-o cameră cu unelte

de curățenie. După ce a aruncat o privire în jur și s-a convins că nu-l vede nimeni, mutantul a acoperit gura și nasul omului și l-a împins înapoi în cameră.

I-a tras un pumn în bărbie doar cât să-l amețească puțin, apoi a aprins lumina. Încăperea, de mărimea unei debarale, era dotată cu diverse unelte și substanțe.

A găsit o rolă de bandă lată și i-a făcut un căluș din ea, așezându-i două bucăți și pe ochi, asta după ce i-a copiat amprenta retiniană. Apoi i-a scos uniforma pe care a îmbrăcat-o și l-a legat bine pe om cu bandă.

I-a luat amprentele, l-a studiat o clipă, după care a stins lumina și s-a transformat. Nu a fost prea dureros ca să imite culoarea pielii și structura facială. Apoi a ieșit cu căruciorul, lăsând ușa încuiată.

Cât timp avea la dispoziție? Dacă polițiștii aceia îl așteptau pe domnul Daniel, era vorba de minute.

A ezitat o clipă în fața unei uși pe care scria *Acces doar pentru persoanele autoriza-*

te și a încercat să-și imagineze ce s-ar putea afla dincolo de ușa cu acel anunț. Poate era locul în care oamenii de serviciu se duceau să fumeze. Ori nimerea într-o cameră plină de agenți de securitate.

Întorcând căruciorul, s-a îndreptat din nou către zona vămii. Pentru cetățenii americani existau șase culoare, și trei pentru străini — plus unul marcat „pentru angajați”.

A ajuns la jumătatea culoarului, când a auzit un strigăt:

— Hei! Nătărăule!

S-a oprit și s-a întors. Iritat, un polițist gras i-a adresat câteva cuvinte. Din nefericire, erau în hawaiiană.

A ridicat din umeri, sperând că nu toți cei care păreau hawaiieni vorbeau și limba.

— Doar știi regulile, i-a zis polițistul. Unde naiba te duci?

— Până la mașină, a spus mutantul. Am mâncarea în răcitor.

— A, cina *lichidă*. Măcar lasă căruțul aici, bine?

Mutantul a făcut cale întoarsă și a parcat căruțul astfel încât să nu deranjeze.

Ajuns afară, uniforma îl scotea în evidență, în loc să-l facă nevăzut în mulțime. Ar fi bătut la ochi să cheme un taxi sau să ia autobuzul. Greșise că nu-și păstrase hainele ce-i aparțineau lui Daniel.

I-ar fi luat aproape douăzeci de minute ca să creeze haine care să treacă neobservate și să renunțe la acelea de îngrijitor. Prea mult. Riscând, a intrat într-un magazin de suveniruri și a cumpărat niște haine de turist mai modest — o cămașă hawaiiană, șort și papuci. S-a schimbat într-o toaletă — transformându-și pielea într-o culoare mai deschisă — și a pus uniforma în sacoșele de hârtie de la îmbrăcăminte cumpărată.

La coada de la stația de taxiuri, a început să-și gândească strategia. I-a spus taximetristului să-l ducă la hotelul Hilton din centru, dar a privit cu atenție clădirile prin dreptul cărora a trecut. Un hotel, Crossed Palms, i s-a părut suficient de demodat.

A lăsat șoferului un bacșiș modest, și doar a trecut prin holul de la Hilton. Pe drumul de întoarcere spre Crossed Palms, a reușit să arunce uniforma de îngrijitor într-o ladă de gunoi.

Femeia de la recepție, care aprindea o țigară de la alta, s-a arătat încântată să-i dea lui „James Baker” o cameră pe trei zile, plătită în avans în numerar, fără să aibă bagaje ori să prezinte vreun act de identitate.

Camera era întunecoasă și mucegăită, și clar nu merita 150 de dolari pe noapte. Însă mutantul avea în sfârșit posibilitatea să se relaxeze pentru prima oară de când ușa laterală din camera specială de la Aggie Grey se deschisese și fusese asaltat de spioni nedoriți.

Nu trebuia să se precipite, și-a spus; identitatea cu care revenea la Apia trebuia să fie absolut perfectă. Putea să revină în California și să recreeze un împătimit de surfer, dar de ce să mai plece din Hawaii? Se afla și mai aproape de Samoa, și, în plus, o persoană de

origine hawaiiană care căuta o slujbă s-ar fi bucurat de mai multă credibilitate.

Știa că în curând o slujbă avea să devină vacantă. Michelle recepționera era gravidă în șapte luni. Abia aștepta să plece și să devină mamă cu normă întreagă.

Așadar, avea la dispoziție o lună în care să-și construiască o identitate perfectă, care să-i îngăduie să revină în Samoa.

Era bine și ca recepționeră. Nu îndrăznea să mai încerce a se da drept laborantă, dar voia să devină o persoană pe care Russ să o observe, și de care să se apropie.

Evident, se dăduse de gol pentru că voise să treacă drept o persoană reală și fusese deconspirată în urma unei proceduri obișnuite de securitate. „Am vorbit cu adevărata Rae Archer” îl lămurise pe deplin și nici nu mai avea nevoie să înțeleagă altceva. Dăduse dovadă de lene apelând la identitatea unei ființe umane reale. De astă dată, va crea o femeie pornind de la zero.

Mutantul știa prea bine ce aprecia Russ la

o femeie, însă probabil că n-ar fi fost tocmai înțelept să realizeze o femeie perfectă la comandă — chiar dacă Russ nu s-ar arăta bănuitor, se putea întâmpla ca altcineva să bage de seamă.

Prin urmare, ea nu va fi o femeie cu trăsături orientale, zveltă și simplă, care și-a luat diploma în astronomie. O blondă cu forme pline și aspect normal, care a studiat biologia marină. Ar fi bine ca prima impresie pe care o va face (în special asupra lui Jan, dar și Russ) și nu fie de femeie prea sexy. Putea să-l cucerească treptat pe Russ, prin mijloace validate de istorie.

O deranja faptul că trebuia să se poarte și-ret față de el. Îl iubea mai mult decât pe alte ființe, fie ele bărbați ori femei, de pe Pământ. Însă trebuia să ajungă în apropierea artefactului, prin încredere sau hoție, iar Russ era aproape singurul care îl putea ajuta în această problemă.

Ce este dragostea? auzise în textul acelui cântec când ieșise din ocean a doua oară —

atunci când cei doi bătrâni centenari fusese-ră tineri ce luptau în rândul pușcașilor ma-rini. Reușise să afle răspunsul la acea întrebare optzeci de ani mai târziu, după ce citise atâtea cărți, piese de teatru și poeme, și ascultase atâtea cântece?

A socotit că da. Iar răspunsul era Russ.

Dacă nu-l putea avea sub forma lui Rae, trebuia să găsească o soluție ca să și-l apropie ca iubit. Într-o zi, avea să-l uimească spunându-i toată povestea. Însă mai întâi trebuia să-l seducă din nou.

Mutantul voia să fie o femeie în jur de treizeci de ani, căsătorită pentru scurtă vreme, rămasă văduvă, fără copii sau alte obligații. Trebuia să țină sub control tot parcursul vieții fictive prin documente potrivite, începând cu nașterea.

Și-a petrecut aproape o dimineață însorită plimbându-se prin cimitirul din Calaepohaku, și astfel a descoperit mormântul perfect: Sharon Valida, născută în 1990, decedată în 1991. Părinții fuseseră îngropați

alături de ea, în 2010.

O scurtă căutare cu ajutorul computerului, făcută într-o bibliotecă publică, a evidențiat că părinții fetei muriseră împreună într-un accident rutier. Ca să complice lucrurile, Sharon se născuse în Maui și murise tot acolo. Însă certificatul ei de deces se afla probabil în Maui și trebuia eliminat din sistem.

Era preferabil să procedeze în mod ordonat. Sub aspectul de turist cu fața palidă, mutantul a mers în Maui și a găsit cu ușurință biroul unde se păstrau evidențele privind nașterile și decesele.

Și-a petrecut o noapte într-un dulap, trăgând cu urechea, și asigurându-se că oficiul va fi pustiu și în noaptea următoare. Apăruse ceva ce complica situația: deși nu exista portar de noapte, toate birourile erau supravegheate cu camere video.

Nu-i plăcea să ia forma obiectelor, preferând ființele vii; era un proces dificil, dureros și de durată. Însă, în acel caz, se părea că nu avea de ales.

S-a transformat într-o bucată de linoleum murdar. Podelele din fiecare birou erau din plastic de aceeași culoare. În acest fel, a putut să se strecoare prin luftul de un milimetru și ceva dintre ușă și podea și așa, ondulându-se de-a lungul holului, a ajuns în biroul de Evidență Decese. În acel birou nu era plasată o cameră, de aceea s-a rulat într-un cilindru, devenind un om de desene animate, ori, mai curând un rulou de linoleum cu picioare și mâini cu două degete, păstrându-și în același timp culoarea posomorâtă și textura de linoleum.

Sertarele cu dosare nu erau încuiate, așa că i-a fost ușor să extragă certificatul de deces. Evidența computerizată era altă problemă. Chiar dacă ar fi știut ce computer să pornească, ar fi fost obligat să treacă de parole și tot soiul de protocoale. Trebuia să rezolve acea problemă din afara sistemului, jucând rolul lui Sharon Valida.

A găsit certificatul de naștere al lui Sharon și a memorat amprente digitale și plantare

de pe el. În 1990 nu se făceau scanări ale retinei.

Și-a acordat și un permis de conducere din 2007, tot fără amprente retiniene. A trebuit să riște în privința numărului asigurării sociale, modificând câteva cifre de la unul ce aparținea unei persoane născute în Maui în același an cu Sharon.

Permisele de conducere ale părinților se găseau încă la dosar, împreună cu fotografii; trăiseră în Maui până în 2009, cu un an înainte de deces. Mama fusese o blondă uimitor de frumoasă, lucru ce s-a dovedit extrem de util. Mutantul a creat o versiune adolescentină pentru Sharon, cu o tunsoare potrivită anului 2007, nimic să sară în ochi. Fără tatuaje pe față ori cicatrice lăsate de vreun ritual. La rubrica „Cicatrice sau semne de identificare”, a înzestrat-o pe Sharon cu un mic tatuaj pe sânul stâng, reprezentând un colibri.

Lui Russell avea să-i placă asta. Colibriul ținea ciocul coborât spre mamelon.

A găsit apoi o hartă cu sectoarele școlare,

dar sigur că ele arătaseră altfel în 2007. Ar fi fost periculos dacă ar fi acționat la întâmplare; era posibil ca vreun computer să facă o verificare de rutină a sistemelor și să depisteze o anomalie. I-a luat ceva timp, dar a găsit un fișier denumit „Arhive sectoare HS”; a aflat școala cea mai apropiată de locuința părinților și a înscris-o.

I-a creat o situație școlară în care latura științifică era preponderentă; excelase la matematică și materii tehnice, dar nu se descurcase grozav la obiectele umaniste și desen ori muzică. Luase de asemenea note mari la economie și informatică, elemente ce contau mai mult decât diploma de facultate. Dar aceea avea să constituie activitatea din ziua următoare.

Comparând cu rubricile din anuare ale altor elevi, a făcut-o pe Sharon membră a Clubului de Șah și a echipei de volei. Preferințe religioase, nici una. Apoi, mergând înapoi, a creat evidențele din perioada școlii medii și primare, lucruri simplu de realizat. Învăță-

toarea pe care o avusese în clasa a patra observase că ea își îndeplinea sarcinile școlare cu „ușurință și eficiență”, compliment pe care îl făcuse aproape unei jumătăți dintre elevi. Sharon a sărit clasa a cincea, ceea ce făcea posibilă absolvirea colegiului în anul în care îi muriseră părinții.

Încă nu se făcuse dimineață când mutantul a redevenit linoleum linear pentru a se strecura pe coridor până într-un loc unde nu putea fi surprins de camerele de supraveghere, o scară ce ducea spre subsolul igrasi-os. A luat forma unui om de serviciu, memorată de la Berkeley, și a așteptat până la ora zece pentru a urca la parter, după care a trecut printre oamenii veniți acolo cu treburi, și a ajuns în stradă. Într-o cabină din grupul sanitar al unei biblioteci publice a redevenit turist și a folosit sistemul informatic al instituției pentru a defini cariera studentască a lui Sharon Valida la Universitatea din Hawaii, o destinație explicabilă pentru o fată ambițioasă în locul colegiului local din Maui.

Avea să studieze economie, concentrându-se asupra oceanografiei — de fapt, urmasese un curs introductiv de oceanografie ținut chiar de el însuși, în postura atrăgătorului profesor Jimmy Coleridge. Mutantul s-a slujit de cunoașterea intimă a structurii academice și birocratice a universității mai greu decât Sharon. A îmbrăcat hainele de profesor și s-a dus la biroul lui Coleridge de la Facultatea de Științe și Tehnologii ale Oceanului și Pământului.

Secretara catedrei a rămas surprinsă văzându-l.

— V-ați întors deja din Samoa? Credeam că veți sta acolo până în august!

— Doar pentru câteva zile. Am găsit un bilet avantajos la Polynesian Airways. M-am gândit să termin câteva lucrări și să mănânc ceva mai omenește.

— Dar ce se mănâncă în Samoa? Unii pe alții?

— E vorba de puțină varietate. De obicei, lumea merge la McDonald's.

— Ce se mai aude cu extraterestrul acela? Ai fost pe acolo?

— Da, se crede că e vorba de o șmecherie publicitară a celor de la Hollywood.

— Sper să se înșele. Ar fi ceva extraordinar.

— Întocmai.

A găsit un maldăr întreg de corespondență care îl aștepta. A dus totul în biroul lui Coleridge, a aruncat totul într-un sertar și a ridicat cablul de identificare al pupitrului spre ochi. Computerul a pornit automat, iar el s-a apucat să tasteze.

Voia să o înzestreze pe Sharon cu o diplomă în administrarea afacerilor, având ca specializare secundară oceanografia. I-au trebuit douăzeci de minute ca să-i organizeze cursurile urmate, apoi alte douăzeci ca să verifice cursurile și anul exact în care fuseseră urmate.

Oceanografia, specialitatea secundară, nu i-a dat bătaie de cap — studiase Oceanografie, Poluare acvatică, precum și „Științele mării”

cu profesorul Coleridge și primise calificativul A: treaba cu administrația publică era mai grea. De ochii lumii, urmasa câteva cursuri de administrarea afacerilor în 1992 și 1993, când era încă practicant de surfing în California, dar lucrurile se schimbaseră mult în ultimii treizeci de ani. Cei care alegeau acel curs trebuiau să știe analiză și statistică matematică.

Nu ar fi fost înțelept să genereze evidențe reale de curs; pe computer nu trebuia să rămână nimic. Însă putea falsifica un exemplar al foii matricole aparținând lui Sharon, pe care să o strecoare în dosarul potrivit de la catedra de Administrarea Afacerilor, ca se afla de asemenea pe campusul de la Manoa. Era puțin probabil ca cineva să-i ceară foaia matricolă, dar dacă s-ar fi întâmplat asta, probabil că ar fi putut repeta șmecheria folosită în cazul certificatului de naștere.

Mutantul și-a acordat, ca Sharon, referințe excelente din partea a doi profesori decedați și a lui Coleridge, care, desigur, era plecat să

facă scufundări, dar putea fi găsit la adresa jimmyc@uhw.edu.

APIA, SAMOA, 16 IULIE 2021

— Nu era umană, a spus Jack Halliburton. Un om cu o mână smulsă n-ar putea să facă o asemenea demonstrație de cădere, alergare și înot nici dacă ar fi cel mai tare cascador de la Hollywood. Cine era?

Jack și Jan îl prinseseră singur pe Russell în apartamentul lui Jack de la hotelul Aggie Grey.

— Ai iubit-o?

— Mă simt atât de derutat... a spus Russell.

— Ai făcut sex cu ea, nu? a zis Jack.

— Of, Doamne, Jack.

Russell a făcut un gest de neputință și s-a întors cu spatele.

— Ba nu, ascultă aici. Ai făcut sex și cu al-

te femei; cu nenumărate, adevărat?

Russell s-a uitat spre Jan sperând să primească un sprijin, și s-a ales cu o privire în care nu putea citi nimic.

— N-aș spune chiar „nenumărate”.

— Ai perceput ceva straniu la anatomia ei? Ceva legat de psihologie?

Am iubit-o, i-a spus el lui Jan. Eram mort după ea.

— Bine, dar *gândește-te!* a insistat Jack. Prezenta vreun aspect ce nu părea uman?

— Jack, era mult mai umană decât tine. Era plină de umor și dulce și o interesa orice.

— Asta mă înspăimântă, a zis Jan.

— Știu că e. Russell s-a lăsat să cadă pe un scaun moale și mare. Pe mine mă sperie mai mult decât pe alții.

Jack s-a ridicat de pe canapea și a traversat camera spre o masă unde se aflau trei sticle de cristal cu băutură. Și-a turnat niște whisky și a lăsat să cadă în pahar un cub de gheață.

— Crezi că era vreun fel de ființă artificia-

lă care venise să ne spioneze?

— Da, sigur, a zis Russell. Un robot. Așa se explica sunetul metalic pe care-l auzeam când ciocăneai cu degetul în trupul ei.

— Mă refeream la ceva biologic.

— Sigur, crezi că e cineva capabil în lumea asta să facă un supraom?

— Păi a venit de undeva. Telefonul din cameră a sunat, iar Jack a ridicat receptorul. A ascultat cam un minut, dând răspunsuri monosilabice, apoi a zis: Nu știu ce să spun. Revenim noi. Mulțumesc.

Apoi a lăsat receptorul în furcă.

— Cine era? l-a întrebat Jan.

Jack și-a agitat cubul de gheață din pahar.

— O femeie, Peterson, doctor. Medic legist, specialistă în patologie. Localnică. A clătinat apoi din cap. Au trimis o mostră de carne dintr-un braț la Pago Pago, pentru analiza și identificarea ADN-ului.

— Ei au identificat-o?

— Nu e o „ea”, a zis el și a luat o gură de whisky. Nici măcar nu e umană — nici ani-

mal. Nu posedă ADN.

— Măiculiță Doamne, a făcut Russell. Jack s-a așezat.

— Russ, te-ai culcat cu un locuitor de pe altă planetă. Pesemne că treaba asta e ilegală în Samoa.

HONOLULU, HAWAII, 18 IULIE 2021

Mutantul s-a crispat când a văzut titlul EXTRATERESTRU DESCOPERIT ÎN SAMOA. A cumpărat un ziar și a aflat că omorâse un „ofițer american de rang înalt care lucra în domeniul informațiilor” injectându-i o substanță misterioasă.

Un articol editorial recomanda mai curând toleranță decât spaimă. Extraterestrul nu ar ezita să se prezinte dacă ar ști că nu va păți nimic. Guvernul american se putea dovedi înțeleghător.

Ideea părea ispititoare. Scaunul electric ar fi constituit o experiență stimulatorie.

Articolul afirma că oamenii de știință își dăduseră seama că avuseseră de a face cu un extraterestru deoarece mostra de țesut

culeasă de la el nu prezenta ADN. Exista vreo modalitate de a falsifica ADN-ul?

Mutantul obținuse mai multe diplome în biologie, dar despre propria sa biologie nu știa multe. Nu avea habar ce mecanisme îi permiteau să se transforme dintr-o creatură — sau lucru — în alta/altul. I se părea un proces la fel de firesc precum erau respirația sau fotosinteza pentru organismele pământeste, și avea posibilitatea autoanalizei: dacă erai singura creatură care respira, nu te puteai diseca pentru a-ți examina plămânii. Bineînțeles că mutantul se *putea* diseca pe sine, și chiar o făcea în mod regulat, dar prin asta nu învățase nimic despre organizarea sa moleculară. Pe de altă parte, singurele științe pe care le cunoștea erau cele umane, iar ceea ce se petrecea când se transforma într-un rechin sau un rulou de linoleum nu era descris în cursul de Chimie Organică.

Firește, absorbea ADN când mânca, dar și ADN uman când avea relații sexuale cu un bărbat. Însă ceea ce trecea drept metabolism

în organismul lui nu reținea acel element. Putea înghiți un banc întreg de ton și să transforme toată materia din care erau alcătuiți peștii într-un automobil Volkswagen.

Probabil că cei de la Poseidon vor fi cu ochii în patru ca să surprindă întoarcerea extraterestrului, astfel că vor testa solicitanții în privința ADN-ului. La ce procedură trebuia să se aștepte Sharon Valida?

După ce s-a interesat puțin, a aflat că testarea ADN în scop de identificare se făcea de obicei prin recoltarea de celule de pe interiorul obrazului cu ajutorul unui tampon de vată, această metodă fiind neinvazivă și mai puțin personală decât prelevarea de sânge sau spermă, înainte de a se prezenta pentru a solicita slujba trebuia doar să ia în gură o bucătică de carne de om.

Nu i s-a părut o idee prea fericită să muște pe cineva, viu ori mort, înainte de a merge la interviu. Se putea achiziționa ADN viu sub formă de sânge ori spermă, dar ambele ridicau dificultăți de ordin practic atunci când

trebuia să deschidă gura în fața medicului ori ofițerului de poliție.

Se vindea și ADN pur pentru cercetări, însă doar în cantități microscopice, nicidecum cu lingura. Pe de altă parte, se putea întâmpla să apeleze la vreo metodă invazivă — vrei slujba, ori nu? Dacă da, trebuie să recoltăm puțin sânge.

Dacă ar fi fost vorba doar de Russell, mutantul s-ar fi dus drept la el ca să-i spună adevărul. Ar apărea într-o seară sub forma lui Rae, ca să-i atragă atenția, și i-ar explica. Însă erau atâția alți oameni pisălogi, cu pistoale — iar, în ultimă instanță, șeful era Jack, nu Russell. Jack i se părea periculos, aproape amenințător prin îndârjirea lui lacomă, iar el putea deduce capacitățile mutantului din ceea ce se petrecuse în camera de hotel. Dacă Jack ar fi stabilit condițiile întâlnirii, probabil că în încăperea respectivă nu ar exista nici o fereastră care să aibă vedere către mare.

Pe de altă parte, mutantul știa destule

despre laboratoarele Poseidon ca să-și dea seama că nu exista posibilitatea efectuării unor analize ADN pe loc. Mostrele trebuiau trimise la Pago Pago, ori chiar în Honolulu. În acel fel, putea câștiga timp, și i se oferea un prilej pentru a substitui mostrele.

Probabil că cel mai inteligent lucru era să aștepte, să se angajeze din nou la circ vreme de câteva decenii; lumea ar uita până atunci. Jack și Russell ar muri, iar de artefact s-ar ocupa alte persoane.

Însă existau elemente care îl făceau să respingă o asemenea idee, unul dintre ele fiind sentimentele pe care le avea față de Russ; voia ca el, mai mult decât oricine altcineva, să știe ce se petrecea. De asemenea, peste douăzeci de ani — ori cinci, ori chiar unul — era posibil ca artefactul să ajungă în vreun seif din Washington, ori Langley, unde i-ar fi fost imposibil să ajungă.

Mai era vorba de ceva mai profund, ceva ce mutantul nu putea defini precis. Ceva din structura de unu și zerouri se lega — nu nea-

părat logic, nu ca numere, ci rezulta un soi de mesaj.

Jan, Russ și ceilalți cercetători analizau cifrele căutând un analog al mesajului Drake. Dar poate că mesajul nu era pentru ei. Poate nu era destinat vreunei ființe umane.

APIA, SAMOA, 20 IULIE 2021

Au hotărât să-i întindă extraterestrului o capcană.

— Rae voia să ajungă la artefact, dar fără să dea impresia că o interesa în mod deosebit. Mi-a sugerat să ocolim protocoalele de securitate ca să poată ajunge în aceeași încăpăre cu el și să-l atingă.

În timp ce vorbea, Russell făcea desene cu creionul pe o hârtie, trasând figuri geometrice precise. El, Jack și Jan ieșiseră din apartamentul lui Jack de la Aggie Grey, și discutau încet pe balcon. Cu oarecare întârziere, Jack își dăduse seama că se putea ca agenții să fi plasat microfoane în cameră. În cazul balconului, unde mobilierul stătea expus intemperiilor, era mai puțin probabil să fie ascu-

tați.

— Și i-ai spus că ai putea aranja asta? a întrebat Jan.

— Am plimbat-o. I-am spus că măsurile de securitate aveau să devină mai permissive curând, asta dacă artefactul rămâne calm.

— O duceai cu zăhărelul, a remarcat Jack.

— Tot ce se poate. Dar nu aveam motive să cred că era vorba de altceva decât de o curiozitate normală. Cine n-ar vrea să vadă lucrul acela mai de aproape?

— Mai ales cineva care a bătut atâta drum ca să primească o slujbă nu prea bine plătită, din curiozitate doar, a zis Jan. I-am pus entuziasmul la încercare, mai ții minte, făcând-o să-și plătească singură drumul ca să vină la interviu.

— Lucru pe care-l putem face din nou, drept capcană, a spus Jack. Dar cred că ar trebui să fim mai subtili de data asta.

Russell a încuviințat din cap.

— Indiferent ce ar fi, Rae cunoaște bine natura umană. Va fi foarte precaută, ori di-

rectă. S-ar putea să ne telefoneze pentru a stabili o întâlnire, într-un loc în care să aibă control asupra condițiilor.

— Mă întreb ce vârstă o fi având, a spus Jack.

— Treizeci și ceva de ani.

— Poate treizeci de mii. Nu poate fi ucisă — cel puțin de o pușcă cu țeava retezată și nici prin înec — și se poate transforma în altă persoană, până la amprente digitale și retinene. Cine a fost înainte de a apărea ca Rae Archer? Dar înainte de asta? Pesemne că a parcurs toată preistoria și istoria umană. Cred că a venit pe planeta noastră chiar înainte de apariția oamenilor. A trăit ca tigrul. Iar înainte de asta, ca dinozaur.

— Nu, a spus Jan, nu cred că a sosit de pe altă planetă. E doar un alt tip de ființă umană, care a evoluat în paralel cu noi și a învățat să-și păstreze secretă natura. Există legende privind oameni nemuritori sau care-și pot schimba forma.

Jack și-a răsfirat barba.

— Dacă e adevărat, nu cred că există multe asemenea exemplare. Altfel ar fi preluat frâiele planetei.

— Poate că au și făcut-o deja, a spus Russ. Ar trebui să verificăm toți liderii din lume în privința ADN-ului.

Asta i-a făcut pe el și Jan să râdă forțat.

— Probabil că cei de la CIA discută pe același subiect, a zis Jack.

De fapt, în momentul când Jack făcuse acea afirmație, se stabilise deja ca fiecare angajat al CIA să doneze câteva celule către Agenție, lucru ce s-a repetat și cu angajații Agenției Naționale de Securitate și cei ai Securității Interne. Casa Albă „sugerase” ca toți liderii țării să fie testați.

Laboratoarele care efectuau analize ADN au fost la început copleșite de cereri, însă activitatea lor obișnuită nu era doar testarea prezenței ADN-ului, ci mai curând analizarea unei mostre care să o lege de un anumit microorganism ori de o persoană. Acest lucru presupunea procese de durată, precum

electroforeza ori spectrometria de masă. Iar în acele cazuri se știa deja că mostra conținea ADN; problema era de a-i stabili originea.

S-a constatat că testul pentru a afla dacă mostra este de ADN ori nu era mult mai simplu. Era suficient să se ia tamponul de vată cu mostra din gură și să se introducă într-o eprubetă conținând o soluție care devine acidă în prezența unei cantități infime, 1 microgram de ADN, apoi se adăuga o picătură de fenol de culoare roșie. Dacă acesta se îngălbenea, însemna că mostra provenea din celule prelevate din gura unui om ori de la cuva care posedă ADN. Nu se putea deosebi ADN-ul de ceapă de cel uman, dar în cazul de față nici nu conta.

Mostrele de „carne” și „sânge” din brațul care se păstra în congelatorul de la secția de poliție din Apia fuseseră trimise în toată lumea spre analiză. Acestea prezentau proporția corectă de carbon, hidrogen, oxigen, fosfor, sulf și azot, ca și când ar fi provenit din

aminoacizii ce constituie proteinele umane (ori animale), însă structura lor chimică nu era umană. Nici măcar nu ținea de chimia organică.

Totul provenea de la ceva ce nu fusese viu, în sensul în care vie este denumită o ființă umană.

Testele au dovedit că toți membrii comunității americane de informații erau umani, cel puțin la propriu, inclusiv președintele, lucru care i-a surprins pe unii.

APIA, SAMOA, 22 IULIE 2021

La o săptămână după ce se trăsesse în el cu pușca și înotase până la aeroport, mutantul s-a întors. Sharon Validă avea un pașaport nou-nouț, un permis de muncă valabil șase luni și o valiză plină de haine ușoare de muncă. Prin Internet, găsisese o slujbă la o bancă din Apia care căuta un reprezentant pentru clienți care să poată vorbi germană și franceză.

Își luase cu sine și un costum de baie minuscul și echipament elegant de jogging; o rochie de seară și un flacon de Sudafed¹ care nu avea pereche pe această lume. Fiecare

¹ Medicament care ajută la decongestionarea căilor respiratorii, conținând pseudoefedrină (n. tr.).

capsulă fusese deschisă cu grijă și golită, apoi umplută cu ADN de referință, costând câteva sute de dolari, furat de la un laborator universitar de la Universitatea Hawaii. Luase câte o capsulă încă de când decolase de pe aeroportul din Honolulu și până ajunsese pe cel din Apia, unde un bărbat în uniformă i-a băgat un tampon în gură și i-a șters obrazii pe dinăuntru. Apoi, după o operațiune realizată sub o masă, i-a făcut semn să treacă mai departe.

Se găsea într-o luptă surdă cu timpul. Până la data când Michelle Watson, recepționera de la Poseidon avea să plece pentru a naște, mutantul trebuia să-și stabilească o identitate convingătoare ca persoană care lucrase în Apia. Știa că soțul lui Michelle era un tip agreabil, dar nu avea slujbă, preferând să ardă gazul pe plajă, iar ea dorea să lucreze atâta vreme cât mai putea merge greoi și legănat până la bancă să-și ridice salariul, lucru care le convenea celor de la Poseidon.

În următoarele șase săptămâni era de aș-

teptat ca ei să anunțe că postul era vacant. Nu se specifica în anunț că se caută o tânără atrăgătoare, cu diplomă în afaceri și cu specialitatea a doua oceanografie, dar o asemenea persoană avea să se prezinte la interviu.

Mutantul și-a închiriat un apartament pe Beach Street, la câteva intersecții de sediul companiei, și și-a făcut un program care cuprindea jogging în zori și la apus, momente ale zilei când Russell se plimba cu bicicleta. El susținea că ieșea pe bicicletă ca să gândească, dar probabil va socoti că era păcat să ignore o blondă atrăgătoare, cu un costum de alergare strâmt, de culoare argintie, având pe spatele tricoului scris mare: *Proprietatea nimănui*.

Slujba de la bancă nu era dificilă și devenea destul de interesantă când era nevoie de Sharon ca interpretă. În restul timpului, era trimisă la un ghișeu, pe post de casieră simpatcă, lucruri pe care mutantul le făcea fără să se gândească la altceva decât la cifre de zero și unu.

Trei bărbați care lucrau la bancă au invitat-o la restaurant, iar ea se întâlnea cu ei pe rând, fără a se implica în vreun fel. Fusesse femeie suficientă vreme ca să știe deja că bărbații erau dispuși să accepte lipsa oricărei activități sexuale vreme îndelungată dacă aveau de a face cu o femeie atrăgătoare care îi făcea să vorbească mult despre ei înșiși. Aceștia erau de origine britanică, americană și samoană: primul era rezervat, al doilea obraznic, iar ultimul timid. Samoanul era cel mai interesant dintre toți, fiindcă ducea femeia în locuri unde nu întâlneau nici o persoană albă și înotau sau mergeau cu o barcă cu pânze. Ea își rezerva pentru Russell comportamentul fizic tradițional.

Russell pedala pe lângă ea aproape în fiecare dimineață, fie apropiindu-se cu un zâmbet și o mișcare din cap ce voia să spună „nu mă uit la sânii tăi”, fie frânând ori încetând să mai dea din pedale, atunci când venea din spate.

În a doua săptămână, mutantul a înscenat

un accident. Auzind sunetul bicicletei de la o intersecție depărtare, s-a prefăcut că se împiedică și a căzut, julindu-se la genunchi.

Russell a accelerat și, ajuns lângă ea, a lăsat bicicleta să cadă la pământ. Sharon tocmai se uita la rana deloc gravă și scotea pietricele și praf din ea. A reușit să producă suficientă histamină cât să ajungă în pragul lacrimilor.

— Cum te simți? a întrebat el, gâfâind ușor.

— Bine, a spus mutantul. Ce neîndemânatecă am fost...

— Stai puțin, a zis Russell și s-a apropiat de bicicletă, de pe cadrul căreia a luat o sticlă din plastic.

A deșurubat dopul și ținând-o pe loc printr-o atingere ușoară pe pulpă, a turnat apă rece peste julitură.

— Au! De fapt, n-a simțit nici o durere, dar s-a străduit să tresară. Nu, e bine.

La o adică, era mai mult decât bine. Atingeră cunoscută și aroma transpirației lui.

Dacă ar fi fost mai uman, mutantul-Sharon l-ar fi prins în brațe și nu i-ar mai fi dat drumul.

— La birou avem trusă de prim ajutor, a zis el, făcând semn cu capul spre sediul proiectului, la aproximativ o intersecție depărtare. Rana trebuie curățată și pansată, pentru că aici, pe căldura asta se poate infecta.

— Mulțumesc, eu... n-aș vrea să creez probleme...

— Să lăsăm asta.

Russell i-a întins brațul și a ajutat-o să se ridice. Mutantul a tresărit ușor când el a atins-o cu palma pe talie.

A șchiopătat puțin, ținând mâna pe umărul lui, drept sprijin.

— Dar bicicleta?

— N-o ia nimeni. E vai de mama ei; nici măcar nu am un lacăt la mine.

— Oamenii sunt altfel aici, nu-i așa? Aca-să, s-ar găsi cineva s-o fure, chiar dacă nu valorează mai nimic.

— Unde e acest acasă?

— În Honolulu; dar m-am născut în Maui.
El a făcut un semn din cap.

— Deci, nu ești turistă. Te-am mai văzut pe aici.

— Lucrez la o bancă din centru; sunt interpretă.

— Vorbești limba samoană?

— Nu, i-a răspuns mutantul și a clătinat din cap, după care și-a dat părul de pe frunte cu un gest grațios ce nu era tipic pentru Rae. Franceză și germană, puțină japoneză. Studiez limba samoană, dar e grea.

— Păi ce, eu nu sunt conștient de asta? Mă aflu aici de doi ani și încă n-am reușit să știu cum să spun: „Ia de aici legumele astea dezgustătoare.”

— *Aumai sau fuala'au fai mea'ai ma*, a spus mutantul. Încă n-am învățat cum se spune „dezgustător”.

De când începuse să analizeze cifrele de zero și unu, nu-i acordase acelei limbi nici o clipă, dar și-a adus aminte câte ceva din prima zi de reîncarnare.

— De-a dreptul impresionant, trebuie să recunosc, înveți ușor limbi străine?

Să sune asta a interviu pentru ocuparea postului?

— Mergea mai ușor când eram mai tânără. Am învățat japoneză și ceva din mandarină.

— Și hawaiiană, nu?

— Nu, s-a grăbit să răspundă, fiindcă și-a adus aminte că Jack vorbea acea limbă. Ciudat lucru, nu ai nevoie de ea în societate, și nimeni nu se așteaptă ca una ca mine să o vorbească. (S-a crispat ușor.) Probabil că e vorba de o problemă ce ține de rasă sau clasă socială. Mama și tata nu s-ar fi arătat prea încântați de treaba asta.

— Îmi dau seama ce vrei să spui, a zis el, și i-a făcut semn paznicului aflat în ghereta lui, apoi a descuiat ușa de intrare în clădirea principală. Noi am locuit în California, iar tata nu era deloc încântat că eu vorbeam spaniola. Cu toate că era cea mai utilă a doua limbă.

Dar mutantul știa deja acest lucru.

Au intrat în recepția ce le era amândurora foarte familiară. Russell a pus-o pe Sharon să ia loc pe scaunul lui Michelle, cel pe care mutantul spera să-l ocupe cât de curând, și s-a apucat să deschidă și să închidă sertare.

— Trusa de prim ajutor, trusa de prim... A scos o cutie albă din material plastic. Aha.

Brusc, mutantului i-a venit o idee.

— Te superi?... Mă simt cam slăbită. Îmi aduci ceva de băut?

— Sigur. Cola?

— E bine, a zis mutantul și a tras fermoarul unei mici genți prinse de încheietura mâinii.

El a dat nepăsător din mână.

— Pentru mine e gratis.

Mutantul știa asta, dar mai știa și că automatul se găsea departe, pe coridor.

După ce Russell a ieșit, mutantul a răsucit scaunul cu 90 de grade, astfel încât să stea cu spatele la camera video din spatele biroului lui Michelle, și a extras o capsulă de

Sudafed din portofel. A desfăcut-o între degetul mare și arătător și a presărat ADN peste rană. A presărat puțin și pe degetele ambelor mâini, a strecurat capsula goală înapoi în gentuță și a revenit la poziția originală înainte ca Russell să revină, simțindu-se chiar ridicol pentru că procedase cu atâta minuțiozitate. Însă Russ n-ar fi fost el însuși dacă nu s-ar fi gândit să verifice la sânge orice femeie care i-ar fi intrat în viață.

— Mulțumesc, a spus mutantul, a primit cutia de cola și a băut atât cât se cuvenea, după care s-a uitat în jur. Deci, acesta e locul.

Russ a apăsat tamponul antiseptic pe genunchiul julit.

— Acesta e locul, sigur. Bun venit la balamuc.

— Toată insula a devenit un balamuc, a spus mutantul. De când au apărut ființa aceea de pe altă planetă și farfuria ei zburătoare.

El a clătinat din cap și a azvârlit tamponul

în coșul de gunoi al lui Michelle.

— Mai sunt și alte explicații. Dar asta nu le face mai puțin bizare. A scuturat tubul de spray și a avertizat-o: E rece — după care a stropit-o pe genunchi fără menajamente.

— Ce explicație preferi?

— Oricare e la fel de bună, a zis el și a tapotat genunchiul în jurul răniei, verificând atomizorul. Oamenii de la bancă ce părere au?

— Majoritatea cred în OZN-uri. Știu pe cineva convins că este vorba de o găselniță a celor de la compania de filme, iar voi veți apărea niște nătărăi când ei vor dezvălui adevărul.

Russell s-a ridicat în picioare.

— Pun pariu pentru asta. Am vorbit cu cei de la compania de film. Exploatează situația la maxim dar, ca toți ceilalți, și ei au fost lu-ați prin surprindere.

— Asta i-am spus și eu acelui domn. Ar fi trebuit să aibă pe cineva în apropiere cu o cameră de filmat. Altfel, de ce ar mai fi chel-

tuit banii pentru o asemenea cascadorie?

— Da, asta nu le-a trecut prin cap. Așa, acum poți mișca genunchiul?

Mutantul și-a îndoit genunchiul cu atenție.

— Cred că-i bine. Apoi s-a sprijinit de brațul lui Russ ca să se ridice. Mulțumesc.

— Ai vreun plan pentru masa de prânz? a întrebat Russ și oarecum agitat, a ridicat din sprâncene.

— Azi am treabă, a spus mutantul, nedorind să pară prea entuziast. Mâine sunt liberă. Apoi i-a întins mâna: Sharon Valida.

— Russell Sutton. La amiază, cafeneaua Rainforest?

— Voi fi chiar încântată. I-a zâmbit, întrebând-se dacă nu cumva gropițele din obraji erau prea accentuate. Cum să refuz un asemenea cavalier cu armură sclipitoare?

— Ba un biciclist cu o sticlă de apă, a contrazis-o el și a condus-o afară. La revedere.

A urmărit-o îndepărtându-se în fugă, schiopătând ușor pe piciorul rănit, după care

s-a dus și el la pas să-și recupereze bicicleta.

Să fi fost cea mult dorită? s-a întrebat el. Nu semăna câtuși de puțin cu Rae, dar putea presupune că arată ca oricare altă femeie.

A lăsat bicicleta rezemată aproape de ușă și a intrat în clădire. Din colțul de laborator rezervat analizelor biologice și-a luat mănuși de cauciuc și o pungă de plastic. Revenit la recepție, a ridicat tamponul însângerat și l-a pus în pungă. A golit cutia de cola la toaletă și a pus-o și pe aceea în pungă, ținând-o delicat de margine și a scris *Sharon Valida* cu un marker.

Încercând să învingă o inteligență extraterestră, cei din cadrul proiectului se gândiseră că drumul de acces către artefact era facilitat de slăbiciunea lui Russ pentru femei frumoase — sau, mai precis, pentru femei în general. Dacă Sharon ar fi fost o asiatică mărunță și atrăgătoare, el ar fi fost mai bănuitor.

Pe de o parte, ar fi vrut ca mostrele să nu prezinte urme de ADN, ca să se poată orga-

niza capcana. Pe de alta, însă în mai mică măsură, spera ca Sharon să fi doar o blondă sexy cu simț al umorului și dotată cu o inteligență pământească.

A lăsat punga pe biroul biologului, împreună cu un bilețel pentru Naomi. Apoi s-a întors la bicicletă și a verificat ciclometrul. Parcursesese doar patru mile din porția de cinci programate zilnic, deci mai avea de parcurs una.

A pornit în direcția în care dispăruse Sharon, dar n-a ajuns-o din urmă. Însemna că se dusesese acasă pentru a face duș înainte de a pleca la slujbă, ori să verifice uleiul în cealaltă farfurie zburătoare a ei.

Russell era pierdut în visare și se uita la ecranul monitorului fără să vadă nimic, astfel că a tresărit când Naomi a așezat punga alături de el, făcând cutia de cola să scoată un zăngănit.

— Sharon a ta are ADN cât cuprinde. Următoarea mutare depinde de tine.

— Poftim? A, masa de prânz.

— Sper că are un gust plăcut, i-a spus Naomi, și a clipit cu subînțeles. Russell a făcut ghem o foaie de hârtie și l-a aruncat spre ea.

Înapoi la mesajul secret. Pregătea o pagină de web pe care doar Rae l-ar fi înțeles în întregime. Se numea „A Rae in the dark”¹ și avea în frunte trei fotografii — Russell și Rae stând alături de un fragment din versurile ce erau scrise pe piatra funerară a lui Stevenson; făcuse fotografia aceea cu o oră înainte ca ea să-l conducă spre hotel.

Frunzărise o carte cu poeziile lui Stevenson și nu-i plăcuseră prea mult, însă un anumit catren i-a reținut atenția, astfel că l-a adăugat pe pagina web:

IUBIREA, CE E IUBIREA?

*Iubirea — ce-i iubirea? O inimă plângând;
Mâini frânte; și tăceri; și-o mare disperare.*

¹ Joc de cuvinte intraductibil: numele Rae se pronunță la fel ca ray „rază”, ceea ce face ca traducerea să fie O rază de lumină în întuneric (n. tr.).

*Dar viața ce-i? S-aștepti cu-nfrigurare;
Să vezi venind iubirea, apoi s-o vezi ple-
când.*

Robert Louis Stevenson

Apoi a adăugat treizeci de caractere din mesajul artefactului:

110100101101001011101001001011, iar la urmă propriul lui mesaj:

*Rae, când te-am văzut plecând, n-am știut
că erai chiar tu, iar asta a adâncit misterul.*

*Dacă trebuie să dispari, înseamnă că asta
este hotărârea ta. Dar să știi că pe lumea as-
ta poți avea încredere în mine. Îmi dau sea-
ma că nu te cunosc, dar te iubesc. Revino,
indiferent sub ce formă.*

Russ

Mai exista o rubrică rezervată „afinități-
lor”, cuvinte care să atragă pe site pe cei care
caută ceva ori, pur și simplu, navighează la
întâmplare. A scris la rubrica respectivă *Po-
seidon, Apia, artefact, extraterestru* și așa

mai departe, încheind cu *Rae Archer* și *Russell Sutton*. Era convins că primii care vor intra pe site vor fi cei de la CIA și alții ca ei, însă acest lucru nu se putea evita. A presupus că Rae era suficient de inteligentă ca să se ferească.

Rainforest Cafe era un local ce reproducea cu nostalgie moda anilor nouăzeci într-un decor de junglă. Bambuși, palmieri și urechi de elefant peste care pluteau o lumină albăstruie și ceață artificială, dar și muzică rap, ciudat de supărată, șopotind în fundal.

Cu pantaloni trei sferturi și o cămașă înflorată, Russell s-a simțit aproape dezbrăcat. Era sfârșit de săptămână, dar Sharon venise de la muncă, și purta un taier și cravată. Și-a desfăcut puțin nodul de la cravată și și-a șters fruntea îmbrobonată de sudoare cu un gest elegant.

— Trebuia să aleg un loc unde să fie aer condiționat.

— Mai bine așa. La birou aproape că am înghețat, a zis ea și a dezbrăcat jacheta.

— Ai trăit tot timpul la tropice?

— Nu, dar oricum în zone calde. Dar tu?

— Imediat ce am putut alege, am preferat căldura. (Apoi Russ i-a povestit că își petrecuse copilăria în Dakota. Urmase colegiul în Florida, și după aceea nu mai știuse ce era aceea iarnă.) Acum mai simt frigul doar când fac vreo scufundare în costum de scafandru.

— Da, cunosc senzația, a zis ea și a dus mâna la gură și a râs. Când nu faci pipi suficient ca să-l încălzești.

El i-a turnat niște ice tea.

— Ai făcut multe scufundări?

— Oarecum, pe vremea facultății. Acum mă mulțumesc cu câte-un înot cu tubul de respirat. Săptămâna trecută, un tip de la bancă m-a dus pe reciful Palolo — am văzut atâtea scoici uriașe, nici nu-mi venea să cred!

— Da, sunt grozave, a întărit Russell și s-a servit cu ceai. Ce anume ai absolvit, științe marine?

— Nu, administrație. A doua specialitate e

oceanografia — așa am avut prilejul să aflu ce înseamnă apa rece. Am urmat un curs de vară pentru scufundări în curentul Peru.

În realitate, fusese acolo în calitate de profesor, nu ca studentă, însă evidențele universității puteau confirma că participase la cursul acela și luase examenul cu notă maximă.

— Am avut și noi de lucru pe acolo, a spus el. Mai bine zis, Poseidon, compania mea. Am avut un proiect de inginerie marină în largul Peninsulei Baja California.

— Asta până ați găsit artefactul acela extraterestru.

— Da, la început n-am știut ce era, a zis el în timp ce a despicat o chiflă și, atent, a uns o jumătate cu mișcări hotărâte. Am depistat obiectul cu ajutorul sonarului și l-am lăsat pentru a-l ridica mai târziu la suprafață. Cu jumătatea de chiflă, a arătat în lungul străzii. Apoi s-a întâmplat chestia asta.

— Cred că e foarte interesant.

— Interesant și dezamăgitor în măsură

aproape egală. N-am reușit nimic până acum. A desenat apoi cu unghia o formă pe fața de masă. Dar tu ce faci ca să trăiești mai interesant? Ori ca să alungi dezamăgirile?

— Nu știu. Vin până aici, alerg, mai cad... Au izbucnit amândoi în râs. Am cam trăit la voia întâmplării. Părinții mei au murit când eram la colegiu, cam acum zece, unsprezece ani.

— Îmi pare rău...

Ea a lăsat capul în jos.

— Da. Mi-au lăsat niște bani, și am hoinărit prin Europa, apoi în Japonia. Acum, după ce banii s-au isprăvit, regret că nu mi-am terminat studiile. Nu poți face mare lucru cu o licență în Administrația afacerilor.

— Ești tânără. Ți-ai putea continua studiile.

— Mda, la treizeci și unu de ani mă consider tânără, a zis ea și a rămas cu privirea la paharul cu ceai. Poate comisia de admitere a facultății este de altă părere.

— Ai continua studiile de economie?

Ea a clătinat din cap.

— Poate de macroeconomie. Economia țărilor de pe coasta Pacificului. Dar aş prefera oceanografia. Aş putea să-mi iau licența în științe într-un an, ori maxim trei semestre. Apoi vin aici și lucrez la compania ta, a zis ea zâmbind.

— Doar cu diplomă de licență, nu cred, a spus el cu un aer serios. Muncești câțiva ani și-ți iei doctoratul. Artefactul nu pleacă nicăieri.

— N-ai de unde să știi asta, a zis ea. S-ar putea hotărî brusc să plece spre Alfa Centauri.

Le-au fost aduse sandvișurile comandate. Russell a dat deoparte felia de pâine de deasupra și a tăiat cu atenție restul în fâșii de câte doi centimetri și ceva, apoi a rotit farfuria cu 90 de grade și a tăiat fâșiile în trei. Muntantul și-a amintit de acel obicei al lui Russ și a zâmbit.

— Așa mă scutesc de o sută de calorii, a lămurit-o el. Presa consideră că obiectul ace-

la e de pe o stea. Asta e cea mai comodă explicație. Noi încercăm să venim cu ceva mai puțin evident.

— Adică? Vreun proiect secret al guvernului?

— Ori că a existat aici de la începutul timpului. Doar știi ce bătaie de cap le-a dat fizicienilor și chimiștilor.

— Îmi închipui.

A luat o îmbucătură, apoi a pus sare peste tot, așa cum se aștepta mutantul.

— Ne este indiferent dacă obiectul își are originea pe Pământ ori în altă galaxie. Din nefericire, vorbim de legi de bază pe care nu le înțelegem... natura materiei. A luat în furculiță o bucată de sandviș. E haos. Nimic din ce știm nu mai este valabil.

— Chiar poți afirma asta? a întrebat mutantul, tăindu-și propriul sandviș în sferturi. Așa cum am învățat în școală, fizica lui Galileo era o aproximare a fizicii de pe vremea lui Newton; iar cea a lui Newton a fost înghițită de Einstein; apoi Einstein a fost înghițit

de Holling.

— Mai întâi Hawking, și după aceea Holling, ca să fim mai preciși. Dar în cazul de față, lucrurile stau altfel. E ca și cum totul ar merge bine, până la a opta zecimală, iar după aceea apare cineva care spune: „Ia stați puțin. Ați uitat de magie”. Cam așa e obiectul ăsta, a zis el și a început să râdă. Îmi place! Numai că eu nu sunt fizician.

— A, cred că fizicienii înnebunesc.

A ridicat apoi un sfert de sandviș și a ciugulit din el.

— Merită să-mi vezi e-mailurile. De fapt, *eu* ar trebui să mi le văd. Până să ajung eu la muncă, Michelle, această persoană indispensabilă aruncă nouă zecimi din ele.

— Se pricepe la fizică?

— Ei, ca și tine... e contabilă, dar a urmat o serie de alte cursuri din diferite domenii. Dar citește mult, știe mai multe despre științele generale decât mine.

— Da, dar practic nu le șterge cu totul, i-a zis mutantul. Ai aruncat măcar vreodată

ochii la ele?

— Da. Măcar la cele care sunt distractive — noi le numim dosare X. Le citesc vinerea, împreună cu Jan, specialistul nostru în probleme spațiale. Și e amuzant, zău.

Apoi a luat un alt sfert de sandviș în furculiță. Îmi place aroma de nucă.

— Și ai primit ceva util?

— Încă nu, a răspuns el, devenind serios. Curând o să schimbăm metoda. O să facem public ceva... un aspect pe care l-am păstrat în secret până acum. Din păcate, nu-ți pot spune despre ce este vorba.

Mutantul s-a bucurat că nu i s-a spus. Faptul că avea știință de mesaj îi crea un avantaj pentru a obține slujba lui Michelle. Avea în vedere creditele de 471 la matematică și 472 la statistică.

— Hai, spune-mi. Te rog.

El a zâmbit.

— Pisicelile astea de femeie nu slujesc la nimic. O să-ți spun luni, asta dacă vrei să mai luăm prânzul împreună.

— Bine. Pot să-l aduc și pe prietenul meu de la *Weekly World News*?

— S-ar putea să fie deja la sediu. Urmează să dăm un comunicat la ora nouă.

— Chiar crezi că o să fii liber la prânz?

— Hai, că și-așa ți-am spus prea multe, a zis Russell și a privit în stânga și-n dreapta. Tocmai de aceea am ales ziua de luni. Nu există nici un avion până marți dimineață. În felul acesta, avem un oarecare control asupra punctului de vedere pe care îl va adopta presa.

Spunând acestea, a părut puțin îngrijorat. Mutantul a întins mâna și l-a bătut ușor pe dosul palmei.

— O să tac mâlc.

— Mâlc? a făcut el și a chicotit. N-am mai auzit expresia asta de când eram copil.

Hopa!

— Mama obișnuia să o folosească De unde provine?

— De unde să știu, din limbaj, a zis el și s-a calmat. Și cum merg treburile la bancă?

— Oamenii sunt simpatici, s-a grăbit mutantul să spună. Dar nu găsesc munca prea interesantă. De câteva ori pe zi sunt chemată să-mi folosesc cunoștințele de limbă pentru a domoli vreun client. Îi traduc vreun document, ori îl ajut la socoteli. Fișa de post spune: „relații internaționale”, și cred că, tehnic vorbind, e adevărat.

— Iar Apia ți se pare mai mică decât ți-ai închipuit, nu?

Mutantul a ridicat din umeri.

— Citisem despre insulă. Nu m-a luat nimic prin surprindere... decât poate prezența voastră. Mă așteptam să fiți mai mulți.

— Păi suntem doar cincizeci de oameni. Și n-am făcut valuri prea mari decât acum două săptămâni.

— Cu extraterestrul vostru. Știrea a ținut pagina întâi în Honolulu. Și, ați găsit-o? (Apoi a închis ochii și a scuturat din cap.) Scuze. Nu trebuia să întreb asta.

— Din păcate, nu. Aș vrea să le dau o asemenea veste ziarelor de scandal.

— Nu crezi că s-ar putea afla în vreo aripă secretă a spitalului Forțelor Armate din Pago Pago?

— Nu, fiindcă a ajuns în Rosswell, New Mexico¹, a zis el râzând. Asta s-a întâmplat înainte ca tu să te naști.

În realitate, mutantul fusese acolo de două ori, o dată ca pitic jongler, iar a doua oară, ca student la antropologie.

Așadar, luni aveau să dezvăluie răspunsul codificat al artefactului — ori cel puțin faptul că acesta reacționase într-un fel. Mutantul s-a întrebat în ce măsură va schimba acest lucru situația lui, și ce putea face până atunci pentru ca șansele lui de a obține slujba să crească.

Russell i-a oferit o posibilitate.

¹ În iulie 1947, o serie de ziare au publicat știrea că la baza aeriană din Rosswell era deținută o farfurie zburătoare, recuperată de pe un câmp. Articolele au avut ca origine o declarație a unui ofițer de la acea bază aeriană (n. tr.).

— Măine lucrezi?

— Nu, toată lumea merge la biserică. Mai puțin eu.

— Și eu sunt liber. Vrei să mergem cu bicicleta undeva, la un picnic?

— Dumnezeuule, n-am mai mers pe bicicletă din facultate. Merită să încerc. Cred că găsesc undeva de închiriat, nu?

— A, am eu una de rezervă, a zis Russell și s-a scărpinat în bărbie. De obicei, duminica mă duc la Bazinul Fatumes ori în Golful Fagaloa, dar e cam departe dacă nu ești obișnuită să pedalezi. Facem un tur, vedem priveliștile și ajungem la Palolo, sau la proiect pentru picnic sau o baie.

— Reciful ajunge până acolo?

— Nu, acolo e doar o plajă. Localnicilor tineri le place locul. Săptămâna trecută am instalat chiar și o barieră împotriva rechiniilor.

— Așa de mulți rechini sunt în zonă?

— Ajunge să apară unul. Recent, un rechin-ciocan a atacat o barcă în zona cu apă

mică — și a făcut o gaură cât toate zilele în corpul ei — de aceea, familia care are în proprietatea terenul pe care este situat proiectul a întrebat dacă nu participăm la instalarea barierei care să protejeze înotătorii. E doar un năvod cu ochiuri mari, alcătuit dintr-un pătrat cu latura de cincisprezece centimetri, ca să împiedicăm pătrunderea unor pești cu adevărat mari. Noi l-am cumpărat, iar ei s-au ocupat de instalare.

Interesantă provocare, a gândit mutantul. Un rechin-ciocan se putea da drept delfin, sărind peste plasa întinsă.

— Da, sună bine. Au și mese pentru picnic?

El a confirmat cu un gest din cap, apoi a zis:

— Grătar. Iar dacă preferăm ceva american — știu un loc unde se fac hot dogs ca lumea. O să cumpăr câțiva după amiază și-i țin în frigiderul de la birou.

Au stabilit să se întâlnească a doua zi dimineață la căsuțele de pe plaja Vaiala, dar să

nu-și uitate acasă costumele de baie, după care ea aplecat la bancă.

În vreme ce pedala către măcelărie, Russell s-a gândit la relația ce se înfiripa. Nu-și putea permite o prietenă; trebuia să fie „liber” atunci când extraterestra Rae se va întoarce. Acela era un amănunt din planul lor pentru a prinde creatura, pentru că atunci când va reveni, era posibil să folosească din nou vechea strategie, încercând să-l seducă pe Russell. Sau poate pe Jack ori Jan. Orice persoană nouă care apărea în viața lor trebuia să treacă testul ADN.

S-a gândit în treacăt să discute cu ceilalți posibilitatea ca extraterestrul să fi găsit modalitatea de a produce ADN, astfel că și el ar trebui să o urmărească pe Sharon, chiar dacă ea trecuse testul — totul în numele științei, bineînțeles.

Russell știa că nu era singurul care îl căuta cu îndârjire pe extraterestru. Însă nu avea idee că acea competiție era mai tare decât CIA care, prin agenții săi, începuseră să o urmărească pe Sharon.

De când aflate că acolo se găsea un vehicul de pe altă planetă, cameleonul venise în repetate rânduri în Apia. Concepea întâlnirea drept un soi de reunire — „din nou împreună pentru prima oară”. Ar fi putut sta la o discuție și, probabil, ar rezolva împreună misterul originii lor.

Pe de altă parte, cameleonul nu manifesta nici un interes față de mistere. Pe el îl interesa eliminarea competiției.

Nu era deloc prost. De-a lungul mileniilor

ajunsese la gradul cel mai înalt de educație. Știa că dorința lui de a distruge concurența nu era firească. Dar așa era programat prin fiecare celulă a corpului; tendința distructivă înlocuise propensiunea de a se reproduce. Iar dorința sexuală era o flacără firavă față de patima de a distruge, de a se proteja.

Potrivit stilului său de gândire, lucrurile erau simple: în cazul în care creatura îi semăna, prima întâlnire va fi scurtă și brutală. Era mai bine să lovească primul. Nici un om nu-l putea ucide și nici un om nu știa cât de vătămat ar trebui să fie pentru a muri.

Însă el era conștient de asta și trebuia să presupună că și concurentul său va ști.

APIA, SAMOA, 24 IULIE 2021

Mutantul a regretat impulsul care îl făcuse să spună că nu mai mersese pe bicicletă de ani buni. Pedalase încă dinainte de nașterea lui Russell, iar simularea stângăciei pe o bicicletă Schwinn, cu o singură viteză, era o realizare demnă de premiul Oscar.

— Cum te descurci?

Ea pornise în față, în susul străzii Logan, care nu era prea abruptă și nici aglomerată în acea zi de duminică.

— Am început să mă descurc.

A pedalat din picioare ca să ajungă pe creasta dealului și a simțit presiunea ușoară a privirilor lui asupra fundului ei. Poate că n-ar fi trebuit să iasă cu costumul de jogging, care era prea strâns pe trup, ceea ce îi atră-

gea și priviri dezaprobatoare din partea oamenilor ce se îndreptau spre biserică. Însă asta atrăgea sigur atenția lui Russell.

— De aici mergem numai la vale. Proiectul e după al doilea semafor, pe o stradă care începe cu V, mi se pare.

— Vaiala-vini. Mai avem de lucru până te facem samoan.

— N-am nimic împotriva, atâta vreme cât nu trebuie să-mi placă fructele arborelui de pâine.

— *Fuata*. O să începem cu hot dog și coborâm pe lanțul trofic. După coadă de curcan și burtă de oaie, o să cerșești un fruct din acela.

— A, am congelatorul plin de cozi de curcan. Dacă sunt prăjite bine de tot, sunt bestiale.

Au râs amândoi, dar destul de crispat. Amândoi știau că bucătăria samoană suferise transformări în rău din cauza pătrunderii obiceiurilor culinare occidentale. Cozi de curcan și Big Mac, burtă de oaie și carne de vacă în suc propriu — nu mai puteai vedea

mulți localnici trecuți de treizeci de ani care să fie zvelți și să aibă inima sănătoasă.

Russell i-a făcut un semn cu mâna paznicului și au trecut de poartă. Au lăsat jos bicicletele în fața clădirii centrale și au scos din frigider cârnații și berea, pe care le-au pus într-o ladă frigorifică. Russell a găsit cărbune pentru grătar într-un dulap și s-a dus să facă focul, iar Sharon s-a schimbat.

Și-a examinat trupul în oglinda din grupul sanitar pentru femei și a efectuat câteva ajustări minore pe ici, pe colo. Știa că-l prinsese pe Russell în cârlig. Acum se punea întreba dacă era cazul să-l aducă la mal. Probabil că era preferabil să facă un joc de așteptare, și să aibă răbdare până când Michelle pleca pentru a naște.

Ori poate reușea să forțeze nota. Să-l prindă pe Russ în pat și să vadă ce va urma.

Avea un bikini roșu-strălucitor. Mutantul și-a smuls câteva fire de păr pubian ce erau de prisos și le-a înghițit. Și-a aranjat apoi sutienul cât să se vadă o idee din vârfurile

aripilor păsării colibri tatuate pe sân. Apoi și-a adâncit puțin scobiturile lombare, un amănunt despre care-și amintea că Russell îl remarcase în mod deosebit la Rae.

S-a pregătit de marea lovitură, întâi înfășurându-și lavalava în jurul taliei. Putea purta acea costumație care îi evidenția formele până atingea apa, dar samoanilor nu le plăceau turiștii lipsiți de sensibilitate care-și etalau farmececele până la marginea mării.

Russell era îmbrăcat tot cu blugii tăiați pe care îi folosisese pe bicicletă, trecând la costumul de baie doar scoțându-și cămașa și pantofii. Mutantul a zâmbit revăzând corpul cunoscu, puțin pufos, în ciuda picioarelor și brațelor atletice, cu pielea aproape albă ca laptele — el nu stătea niciodată la soare fără să fi folosit o loțiune anti-solară; părinții lui suferiseră de cancer al pielii. Părul de pe corp îi era ca un puf mătăsos, un amestec de fire negre cu albe, nu cărunte, iar singurul lui tatuaj, acum invizibil, era o inscripție ce suna NU DESCHIDEȚI PÂNĂ LA CRĂCIUN, și

era plasat în apropierea unei cicatrice mari pe care o căpătase în urma unei apendectomii de urgență, efectuată de un doctor de țară din Insulele Cook. Câte alte femei chicotiseră văzând tatuajul când el se dezbrăcase în fața lor?

El a observat imediat tatuajul ei.

— O pasăre?

— Colibri.

Ea a tras cupa sutienului în jos până aproape de areolă. Avea sânii mici, așa cum îi plăceau lui Russell.

— Foarte drăguț.

I-a zâmbit și și-a îndreptat din nou atenția către grătar, stropind mangalul cu alcool izopropilic pur, luat dintr-o sticlă de laborator. A aruncat apoi un chibrit aprins și, scoțând un norișor albastrui, cărbunii au luat foc.

— Cât mai durează, a întrebat mutantul. Mor de foame.

— Cel puțin douăzeci de minute, i-a răspuns Russell și a făcut un gest către răcitorul

mic de pe masa de picnic. Vrei o bere? Ori înoți?

— Mai bine înot. Mă simt năclăită. S-a întors cu spatele la el, ca să-și scoată lavalava, gest care, în alte condiții ar fi fost considerat de modestie. Și-a luat masca, labele și tubul de respirat de pe masă și a fugit spre apă.

— Ultimul care intră în apă se ocupă de grătar.

El a rămas pe loc și, cu un zâmbet larg, a urmărit-o alergând. Apoi a pornit și el spre apă. Sharon era deja în zona puțin adâncă, ținându-și doar capul afară când el s-a aruncat în apă.

— Bine. Și așa voiam să-i prăjesc eu.

Ea și-a pus labele, apoi a scuipat în mască și a împrăștiat saliva.

— Avem recifuri prin apropiere?

— Atât de aproape, nu. Dincolo de plasa contra rechinilor.

— Vrei să trăim primejdios?

— Sigur. De când vreau să văd de aproape un rechin-ciocan de peste patru metri...

Eu n-am avut decât doi metri șaptezeci.

— Unul ca acela a mușcat din barcă?

— Nu-ți face probleme. L-au prins în apă mică, unde l-au străpuns cu harponul și l-au împușcat. A atacat barca din cauza durerii și a derutei, mai mult ca sigur. Apoi și-a stropit masca cu apă. Am văzut zeci de rechini și n-am avut niciodată probleme cu ei.

— Nici eu. Probabil că nu am întâlnit nici unul cu adevărat flămând.

— Tot ce se poate, a zis el, arătând cu mâna. În direcția aceea se află reciful. Eu o să ridic plasa, ca să te strecuri pe dedesubt.

— Bine.

A prins muștiucul țevilor în gură, și au înotat cam o sută de metri până la plasă. S-au strecurat pe sub ea fără probleme, și au pornit spre recif, iar mutantul a luat mâna lui Russell când i-a fost oferită. Au înotat calm la unison, înaintând cu băți puternice din labe.

În comparație cu ferma de scoici uriașe de la Palolo, reciful nu arăta prea impresionant,

însă adăpostea o mulțime de pești viu colorați, dar și o murenă care i-a urmărit pe cei doi intruși cu expresia obișnuită de iritare acră. Russell a găsit o caracatiță de mărimea unui pumn și și-a pasat-o unul altuia până când creatura s-a săturat de acea joacă și a tâșnit dintre mâinile lor, dispărând.

Russ a făcut semn că ar dori să mănânce, iar Sharon a dat aprobator din cap. După un mic ocol pentru a urmări o pisică de mare de dimensiuni medii, mână în mână, s-au îndreptat spre plasă.

— A fost plăcut, a spus mutantul, scoțându-și labele când a ajuns în apă până la genunchi și dându-și seama că nimeni nu avea nevoie de multă imaginație ca să vadă prin acel costum de baie. Mai ales caracatița aceea.

— Am avut noroc. „Inteligență moale”, așa le-a descris cineva.

— Jacques Cousteau, a zis mutantul, iar Russell a ridicat mirat din sprâncene. Profesorul meu de oceanografie avea cartea scrisă

de Cousteau.

În timp ce pășeau prin apa mică spre mal, Russell i-a făcut semn unui băiat de șase ori șapte ani, care stătea la masa lor cu o găleată.

Pe jumătate plină cu gheață, găleata conținea un vas mare cu *oka*, versiunea samoană a peștelui marinat în suc de lămâie și servit cu cremă de ananas și ardei iute.

— Prins azi dimineată, doctore Russell. El a aruncat o privire în vas.

— Pești zburători? Puștiul a ridicat din umeri.

— Zece tala.

— N-am bani la mine.

— Am eu ceva.

Băiatul a rămas cu ochii holbați la nuditatea ei. Sharon și-a înfășurat lavalava în jurul taliei și a scos câteva bancnote dintr-un buzunar, dintre care a ales una de zece și i-a dat-o.

— *Fa'afetai*, a zis el, dându-i bolul și retrăgându-se sfios cu spatele. Mulțumesc.

— *Afio mai*, i-a răspuns ea, după care băiatul s-a întors și a fugit cu banii.

L-au urmărit îndepărtându-se, iar Russell a răs discret.

— Ciudați mai sunt. Nu le pasă de goliciune, dar sunt conservatori în privința îmbrăcăminte.

Ea a confirmat cu o mișcare din cap.

— N-o să reușesc niciodată să înțeleg religia. Ori moda, fiindcă veni vorba. A așezat vasul pe masă și a căutat prin sacoșa de cumpărături două furculițe de plastic. Aperitiv?

— Mulțumesc. Stai să pun cârnații mai întâi, a zis Russell, după care a agitat mormanul de cărbuni încinși cu un băț și a scos patru cârnați din răcitor.

Peștele era rece, tare și gustos.

— Cred că m-aș adapta la felul ăsta de mâncare, a spus mutantul. De cât timp locuiești pe insulă?

— Am sosit aici vara trecută, împreună cu Jack Halliburton ca să organizăm laboratorul,

a zis el, aranjând apoi cârnații într-o ordine strictă, ca pe soldați. Pentru că aveam ceva de încheiat în Baja am făcut naveta vreme de câteva luni. Abia după terminarea laboratorului și aducerea artefactului am rămas mai mult aici.

— Și nu-ți place?

— Ca *loc*, nu mă deranjează. E potrivit pentru vacanțe. Dar e greu să faci știință aici. S-a așezat alături de ea și a luat în furculiță o bucată de *oka*. Până și în condițiile moderne de comunicații, conferințe virtuale și așa mai departe, mă simt izolat. Dacă ți se defectează o componentă de jumătate de dolar, trebuie să aștepți două zile, până decolează vreun avion. Și-mi lipsește... s-ar putea să ți se pară snobism, ba chiar e, dar mi-e dor de oameni care gândesc ca mine, oameni cu care nu lucrezi — oameni de știință, artiști, depinde.

— Eu te-aș fi considerat un solitar.

— Mda, sunt, mai bine zis, am fost. Casa din Baja era departe de orice alt loc, de aceea

am și luat-o. Dar de acolo puteam ajunge la Los Angeles într-o oră, și aveam un apartament chiar în apropierea campusului.

— Unde seduceai studente. Vă știu eu pe voi, bărbații.

El a pufnit în râs și a roșit.

— Pe vremea când mai aveam păr, a zis el și s-a ridicat pentru a inspecta cârnații. Duc lipsa atmosferei din orășelele universitare. Librării, cafenele, baruri. Bibliotecile din campusuri. Fetele de acolo...

— Da, campusul de acolo e frumos. Am stat acolo două săptămâni, când am făcut scufundări în cadrul cursurilor de vară.

— Unde?

— Nu mai țin minte exact, într-un cămin. (Mutantul știa unde stăteau în prezent studentele lui Coleridge. Unde ar fi putut să se cazeze ele în urmă cu unsprezece ani?) Poate Conway? Ori Conroy.

— A, da. E aproape de apartamentul meu, a zis el învârtind cârnații pe partea cealaltă cu un clește, după care s-a apropiat de răci-

tor. Bere? Sau un pahar de vin?

— Ai și vin aici?

— Nu, în frigider. Pot să aduc, mă întorc repede.

— N-ar fi rău. Nu prea mă omor după bere. Poate după ce se fac cârnații.

— Ai grijă să nu se ardă, a rugat-o el și a plecat în fugă.

Mutantul a analizat situația. Ajunsese într-un punct de cotitură. Dacă începea o relație amoroasă cu Russ — adică dacă o reîncepea — probabil că-și ruina șansele de a obține slujba. Însă slujba era doar o etapă care l-ar fi ajutat să ajungă mai aproape de artefact. Poate că în calitate de amantă a lui Russ ar fi avut șanse mai bune decât ca recepționeră.

De ce simțea acel imbold de a se afla în prezența fizică a obiectului? Văzuse toate fotografiile, studiasse datele, citise observațiile neconcludente făcute de oameni frustrați.

Și-a amintit senzația avută când înotase din Bataan spre California. Sentimentul ace-

la primar și greu de exprimat, șovăirea, atunci când trecuse pe deasupra Gropii Tonga.

A avut aceeași senzație acum, însă mai pregnantă ca niciodată. Ceva care căpăta formă.

Russell s-a întors cu două pahare înalte, cu picior, deja aburite de vinul alb, scos de la rece.

— Bea-l cât e rece, i-a zis el, întinzându-i un pahar, apoi a sorbit o treime din vinul lui dintr-o singură înghițitură. Peste un minut, două, mâncăm. Apoi a mai rotit puțin cârnații.

— De ce nu ați dus obiectul la Baja? De ce ați pornit-o de la zero aici?

— Am fi vrut noi, a spus el, rămânând cu ochii la grătar. Pe de o parte, era prea greu de transportat obiectul până acolo. Însă, în primul rând, din rațiuni politice. Mexicul e prea aproape de Statele Unite, nu doar ca distanță, ci și politic ori economic. Jack nu a vrut ca Unchiul Sam să ne stea permanent în cârcă.

Sau să ne bată mereu la ușa soldați mexicani. Ori să ne-o spargă.

— Aveau dreptul să facă așa ceva?

— Bineînțeles. Amenințare la adresa securității din zonă. A desfăcut două chifle și le-a așezat pe grătar. Samoa independentă este cu adevărat *independentă*. Și stabilă. Tonga era mai aproape de poziția originală a artefactului, dar n-am vrut să avem de a face cu politica de acolo. Jack a studiat proiecții ale Arhipelagului Samoa și a ales locul de aici printr-un proces de eliminare.

— Primul factor fiind acela de a avea un oraș în apropiere?

El a confirmat cu un gest.

— Se spune că Apia e singurul oraș din Samoa, dar după cum știi, nu seamănă cu Hong Kong. E format dintr-o serie de orășele adunate laolaltă, dar are o farmacie, magazin de unelte și așa mai departe. A făcut un gest către clădirea principală. Plus terenul de aici: nu se construisese nimic pe el, era proprietate privată și se afla lângă apă. Jack a luat

legătura cu *matai-ul*¹ familiei și a stabilit condițiile de închiriere. A devenit și cetățean samoan.

— Și a intrat și în familie, în *aiga*?

— Nu, deși nu a exclus posibilitatea asta. Practic, ar trebui să împartă toată avuția lui cu restul familiei, a zis el ridicând din sprâncene. Iar asta nu-i stă în caracter.

— Îl cunoști de multă vreme?

— Nu. Doar de... m-a contactat în legătură cu dezastrul submarinului, care a condus la descoperirea artefactului.

La fel ca și Rae, mutantul știa, și-a dat seama că avea de a face cu un secret. Poate reușea să stoarcă adevărul de la el în cursul acestei reîncarnări.

— În condiții normale, nici nu ne-am fi întâlnit. El a avut o familie bogată, dar a preferat o carieră militară. Eu nu mă încadrez în aceste două categorii. Apoi a examinat câr-

¹ Șef de clan, capul familiei (n. tr.).

nații. Ăștia doi sunt făcuți.

Sharon a întins farfuriile din plastic, iar el a plasat chifle și câte un cânat pe fiecare, apoi i-a așezat pe ceilalți doi conform unui principiu termodinamic cunoscut doar de el și a mai desfăcut două chifle pentru a le pune la prăjit.

Apoi și-au pus muștar, ketchup și condimente, toate din niște pliculețe pe care Russell le colecționase din diverse aeroporturi.

Mutantul a luat o gură.

— E bun, a zis el, deși gustul era aproape neutru.

Russell a ridicat din umeri.

— Uneori aș face orice să mănânc ceva făcut de vreun vânzător stradal de hot-dogs. În ciuda bacteriilor și a altor nenorociri.

— Tu *ai făcut* bani. Chiar dacă nu i-ai avut din naștere. Nu ai reușit să scoți Titanicul la suprafață pe te miri ce.

Mestecând, el a clătinat din cap.

— Folosesc întotdeauna banii altora. Une-

ori mă simt mai mult ca un vânzător ambulant decât ca inginer. A făcut o pauză, pentru a stoarce încă un pliculeț de muștar pe chiflă. Jack e de părere, ori, cel puțin așa pretinde, că din treaba asta poate ieși o avere. Poate într-o bună zi, dar probabil că nu pentru el. Trebuie să recupereze un bilion de euro-dolari — și e deja bătrân.

— Dar tu?

— Eu nu-s chiar atât vârstnic.

— Nu, mă refeream la bani. Te aștepți să faci o mulțime de bani din asta?

— Ei, pe naiba. Mă interesează mai mult aventura.

— Așa am gândi și eu. Am sperat, de fapt.

— E cea mai mare provocare a secolului XXI. Poate cea mai mare chestie din toate timpurile. S-a uitat spre clădirea protectoare a artefactului. Chiar dacă n-ar fi din altă lume. Asta ar însemna că atitudinea, concepția noastră despre realitate, despre știință, este eronată. Nu doar incompletă, ci greșită.

— Asta nu rămâne valabil indiferent de

proveniența obiectului?

— Într-un fel, nu. În secolul trecut, cineva a afirmat că tehnologia suficient de avansată este greu de deosebit de magie...

Arthur C. Clarke, a gândit mutantul, dar nu a scos o vorbă. Îl cunoscuse la o lansare a unei nave Apollo prin anii șaptezeci.

— Iar asta ne oferă o salvare. Știința noastră ar putea fi un subset al științei lor. E ca și cum ne-am întoarce în timpul lui Newton și i-am arăta o hologramă.

Era atât de absorbit de discuție, încât nu l-a simțit pe bărbatul care a apărut discret în spatele lui. Umbra lui a căzut peste Russell, care a tresărit de uimire.

— Jack!

— Scuze. N-am vrut să te iau prin surprindere.

— Ea e Sharon Valida. Jack Halliburton. Mutantul i-a întins mâna.

— Ne-am întâlnit întâmplător. Lucrez la Pacific Commercial Bank.

— Și reții foarte ușor fețele oamenilor. „În

special pe a ta”, a gândit mutantul.

— Vrei un hot dog? l-a întrebat Russell.

— Nu pot, mă duc la hotel. Te-am văzut aici și voiam să știu dacă ne-am putea vedea mâine dimineață mai devreme decât de obicei, înainte de... treabă.

— Cam pe la cât, opt e bine?

— Opt e perfect. O să las un mesaj și pentru Jan. A salutat-o din cap pe Sharon. Domnișoară Valida, la revedere. Pe curând, Russell.

După ce Jack s-a îndepărtat, mutantul a zis:

— Întotdeauna se îmbracă așa? În costum alb, de pânză, pălărie cu boruri largi, cămașă samoană...

— Da, asta când nu lucrează în laborator. Parcă ar aparține altui secol.

— Mai sunt și alți bătrâni bogați care vin la bancă îmbrăcați la fel. Șeful meu îi numește personaje din Somerset Maugham. A fost cumva actor?

— Cred că scriitor. A înghițit ultima îmbu-

cătură și s-a ridicat. Mai vrei unul?

— Lasă-l să fie mai ars. O să încerc o bere până la urmă.

— Excelentă idee.

A scos două sticle de Heineken și le-a desfăcut.

Ea și-a terminat vinul și a acceptat una.

— Pentru destrăbălarea asta de duminică, a zis ea și au ciocnit cu sticlele. Așa... deci, să-i arătăm o hologramă lui Newton.

— Hm, m-am gândit că artefactul acesta nu a ajuns aici neapărat de pe altă planetă. Ar putea veni din propriul nostru viitor.

— Chiar așa? Eu credeam că nu se poate merge decât spre viitor.

— Ce știi despre asta?

— Ce-am văzut la televizor. Un accelerator de particule.

— Da, au reușit să mute o particulă cu o fracțiune de secundă spre viitor. Chestia e interesantă, teoria generalizată a relativității permite asta.

— Dar nu spre trecut?

— Exact — și nu e vorba doar de relativitate, ci de cauzalitate, bun simț. Trebuie să arunci pe fereastră cauza și efectul.

— Dar crezi că...

— Știu că e ceva de genul: „Dacă se întâmplă ceva imposibil, atunci orice lucru imposibil se poate întâmpla.” Dar asta are un înțeles cel puțin bizar. Au trimis acest obiect indestructibil cu un milion de ani în urmă, și l-au plasat într-un loc unde nu putea fi găsit. Apoi s-au dus să-l recupereze...

— Și nu mai era acolo! a exclamat ea și a dat din cap. De aceea, au trimis robotul acela înapoi în timp, ca să afle ce s-a petrecut.

— Nu era robot, a negat Russell. Sigur nu era robot.

— Ai cunoscut-o atât de bine?

El a șovăit.

— Destul de bine. Ori, așa am crezut. Avea prea multe trăsături umane ca să fie robot. Ori transumană, așa cum ziceam, din viitor.

— Evaluată din ființe umane?

— Exact. N-ar fi fost nevoie de milioane de

ani. În prezent, doar legea și obiceiurile, nu știința ne împiedică să ne stabilim singuri propria noastră evoluție.

Mutantul a analizat afirmația lui Russell. Părea să aibă amintiri care mergeau atât de departe în trecut, încât mereu se considera un vizitator din trecutul îndepărtat. *Ar fi putut* veni din viitor, dar uitase orice amănunt legat de o asemenea călătorie.

Știa că o modalitate de a ocoli paradoxul cauzalității era ca persoana care se deplasa în timp să nu ia cu sine nici o informație. Nu se gândise niciodată să aplice acest principiu la propria sa amnezie privind perioada dinaintea celei în care, secole la rând, fusese un rechin alb. Probabil că fusese trimis în trecut ca o creatură ce nu avea nevoie de amintiri pentru a supraviețui și evolua.

— Ai analizat ideea asta cu Jack?

— Cu el? Nu. El a adoptat cu convingere ideea extraterestrilor. Mai ales după ceea ce s-a întâmplat cu Rae, „ființa din spațiu”.

— Pe care nu o accepți.

— Mda... cred că ar trebui să se demonstreze științific, ori măcar logic, faptul că avem de a face cu ceva de origine extraterestră. Dar, dacă așa stau lucrurile, de ce n-a venit să spună: „Du-mă la șeful tău?”

— Poate că se temea.

— De mine nu se temea.

— Poate îi era frică de Jack, a zis mutantul, și a zâmbit. Am înțeles că n-ar fi singura.

— Da, uneori te cam bagă în răcori. S-a ridicat și a întors cârnații pe partea cealaltă. Să-i perpelim și pe parte asta.

În timp ce el a aranjat carena și jumătățile de chiflă, ea nu a spus nimic. Când Russell a ridicat privirea, ea privea spre mare, având o expresie ciudată pe chip.

— Sharon?

Era un cântec. Un *cântec*.

Mutantul nu încetase nici o clipă să manevreze cifrele de zero și unu. Mimarea umanității îi solicita doar o parte redusă a inteligenței, astfel că, în timp ce desfășura activități bancare sau se afla în compania

cuiva, chiar când se concentra asupra lui Russ, mai toată ființa lui înota printr-o mare binară de mesaje.

În sine, mesajul nu era clar, dar, brusc, mutantul și-a dat seama *ce* era.

Un cântec în limba lui natală. Un limbaj uitat de milioane de ani.

— Sharon! Ai pățit ceva?

— A! Scuză-mă. Și-a frecat fața cu ambele mâini. Mi se întâmplă uneori.

El s-a așezat pe bancă, nu prea aproape de ea și a atins-o pe mână.

— Te gândești la părinții tăi? Ea a dat scurt din cap. Și eu i-am pierdut pe amândoi, în decurs de o săptămână. Eram mai mare decât tine, dar tot m-a marcat. Greu să rămâi singur.

În ochi i-au apărut lacrimi, pe care și le-a șters.

— Ai dreptate, singur.

„E un bărbat minunat, a gândit mutantul, dar nu știe ce înseamnă singurătatea.”

El a simțit dorința de a o strânge în brațe, dar s-a înfrânat.

— Hai să te duc acasă.

— Lasă, mi-a trecut, a zis ea și i-a zâmbit. Hai să mai mâncăm un hot dog. S-a uitat la sticla goală. Probabil că berea m-a făcut să devin sentimentală. Ar trebui să mai beau una.

— Dorința ta e poruncă pentru mine. A desfăcut două sticle și i-a întins ei una. Să devenim amândoi sentimentali.

„Un cântec. Un cântec despre casă.”

— Sunt îndeajuns de făcuți?

Cât au mâncat și flecărit în mod deliberat despre lucruri fără importanță, mutantul și-a făcut planuri pentru restul zilei și nopții. În special pentru noapte. Pe Russell îl aștepta o mică surpriză.

A doua zi, aproape sigur vor anunța că artefactul le răspunsese și probabil că se va da publicității și secvența binară, așadar cel puțin câteva milioane de oameni vor încerca să o descifreze.

Oamenii nu vor reuși. Ar fi fost ca și cum cineva care nu are habar de limbajul Braille și-ar plimba degetele pe un text scris altfel într-o limbă străină. Un mesaj codificat, nu pentru păstrarea secretului, dar oricum indescifrabil.

Cu toate acestea, locul va geme de oameni veniți din toate părțile lumii. Reporterii norocoși să se afle deja în Samoa Americană vor apărea până luni la prânz. Avionul de marți dimineață va fi plin ochi de reporteri din America; joi, cu cei din Asia și Europa. Securitatea se va înăspri din cale afară.

Așadar, avea timp până a doua zi dimineață.

— N-aș vrea să precipit lucrurile, a spus Russell, dar ai vreun program în seara asta? Dacă nu-mi găsesc o scuză, Jack are să mă convoace la Aggie.

Ea a închis ochii. „Atenție.”

— Aș vrea să pot. Dar ies cu cineva de la birou, a zis ea, și l-a bătut ușor pe genunchi. O să-i spun că nu mă interesează persoana

lui. Dar voi fi liberă luni și marți.

— Păi deja am stabilit să luăm prânzul împreună luni, i-a reamintit el.

— Deci, marți, masa de seară.

— O să fac rezervări la Sails pentru ora opt. Marți o să fie mulți reporteri flămânzi în oraș.

Mutantul a dat din cap.

— Iar până atunci, eu voi afla marele secret.

— Probabil că mâine la zece, dacă o să asculti știrile. Ori poți aștepta și îți fac eu o surpriză la masa de prânz.

— Poate voi aștepta. Presupun că nu-mi permiți să ghicesc.

— Nici gând.

— Ai descoperit că președintele e extraterstru.

— La naiba. Ai nimerit-o. Acum va trebui să te lichidez.

— A, bravo. Bine măcar că am aflat din vreme.

După prânz, s-au plimbat cu bicicleta în

jurul oraşului, oprindu-se la Maketi Fou, piaţa centrală, de obicei aglomerată, ca să-şi ia ananas de la gheaţă. Duminica invita la le-nevie, vânzătorii sporovăiau, stând adunaţi la umbră, şi abia catadicseau să vină la tarabe să-şi ia banii. Russell i-a cumpărat un colier din sedef pe care ea o admirase. Ea i-a cumpărat o lavalava ţipătoare, de un roşu aprins, şi l-a provocat să apară îmbrăcat cu ea la cină.

Mutantul s-a întrebat dacă vor mai ajunge la cină. Relaţia dintre ei pătrunsese deja pe un teren periculos.

Poate că el trebuia să o ucidă, într-un anumit sens. În acela în care ea era Rae, nu Sharon.

Russell s-a oferit să-i lase bicicleta, dar ea a refuzat, era prea contaminată de civilizaţie şi nu voia să o lase afară, şi nici să o târâie pe scări până în apartament. A lăsat-o la locuinţa lui şi l-a sărutat ferm de rămas bun, după care a mers pe jos cele câteva intersecţii până acasă, cu senzaţia sărutului

ștergându-i-se treptat de pe buze.

Mutantul a tras obloanele la ferestre și a stat întins în semiîntuneric, ascultând susurul ventilatorului de tavan și ciripitul păsărilor din arborele poinsiana de sub geam.

A început să exerseze limbajul pe care încă nu-l înțelegea. Cu glota, a scos clicuri de exact a douăzecea parte dintr-o secundă pentru unu, și pauze atent măsurate pentru zero.

La începutul mesajului, apăruseră trei grupuri ale secvenței 000011110000, care probabil erau separatori, și un al patrulea grup, puțin dincolo de mijloc. Acestea împărțeau mesajul în părți 2:1:1.47:49. Prin analogie cu muzica umană, probabil că era vorba de un cântec din două versuri, precedate de trei pachete de informații: primul pachet identificând totul drept cântec, iar celelalte două dând titlul și unele informații tehnice, precum ritmul și cheia muzicală. Ori aroma și sarcina electrică.

Versurile nu aveau un șablon evident, deși

unul îngloba grupul sau cuvântul 011001101001011 — de trei ori în primul vers și de patru ori în al doilea. Alte repetiții lungi nu apăreau. Cele scurte, precum 0100101, nu prezentau nici o semnificație statistică, putând fi unu comuni, ca „un”, „o” sau articole hotărâte. Era de așteptat în cazul unei înalte entropii Shannon.

Analitic vorbind, nu prea avea de unde porni, însă pentru mutant totul avea un înțeles intuitiv sau subliminal, evocator, dar frustrant, ca o melodie auzită în copilărie și apoi uitată aproape complet.

Ventilatorul de pe tavan scotea un clic la fiecare trei sferturi de secundă. Mutantul l-a folosit ca metronom, sau secțiune ritmică. Glota lui umană putea „vorbi” cu aproape o treime mai rapid decât artefactul; a coborât tonul sunetelor cu un factor de trei.

A exersat în relativă tăcere, astfel că dacă cineva ar fi tras cu urechea, ar fi luat sunetele acelea drept zgomotul motorului de ventilator, exact concluzia pe care a tras-o femeia

de la CIA care îl asculta din camera alăturată. Agenții se instalaseră la câteva ore după ce Sharon avusese prima masă de prânz cu Russell.

Mutantului nu i-a trebuit mult timp ca să memoreze secvența de patruzeci și cinci de secunde de clicuri și pauze pe care voia să i le cânte artefactului. Însă bineînțeles că nu putea pătrunde acolo fără Russell, astfel că trebuia să aștepte până la căderea întinericului, ba chiar mai mult. Dacă Russell se întâlnea cu Jack la masa de seară, probabil că nu va întârzia prea mult. Se va duce la laborator, sau acasă? De obicei, așa știa mutantul, Russ mergea acasă pentru a citi ceva ușor sau a asculta muzică, și cum avea să stea la laborator mai toată ziua de mâine, pesemne că va prefera să se relaxeze.

La ora nouă, s-a îmbrăcat cu lenjerie neagră, fustă scurtă și un top strâmt, care arunca irizări în toate culorile curcubeului, ca aripa unei mierle. S-a strecurat afară discret și perfect sincronizat, în momentul când a

auzit agentul CIA mergând la baie. Până ce aceasta a bănuir că apartamentul lui Sharon era gol, mutantul se găsea deja la vreun kilometru depărtare și se îndrepta în grabă spre cabane.

La numărul 5, storurile erau trase, dar lumina rămăsese aprinsă în apropierea unui fotoliu comod. Mutantul și l-a imaginat pe Russell stând acolo cu o carte și un pahar de vin; de asemenea, se auzea clipocitul delicat al clavecinului cântând *Variațiunile Goldberg* de Bach.

Și-a scos pantofii și a bătut la ușă. Imediat ce el i-a deschis, s-a strecurat înăuntru și a tras ușa după ea.

— Sunt impulsivă. Tu nu?

Lui i-au trebuit câteva secunde ca să dea aprobator din cap, privind-o fix.

— Cu tine așa putea fi.

Cabana era compusă dintr-o încăpăre spațioasă cu un perete despărțitor care separa „dormitorul”; ea l-a condus într-acolo și, pe drum, a aprins lampa de citit.

— O clipă. El s-a oprit să aprindă o lumânare. La lumina ei, Sharon s-a dezbrăcat de fusta care avea un sistem de prindere cu arici și apoi și-a scos bluza. Pe dedesubt nu avea nimic; doar colibriul tatuat.

Ea s-a așezat pe pat și l-a tras pe Russ spre ea, desfăcându-i nasturii cămășii ridicole, în vreme ce el se chinuia să-și dea jos blugii tăiați. El nu ajunsese la erecție, de aceea ea l-a prins între buze imediat, ca să se bucure de schimbarea de situație. L-a excitat domol cu dinții, așa cum știa că-i place lui, apoi a profitat de faptul că nu suferea de reflexul de sufocare — de fapt, mutantul nu avea deloc reflexe — și l-a înghițit aproape tot, prinzându-l cu cealaltă mână de spate și trăgându-l pe pat. Rae procedase la fel cu el, încă de prima oară. Oare mintea lui va rămâne suficient de lucidă ca să facă legătura între una și alta?

El a dus mâna jos, dar ea era deja umedă și stăpânea deja și funcția aceea. S-a târât pe pat și l-a încălecat, ajutându-l să o pătrundă

încet, printr-o mișcare circulară, și gemând cu o plăcere sinceră. Faptul că fusese cu el ca Sharon nu ajungea.

I-a zâmbit, jucându-se cu părul lui, în timp ce el a făcut câteva mișcări, iar după un minut, ea a zis:

— Știi un mic truc.

S-a desprins ușor și s-a înclinat puțin, ridicând genunchiul și îndreptând piciorul, reținându-l pe el înăuntru. Apoi, încet, s-a rotit, făcând aceeași mișcare cu piciorul, până a ajuns cu spatele la el, fără ca în timpul manevrei să-l piardă din ea.

— Mai ești acolo? l-a întrebat ea, fiind sigură de asta.

— Cum... cum ai făcut asta?

— Am articulații duble.

Știa că lui îi plăcea poziția și se bucura și ea de diferența pe care o simțea intern, dar în primul rând voia să se afle cu fața în altă direcție vreme de câteva minute. El a prins-o cu mâinile și ea și-a folosit propriile mâini cu pricepere, încercând să-i controleze avan-

sul lui în vreme ce ea își transforma fața.

Când a sosit momentul potrivit, ea a avut un orgasm convingător, iar el a terminat cu o impetuozitate deosebită imediat după aceea. Ea s-a lăsat pe o parte, iar el s-a rostogolit, ținând-o în poziția „lingură”.

După o clipă, Russ a luat-o aproape prin surprindere:

— Rae?

Ea s-a răsucit încet între brațele lui, cu fața cea nouă, adică aceea cunoscută lui.

În timp ce Russ privea uimit, Sharon i-a trecut un deget peste rădăcina nasului.

— Să vezi venind iubirea, apoi s-o vezi plecând.

— Tu... ți-a crescut un nou braț, a zis el fără noimă. Dar pe dinăuntru ești la fel.

Mutantul și-a dat seama că de nouăzeci de ani, ori de câte ori se transformase în femeie, rămăsese în interior la fel ca sora medicală Deborah.

El i-a cercetat fața cu palmele, apoi ele au alunecat spre tatuaj.

— Dar cu excepția feței...

— Tot Sharon sunt. Îmi trebuie mai mult timp ca să-mi modific trupul, și doare.

— Cine... ce... A făcut el, încă mângâind-o. Ce ești?

— „Cine”. Sunt Sharon, Rae și alte sute de persoane în ultimul secol, plus o serie de animale și obiecte. „Ce” e mai greu de realizat.

— Vii de pe altă planetă?

— Nici asta nu știu. Ideea ta că aș proveni din viitor nu e susținută de amintirile mele, care sunt neclare înainte de 1931. Cred că atunci am luat pentru prima oară formă umană.

— Și ce ai fost înainte de asta?

— Diferite creaturi. Am stat mereu în mare — ca rechin alb, balenă ucigașă; orice animal care era la vârful lanțului trofic. Am dovedit un bun simț de supraviețuire, așa cred. S-ar putea să fiu pe Pământ de când a sosit artefactul; probabil că el m-a adus aici — din viitor, de pe o altă stea, sau altă dimensiune.

Mă simt atrasă irezistibil de el.

El a dat încet din cap.

— De aceea m-ai sedus, sperând că aş putea...

Ea l-a sărutat pe obraz.

— Ceea ce nu înseamnă că nu te iubesc, i-a şoptit ea. Poţi iubi pe cineva şi să te slujeşti de el. Sau de ea.

El a rămas tăcut multă vreme. Apoi a îndreptat o şuviţă de păr de pe fruntea ei şi a zâmbit.

— Îmi pari atât de feminină... Şi ca Rae, şi ca Sharon, chiar şi în acest amestec.

— Prefer să fiu femeie. Dar în cel de-al doilea război mondial am fost puşcaş marin, apoi jongler într-un circ. În anii şaptezeci am fost asistent la catedra de astronomie de la Harvard, cu câţiva ani înainte de Jan; eu i-am corectat lucrările lui Jan când şi-a susţinut lucrarea de diplomă cu titlul: Atmosfera Soarelui şi a stelelor. Ce mică e lumea...

— Înainte de proiectul ăsta, ne-ai mai întâlnit pe mine ori pe Jack?

— Nu. Am aflat de tine după ridicarea Titanicului, desigur; pe vremea aceea eram biolog marin.

— Deci ai fost și pușcaș marin, a repetat Russ și a clătinat cu mirare din cap. Iar acum?

Mutantul a strâns din buze.

— Stai să-mi iau un pahar de vin. (Russ a dat să se ridice, dar ea a pus o mână pe umărul lui.) Știu unde e.

A traversat încăperea către bucătărioară, și a simțit ochii lui urmărind-o; știa cum arăta în lumina slabă.

— Am vrut să mai amân lucrurile. Țineam să te îndrăgostești de mine ca Sharon.

— Porniseși pe drumul cel bun.

Pe întuneric, ea și-a umplut un pahar de cristal cu vin roșu. Dacă ar fi putut să-i vadă fața, cu irișii de dimensiunea unor monede de un sfert de dolar, Russ ar fi rămas uimit.

— Dar a trebuit să forțez nota, așa am considerat. Din cauza zilei de mâine.

— Știi ce se va întâmpla mâine?

— E ușor de ghicit. Știu de reacția artefactului, desigur, de pe vremea când eram Rae. Ați decis să faceți publice anumite informații. Ca să mă atrageți și să apar, așa cred, a zis ea și i-a întins paharul.

El l-a luat și nu a sorbit din el.

— Dar și ca să puneți un milion de oameni să analizeze secvența aceea. Cu computere mai puternice. El a sorbit și i-a întins paharul. De ce nu te-ai prezentat? Ai fi devenit membră a echipei proiectului într-o clipită, iar noi te-am fi protejat de... Și, cu o mișcare din cap, a sugerat faptul că se trăsesese în ea.

— Dacă ai fi reușit. Cu dosul degetelor, l-a mângâiat pe fața pe care barba începuse deja să crească. Dragul meu, cunosc natura umană, poate chiar mai bine decât tine. Sunt un outsider cu o experiență de un veac.

— Dar știi și ce înseamnă iubirea.

— Am cunoscut-o în câteva rânduri. Dar știu și ce e aceea xenofobie. Am fost negru și asiatic și hispanic în America, pe vremea când albi îi puteau spune ori face orice. Un

prizonier alb în Marșul Morții de la Bataan. Interesantă lecție, să fii detestat și temut imediat pentru că ești altfel. A sorbit din pahar și l-a așezat apoi pe masă, lângă lumânare. Pe planetă nu există nimeni mai „diferit” decât mine.

Acela era primul lucru neadevărat pe care l-a rostit mutantul. Însă nu avea de unde să știe că în apropiere era cineva și mai ciudat.

— Aproape că am descifrat mesajul, a continuat ea. Nu ca algoritm Drake; și, desigur, nu ca traducere verbală. Pare ceva asemănător unui cântec și cred că-mi este adresat. Vreau să-i răspund.

— În seara asta?

— Trebuie. De aceea am grăbit lucrurile.

Russell s-a ridicat încet în capul oaselor.

— Presupun că portarul o să mă lase cu mine înăuntru. Dar după aceea? După toate probabilitățile, nu se va întâmpla nimic. Te alături echipei? Ca marțian al nostru?

— Sigur. Dar numai tu și Jack veți ști că nu sunt micuța și drăguța Sharon din Hawaii,

care se culcă cu șeful.

El a mângâiat-o pe spate.

— Paznicul de noapte este Simon sau Theodore. Amândoi știau cum arăta Rae. Poți să te transformi în Jan? La față, adică?

— Nimic mai simplu. Dă-mi cinci minute, a zis ea și s-a ridicat.

Russell a atins-o pe coapsă.

— Stai puțin. Îmi dai voie să privesc?

Mutantul s-a întors.

— Nimeni nu m-a văzut transformându-mă. (Russell a dat din cap.) Bine.

Ea s-a așezat pe pat, cu fața la el. S-a crispat și s-a auzit un zgomot slab ca de râșniță, iar pomeții au devenit mai proeminenți și s-au apropiat puțin de nas. Bărbia și-a pierdut gropița și s-a alungit. În jurul ochilor s-au format riduri, iar pielea de sub ochi a devenit mai flască. Ochii au devenit căprui din albastru-deschis. Părul a crescut, ajungând până la umeri și a albit, după care s-a desfășurat și s-a împletit singur într-o codi-

ță.

— Cum reușești asta? Doar părul nu este țesut viu.

— Nu știu cum fac toate astea.

Ea s-a ridicat și și-a desfăcut brațele. Pielea de pe corpul ei frumos s-a ondulat și s-a decolorat, ajungând de un alb fără viață, după care s-a transformat într-o salopetă de nailon. Pielea de pe dosul mâinilor a devenit bătrână, cu pete și riduri.

El a prins între degete nailonul de pe brațul ei.

— Poți face și materiale sintetice...

— Și metale, orice. În anii șaizeci, mi-am petrecut o săptămână ca televizor într-un motel. A fost foarte instructiv.

— Transmutarea elementelor?

Văzându-i expresia de pe față, ea a zâmbit.

— Știu. Recent, mi-am luat doctoratul în astrofizică. Nici măcar cele mai nebunești ipoteze de fizică nu pot explica fenomenul. Cred că singura constrângere este masa. Da-

că devin o persoană cu mult mai grea sau mai ușoară, trebuie să câștig în greutate sau să slăbesc. Nu cred c-ai vrea să mă vezi înghițind un picior de miel. Ori vreun dicționar în ediție completă.

— În felul ăsta poți pierde un braț și continua să alergi?

— Da. Atunci, m-a durut, deoarece a fost o intervenție din afară, și m-a luat prin surprindere. Dacă ar trebui să-mi desprind un braț ca să slăbesc, asta mi-ar lua câteva minute și ar părea foarte ciudat, dar nu m-ar durea.

El s-a lăsat pe spate și a clătinat din cap.

— Mai există entități ca tine?

— Dacă există, nu le-am găsit. Pot deveni chiar mai mult de un individ; dacă am o oră la dispoziție, îmi pot diviza trupul în trei copii. Însă personalitatea, inteligența, se distribuie, și sunt mai slabe. Odată, m-am transformat într-un banc de pești. Fiecare pește, luat individual, era foarte prost.

— Deci, nu te-ai reprodus în acest fel. Prin

fisiune, ca o amibă.

— De fapt, instinctul îmi dictează să evit asta. Când sunt divizată, mi-e teamă și vreau să redevin una. Uneori, m-am întrebat cum se realizează asta acasă — sau în locul din care am ajuns aici. Poate nu se poate vorbi de reproducere. De ce ar trebui nemuritorii să se reproducă?

— Nu ai de unde ști dacă ești nemuritoare.

— Voi ști abia după ce supraviețuiesc morții termice a universului. Dar am trecut prin multe și îmi revin mereu. S-a ridicat și a dus lumânarea până aproape de oglinda dulapului de haine și a verificat transformarea. Mergem? a întrebat ea cu glasul lui Jan.

— Imediat. Trebuie să mă îmbrac și eu.

Aveau de mers doar zece minute până la clădirea proiectului. Au salutat câteva persoane ieșite să se bucure de răcoarea serii sau să stea pe verande. Fără îndoială că acestea aveau să lanseze câte ceva la bârfele care circulau — oamenii bănuiau deja o legă-

tură suspectă între cei doi cercetători.

Paznic era Theodore, pe jumătate samoan, pe jumătate chinez, masiv și bine dispus.

— Aveți emoții pentru ziua de mâine?

— Ai aflat deja despre ziua de mâine? l-a întrebat Russ.

— Doar că e vorba de ceva mare. Simon mi-a zis.

— Probabil că se știe deja și în Pago Pago, a zis mutantul.

— Mi-a spus că e secret.

— Și încă a rămas, a zis Russell. O să intrăm în camera artefactului.

— Bine, a zis el și s-a aplecat să apese niște butoane. Acum se poate.

Au intrat pe lângă recepție și au mers pe un coridor până la o ușă rezistentă la explozii, acoperită cu semne de avertizare și instrucțiuni. Russ a descuiat-o cu ajutorul amprente palmare, iar ușa grea s-a deschis încet.

În anticameră se găseau două pupitre complexe pentru culegerea de date. S-a așe-

zat la cel care era mai mare și a tastat câteva cuvinte.

— În regulă... Am închis camerele pentru întreținere. Asta va fi mai greu de explicat în caz de ceva.

— O să arunc o privire la plecare, a spus mutantul. Cred că mă descurc.

— Și la computere?

— Am absolvit MIT. Am avut mult timp la dispoziție ca să studiez de toate. A deschis un dulap. Trebuie să ne punem costume speciale?

— Nu e nevoie. Nu se petrece nici un proces înăuntru. Și-a lăsat mâna pe altă ușă. Deschide-te pentru mine, a zis el încet, iar ușa a alunecat în lături într-o tăcere perfectă. Era o cameră etanșă. De cealaltă parte se afla o ușă identică, fără plăcuță de identificare.

Au pășit înăuntru, după care el a spus: „Închide-te.”

Ușa din spatele lor s-a închis, dar cea din față nu s-a dat în lături.

— În ecluză sunt două persoane, s-a auzit un glas. Am nevoie de o amprentă vocală a persoanei care nu este Russell Sutton.

— Sunt Jan a spus mutantul. Deschide-mi.

Ușa s-a tras în lateral, iar ei au pătruns pe un coridor lung, care lega încăperea artefactului de clădirea principală. Luminile fluorescente s-au aprins când ușa s-a închis fără zgomot. Pereții metalici, lipsiți de ferestre, erau pline de obiecte; oamenii fixaseră pe ei desene și schițe cu ajutorul unor magneți mici, iar o multitudine de cuvinte, tot lipite cu magneți, alcătuiseră poezii, nu toate obscene.

O porțiune de perete, lungă de câțiva metri, conținea 31 433 de zero și unu, toate cifrele fiind scrise răbdător cu un marker.

O ultimă ușă rezistentă la explozii, groasă ca una de la tezaurul unei bănci, care dădea spre încăperea artefactului, era întredeschisă. Când au trecut de pragul ei, un sector întreg de reflectoare s-au oprit cu un pocnet. Evidențiat de lumină, au văzut artefactul

așezat pe pilonii săi, un laser mare, cele două microscopice inutile mulțimea de dispozitive de comunicații — și un barbat care îi aștepta cu brațele încrucișate. Cameleonul.

— Jack? a făcut Russ.

APIA ȘI MAI DEPARTE

Jack-lucrul a dat din cap.

— Intrați, vă rog, a zis el și a apăsător un buton al telecomenzii cu infraroșii, iar ușa blindată s-a închis cu un bubuit.

— Dar paznicul nu ne-a spus că...

— Eu i-am cerut să tacă.

— Așadar, ne-ai așteptat.

Russ și-a lăsat o mână pe umărul mutantului.

— A, sigur. Într-un fel, vă așteptam de mult, a zis el, privind spre mutant. Jan. Sharon. Rae. Chiar ai luat forma unui televizor?

Amândoi au rămas fără grai și l-au privit lung.

— Am avut o microcameră instalată în dormitorul tău, Russell, încă de când te-ai

mutat în *fale*. A fost distractiv, dar nici nu se compară ce am văzut și auzit în seara asta.

Russ a deschis gura să răspundă și n-a putut articula nici un cuvânt.

Mutantul și-a încrucișat brațele la piept.

— Deci știi cine sunt.

— Sincer, nu, i-a spus el, și, după ce a întins brațele în lături cu palmele în sus, s-a transformat într-o copie a lui Russell, purtând încă șortul și tricoul lui Jack.

— Dumnezeule, s-a mirat Russell.

— Bravo, a zis ea.

— Nu poți face așa ceva, adevărat? Am constatat că-ți trebuie zece minute doar ca să-ți modifice fața. Exersezi asta doar de un secol.

— Dar tu de când practici?

— Cred că din Epoca de Piatră. Dar țin minte că întotdeauna mi-a reușit instantaneu.

S-a transformat din nou în Jack și a făcut câțiva pași spre ea.

— Știi de unde am venit pe Pământ? a în-

trebat ea.

— Nu cred că putem vorbi de „noi”, scum-po. Eu nu pot deveni televizor ori rechin alb, și nici măcar nu-mi pot schimba sexul. Pot arăta ca orice bărbat, dar nimic mai mult. Suntem două specii diferite.

— Dar poate de pe aceeași planetă, ori din același timp.

— În fine, ori dimensiune. S-a oprit exact în fața mutantului și i-a spus: Caut pe cineva ca tine de mii de ani.

— Așadar, proiectul a fost doar o strata-gemă, ca să atragi...

— Da și ba. Artefactul este real, a zis el, fără să-și dezlipească ochii de la mutant. L-am descoperit cu mulți ani înainte ca submari-nul să aibă acel accident.

— Care nici nu a fost accident, a spus mu-tantul.

— Gata, te fac șefă de promoție. Un con-traamiral care are acces la secrete vitale poa-te realiza o mulțime de lucruri pe furiș. Am determinat submarinul să se apropie de ar-

tefact, iar apoi am declanșat bomba de la bord care l-a făcut să se scufunde.

— Ai ucis o sută douăzeci și unu de oameni pentru asta? a întrebat Russell.

Amuzat, Jack i-a aruncat o privire.

— Pe planeta asta, în cât timp crezi că mor de foame la fel de mulți oameni?

— Nu asta-i problema...

— În ceva mai mult de patru minute. Dacă sunteți atât de miloși, duceți-vă și hrăniți pe careva. A făcut apoi un gest spre masă. Să luăm loc.

L-au urmat. El s-a așezat și a turnat cafea dintr-un termos într-o cană din plastic.

— Vreți?

Mutantul a acceptat o ceașcă, dar nu a băut din ea. Cu un aer neliniștit, Russell s-a așezat.

— De câtă vreme ești Jack Halliburton? Tu ai scris...?

— *Măsurători și calcule batisferice?* Nu, am citit lucrarea, desigur. Am preluat identitatea lui Halliburton în 2015, deoarece mi s-a

părut că e singura persoană îndreptățită să „descopere” artefactul și să îl angajeze pentru a-l recupera.

— Tu l-ai ucis?

— Păi, ce altceva să fac, să-l înfiez? Într-o seară, am ieșit împreună cu el pe o ambarcațiune cu pânze, i-am rupt gâtul și i-am aruncat trupul în ocean cu o ancoră legată de picioare. Bucură-te că n-ai fost tu acela. Se putea întâmpla și asta.

— Ai fost mereu om de știință? l-a întrebat mutantul.

— Rareori. De obicei, într-un fel sau altul, am fost soldat. Ai zis că ai participat la Marșul Morții de la Bataan. De care parte?

— A americanilor.

— Cred că a fost distractiv. Eu aș fi ales să fiu japonez.

— Și ai hotărât să-l ucizi pe Halliburton, așa, pur și simplu? a întrebat Russell.

— Nu, nu pur și simplu, i-a răspuns el, cu oarecare exasperare în glas. Nu mi-ar fi fost greu, dar a trebuit să-l studiez mai întâi. Așa

cum te-am studiat pe tine, și a împuns cu degetul spre Russell. Ești pe punctul de a mă ataca; simt norepinefrina din sudoarea ta. Să n-o faci. Te-aș putea strivi ca pe o muscă.

— Dar până la urmă trebuie să mă ucizi, a spus Russell, dar și pe ea. Ca să-ți protejezi secretul...

— Nu trage concluzii pripite, Russ. Am soluții mai interesante decât să teucid. Și-a îndreptat atenția spre mutant. Experiența prin care ai trecut la Bataan a fost îngrozitoare. Înseamnă că apreciezi durerea.

— Nu-mi place, dar mă pot adapta la ea. Uneori trebuie să o suporti, ca să știi ce înseamnă să fii uman.

— Păi de ce ai dori să procedezi astfel? Asta e ca și cum o ființă umană ar vrea să știe ce înseamnă să fie o legumă.

— Nicidecum.

El a clătinat din cap.

— Înseamnă că-ți plac oamenii. Îți închipui că-l iubești pe acesta. E ca și cum ai iubi un nap.

— Din Epoca de Piatră și până acum n-ai iubit pe nimeni?

Într-o fracțiune de secundă, cameleonul s-a transformat într-o brută masivă, doar cicatrice și tatuaje, și l-a prins de încheietură pe Russell.

— Te-am avertizat, a zis el cu un mârâit. Să nu mai faci așa ceva.

Russell a dat drumul pixului pe care îl ținea ca pe un pumnal.

— Să nu-i faci vreun rău!

Încă ținând încheietura lui Russell într-o strânsoare de fier, a redevenit Halliburton, un bătrân slab, de șaptezeci de ani.

Cu degetul mare și arătătorul, mutantul a prins marginea mesei și a răsucit-o. Cu un pocnet ca de pușcă, a smuls o bucată lungă și zimțată de lemn, și a detașat-o din masă cu un scârțâit. A ridicat-o în aer ca pe o ofrandă.

— Ți-aș putea-o vârî în fund pentru ca apoi să o rup.

Cameleonul i-a dat drumul lui Russell și

s-a aplecat în față.

— Oferta e serioasă? S-ar putea să-mi placă. Aproape că m-a încântat ultima oară când am pățit asta, în timpul unei cruciade, deși a trebuit să mă prefac mort, alături de alții.

A luat ușor dintre degetele ei bucata de lemn zimțat și, încet, a făcut-o să alunece pe gât, ca un înghițitor de săbii. A închis ochii, a tușit o dată și a ridicat din umeri.

— N-ai vrea să mă ameninți cu ceva mai serios?

Ea a clătinat rar din cap.

— Nu înțeleg de ce trebuie să fim adversari. Ar trebui să învățăm unul de la celălalt.

— Eu învăț. Ai putea s-o faci și tu. Apoi a făcut un semn către artefactul din spatele ei. Ce voiai să spui prin „cântec?” Crezi că poți comunica prin voce cu el?

— Prin vibrații acustice. Ai reușit asta cu solenoidul.

— Atunci, de ce nu faci o încercare? Cântă până nu mai poți.

Ea s-a ridicat încet și s-a tras înapoi, către artefact, fără a-și dezlipi ochii de la cameleon și Russell.

— Dacă-l atingi...

— Nici nu mă gândesc. Hai, continuă.

Când a ajuns alături de artefact, ea a întins mâna și i-a atins suprafața lucioasă — apoi a sărit înapoi, parcă electrocutată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Russ.

Ea a clătinat din cap și a început să scoată niște triluri. Erau sunete nepământești, și nici o ființă umană nu le-ar fi putut emite, stopuri glotale care modulau un ton într-un cod Morse, dar extrem de rapid.

A terminat după patruzeci și cinci de secunde. Toți trei au privit lung la artefact; nu s-a întâmplat nimic.

Cameleonul s-a ridicat și s-a apropiat tăcut, rămânând alături de ea, iar Russell l-a urmat.

— S-ar părea că nu a mers.

— Am simțit ceva. Să-i acordăm mai mult timp.

— Avem timp din belșug. Nu-ți face griji. Cameleonul a întors o mână și a mângâiat-o pe braț cu un aer absent; apoi a prins-o de încheietură. Brațul ți s-a vindecat?

— Bineînțeles, i-a răspuns ea aplecându-și capul într-o parte.

— Păcat.

A tras brusc și cu putere în jos, iar alveola umărului a plesnit cu un sunet înfiorător, iar brațul s-a smuls din trup. O clipă mai târziu, ea l-a plesnit atât de tare peste față cu celălalt braț, încât i-a dislocat falca inferioară, astfel că aceasta a rămas atârnată, mișcându-se liber.

El s-a dezechilibrat și a azvârlit brațul, folosindu-și ambele mâini pentru a-și fixa falca la loc.

— Ce faci? a întrebat mutantul.

După hemoragia inițială, rana de la umăr a încetat să mai sângereze. După o clipă, falca s-a sudat la locul ei.

— Fac... ceea ce mă ține în viață de mii de ani.

— De ce?

— Pe orice planetă trebuie să existe doar unul, ori eu, ori tu.

— Dar eu nu-ți semăn.

— Dar ești...

În aceeași clipă, Russ a sărit în spinarea cameleonului și l-a prins de gât într-o priză-foarfece. Cameleonul l-a azvârlit ca pe o păpușă, făcându-l să se izbească de postamentul masiv al laserului.

— Îmi ești singurul rival. În rest, n-am nimic personal cu tine. Dar trebuie să mori.

Ea s-a retras către locul în care Russ rămăsese întins.

— Chestiunea a devenit personală când l-ai vătămat pe Russ. Iar eu nu pot muri.

— Cred că te pot plasa într-o stare echivalentă morții. Trebuie doar să te rup în mai multe bucăți și să mă asigur că ele rămân separate. Pentru totdeauna.

Mutantul l-a pipăit pe Russ la gât găsindu-i pulsul și a rămas între el și monstru.

— Ți-aș putea face același lucru.

— Cu un singur braț, mă îndoiesc. Nu vei avea timp ca să-ți creezi altul, și nu poți ieși din încăperea asta ca să te refaci.

Ea a privit spre pereți.

— Te înșeli. Mi-ar lua doar câteva secunde ca să trec prin perete și să ajung în apă. Nu cred c-ai dori să te confrunți cu mine acolo. Chiar cu un singur braț, sunt mai tare decât tine.

— Dacă pleci, îl omor pe Russ. Alege.

Mutantul a șovăit. Indiferent ce s-ar fi întâmplat cu el, Jack nu l-ar fi lăsat pe Russ în viață.

— Hai, a îndemnat-o cameleonul. Nici nu voi încerca să te opresc. Va trebui să te întorci, dar între timp, îl voi uide încetul cu încetul. Nu mi-a fost ușor să lucrez cu el.

Mutantul a încercat altă cale de împăcare.

— Nu te înțeleg. Semenii cu omul de știință care, după o viață de muncă, descoperă ceea ce a căutat, însă distruge totul fără să se apropie întâi de lucrul descoperit.

— Am aflat destule încă de când ai ieșit din dormitorul lui, venind înapoi. Și nu sunt om de știință, așa cum nici tu nu ești femeie. Brusc, a privit spre stânga lui. Ia te uită ce *interesant*.

Brațul amputat se transforma singur într-o armă. Unghiile deveniseră gheare lungi de metal, iar pe două încheieturi ale degetelor se formaseră ochi. De-a lungul brațului, pseudopodele de început au devenit picioare ca de insectă.

S-a întors din nou spre mutant.

— Să vezi cum arătam pe vremea când am început să te caut.

A devenit cu treizeci de centimetri mai scund, umflându-se atât de mult, încât tricoul și șortul i-au plesnit. Pe tot corpul i-a apărut păr negru, iar fața s-a transformat în aceea a unui om de Neanderthal. Și-a smuls îmbrăcămintea zdrențuită ca să-și etaleze mușchii puternici și organul genital proeminent și umflat.

Privind-o pe Sharon, s-a mângâiat vreme

de o clipă, apoi a murmurat:

— Nu.

— Chiar te rog să încerci, a zis ea și s-a crispat.

Fără să se uite la țintă, el a lovit în lateral cu viteza unui șarpe care atacă și a înșfăcat brațul desprins. Zbătându-se, acesta a încercat să opună rezistență, însă el a strâns degetele peste gheare și le-a îndoit pe dos până s-au rupt. Le-a aruncat, iar ele au căzut pe podea cu zgomot, după care el a smuls picioarele de pe el de parcă ar fi curățat crevețe.

A mușcat din biceps și a smuls o bucată de carne și, în timp ce o mesteca, a rupt brațul de la cot. Cu unghia murdară a degetului mare, el a scos cu meticulozitate ochii de pe degete și i-a făcut să pocnească între dinți.

A zâmbit, arătându-și dinții rozalii de sânge, apoi a mai luat o mușcătură.

Mutantul s-a uitat prin încăpere, căutând ceva care să-i slujească drept armă. Ordinea domnea peste tot, și nimic nu putea fi des-

prins cu ușurință. Laserul uriaș sigur ar fi putut tăia creatura în bucăți, însă era de neclintit, iar activarea lui se făcea de la distanță.

Recăpătându-și cunoștința, Russell urmărirea oribila scenă. Cameleonul smulsese aproape toată carnea de pe osul de deasupra cotului. A dat drumul brațului și a scuipat o bucată mare, însângerată.

— Aș putea deja să spun că „Ai un gust minunat, draga mea”, dar, de fapt, mint. N-am mai mâncat ceva cu un gust atât de respingător.

— Ești prima creatură care a reușit să ia a doua îmbucătură. Tu ești lipsit de simțul gustativ. L-a văzut pe Russell scotocindu-se prin buzunare și scoțând un briceag mare. Russ, nu!

Cameleonul s-a întors să-l privească și a pufnit în râs:

— N-ai găsit instrumentul potrivit.

— Zău?

Russell s-a răsucit puțin și a vârât lama

cuțitului într-o priză de înaltă tensiune, aflată pe peretele din apropierea lui. A urmat un snop de scânteii, iar șocul electric l-a trântit la pământ. Lumina s-a stins.

Generatorul de curent, acționat de un motor pe benzină, a pornit aproape instantaneu. Luminile au pâlpâit, apoi au revenit la strălucirea dinainte. Russ s-a ridicat în fund și și-a masat mâna care suferise șocul.

— Așa nu câștigi nimic.

— Nu de asta am procedat astfel. Oamenii vor veni să verifice ce s-a întâmplat.

— Vor constata că nu pot deschide ușa rezistentă la explozii.

— Nu ți-ai făcut planuri amănunțite, adevărat? Ne ucizi, și apoi ce faci? Ții o conferință de presă?

— Voi pleca la fel ca ea...

S-a întors, dar mutantul dispăruse.

Mutantul și-a dat drumul de pe o grindă din apropierea tavanului, exact când el a ridicat capul. A aterizat pe umerii lui și i-a răsucit capul brusc de două ori, făcându-i gâtul

să plesnească. La o a treia smucitură, capul s-a desprins de corp, dar mișcarea fusese atât de puternică, încât capul a fost azvârlit în sus, izbindu-se de tavan. Însă el reușise să o prindă de un picior, iar sângele ce țâșnea din gâtul lui a aruncat-o pe Sharon, care a descris un arc înalt. A căzut cu un bufnet și s-a rostogolit până lângă suportul artefactului, nu departe de Russell.

Până când mutantul s-a oprit din rostogolire, cameleonului îi crescuse alt cap, o combinație grotescă între trăsăturile omului de Neanderthal și ale lui Jack.

— Asta m-a făcut cu adevărat să sufăr. Ne jucăm de-a durerea?

Ridicându-se în picioare, mutantul a întins mâna și a atins artefactul.

S-a auzit un sunet asemănător unui clopot bătând în depărtare.

Pentru prima oară după un milion de ani, mutantul a luat adevărata sa formă. S-a alungit până a ajuns să aibă doi metri și jumătate. Fața avea doar o deschizătură, fără

să evidențieze prezența unor organe de simț. Ochii nu se puteau concentra asupra acelui trup — el se modifica de la o clipă la alta, împânzit de toate culorile spectrului, având membrele care creșteau, dispăreau și se modificau. Era inuman de frumos.

Artefactul s-a ridicat de pe postament de parcă ar fi fost o picătură uriașă de mercur. A țâșnit sub forma unui râuleț către cameleon și s-a transformat într-o cușcă boltită în jurul lui.

Prin intermediul culorilor, mutantul i-a vorbit artefactului.

Cameleonul s-a prins de barele lichide ale cuștii, dar acestea nu s-au dat în lături. Apoi a tresărit cu mișcări rigide, după care a înghețat, iar pe corpul lui a apărut ceva asemănător brumei.

Artefactul s-a topit într-un soi de băltoacă în jurul cameleonului și apoi s-a re-format ca un ovoid mare și argintiu, de trei sau patru ori mai mare decât dimensiunea pe care o avusese inițial, având creatura mortală în

interiorul său. Culorile au jucat în întreaga încăpere, iar mutantul a redevenit Jan, trecând apoi prin forma lui Sharon și stabilizându-se ca Rae.

S-a apropiat de Russ, l-a luat de o mână și l-a ajutat să se ridice în picioare. Apoi l-a îmbrățișat.

— Ce s-a întâmplat... tu ai fost aceea?

— Asta e ceva nou pentru mine, dar așa cred. Așa arăt când nu trebuie să iau o anumită formă.

S-a auzit un scrâșnet puternic, și o parte din tavan a coborât aproape un metru, apoi s-a oprit și, răsucindu-se pe o parte, s-a așezat încet și ușor pe podea, rezemându-se precis de un zid.

— Într-un fel, artefactul îmi este partener, viu în felul lui. Nu mi-am dat seama de asta decât după ce am cântat și l-am atins. Asta l-a făcut și pe el să se modifice; să se trească. Rămăsese într-o stare de așteptare, viață suspendată, după ce eu am plecat în explorare.

— Acum nouăzeci de ani?

— Cu mai bine de un milion de ani în urmă. Mutantul s-a uitat la ovoid. Nu știe ce reprezintă Jack, însă în nici un caz nu trebuie să mai rămână pe Pământ. Îl vom lua cu noi pentru a-l studia.

— Nu a murit?

— Nu. Ca și noi, nici el nu poate muri. Însă nu aparține lumii noastre.

— Dar unde se află lumea voastră?

— La zece mii de ani-lumină depărtare. Pe o planetă dintr-o aglomerare globulară — Messier 22, din Sagittarius. (Apoi l-a sărutat pe Russell.) Să-ți cumperi un telescop și să mă cauți din când în când.

— Deci trebuie să pleci.

— Da. E ca o lege. Am rămas aici prea mult. Am făcut lucruri ce nu se cuveneau. De exemplu, îndrăgostindu-mă de un localnic, un străin.

— Mda... Îmi dau seama ce simți. (Ea l-a strâns de mână și a dat să spună ceva, dar s-a întors și a pornit spre navă. În suprafața

ovoidului s-a făcut o deschizătură.) N-aș putea merge cu tine?

— Tot astronaut ai rămas. (Ea a clipit ca să alunge o lacrimă din ochi, și a clătinat din cap.) Călătoria durează prea mult timp. Și va trebui să te obișnuiești cu clorul. L-a privit lung și a făcut un pas în ovoid. Deschizătura a dispărut ca și când nici n-ar fi fost.

Nava s-a ridicat în tăcere către gaura creată în acoperiș. Apoi s-a așezat din nou pe podea. S-a deschis.

Mutantul trecuse în forma lui firească, splendidă, haotică. S-a transformat iarăși în Rae.

— De fapt, nava a spus că *poți* veni. Dar nu ca ființă umană. Trebuie să te lași transformat în ceva care să semene cu mine.

— Nava poate face așa ceva?

— Nimic mai simplu, i-a răspuns ea zâmbind și privindu-l cu ochi sclipitori. Și vei rămâne Russ. Russ al meu.

Brusc, din difuzoare s-au auzit niște păcănituri. Era glasul lui Jan, dureros de tare:

— Jack? Russell? Ce naiba se petrece acolo?

Russell a clătinat din cap și a izbucnit în râs.

— Russ, paznicul mi-a zis că ai intrat acolo cu mine! Ce Dumnezeu faci acolo?

— Tocmai plec într-o... mică plimbare.

S-a oprit o clipă; apoi, trecând pragul, a simțit cum începe să radieze lumină.